Bărbaţi de gheaţă

Helen Nittermeyer

Loveswept

Helen Mittermeyer

Bărbați de gheață

Men of Ice
by Helen Mittermeyer

Loveswept

Helen Mittermeyer

Bărbați de gheață

Traducere de Mihaela Cosac

Editura MIRON
București

ISBN 973-95057-2-5

Unu

Cu un soare ce strălucea anemic, primăvara se lupta din greu să lase în urmă iarna friguroasă.

Bărbatul care se apropia de maşina de curse, era pătruns de gerul aspru, normal pentru luna martie, în Michigan. Avea figura de gheaţă pentru că mulţi ani îşi riscase viaţa fiind la un pas de moarte.

Beryl Kenmore, căruia lumea îi spunea Bear, nu dorea să meargă pe o pistă izolată, în afara Detroit-ului. Gunder Bailey, cel mai bun mecanic şi cel mai vechi prieten al său, l-a convins să zboare la Michigan, să asiste la testarea unei noi

maşini de curse.

Scoaterea ei pe piaţă era foarte costisitoare. De obicei, *Kenmore Motors,* compania lui, îşi încerca norocul cu lucruri neobişnuite fără ca Bear să fie un tip nesăbuit.

Cîţiva oameni lucrau la pista de curse. Bear a recunoscut printre ei ingineri şi proprietari ai altor companii. S-a întors spre maşină, sperînd să nu fie văzut, dar un rîs cristalin i-a atras atenţia.

Lîngă proprietarul unei companii japoneze, era o femeie înaltă, blondă, foarte frumoasă. Lumina soarelui dădea părului ei reflexe platinate, ce se transformau într-un foc strălucitor. Bear văzuse în viaţa lui, multe femei atrăgătoare, tinere şi bătrîne, brunete şi blonde, dar aceasta era uluitoare şi sexy. Muşchii care-i acopereau picioarele lungi o făceau să fie puternică, dar şi delicată în acelaşi timp.

Schimbîndu-şi direcţia ca s-o poată întîlni, a auzit-o spunîndu-i bărbatului cu care discuta că merge pînă la birou şi se întoarce, apoi s-a urcat într-o maşină şi a plecat.

Bear a avut un sentiment ciudat, de singurătate: ca atunci cînd pierzi ceva de valoare. De ce oare, această blondă avea o putere atît de mare asupra lui? Întotdeauna i-a plăcut ca femeile să facă parte din viaţa lui dar aceasta trezise în el

senzaţii noi, excitante.

Îi era imposibil să şi-o scoată din minte, aşa că s-a concentrat la cursă.

Maşina cu roţile alunecoase, scînteia în soare, asemeni unui rechin negru.

– Ce părere ai Bear? a întrebat Gunder. Grozavă, nu?

– Arată bine, a aprobat Bear.

A studiat linia aerodinamică a maşinii, amintindu-şi de caracteristicile tehnice, pe care le citise cînd fusese invitat la testele de conducere. Putea fi o maşină formidabilă, dacă ar fi corespuns tuturor cerinţelor proiectantului ei, Phineas Noble. Păcat că acesta murise înainte de terminarea prototipului.

Bear şi-a plimbat privirea peste ea. Deşi era nemişcată, îi putea auzi motorul mergînd. Era o frumuseţe. Trebuia s-o conducă, deci, trebuia s-o cumpere numai pentru el.

Amintindu-şi de cursele de maşini a atins mînerul portierei.

– Bear, a spus repede Gunder, proprietarul nu permite s-o atingi şi i-a arătat ce era scris pe ea: *Nu atingeţi!*

Surprins de exclamaţia lui Gunder, Bear s-a întors, însă, prea tîrziu. Brusc, o femeie l-a împins. El a încercat să-şi menţină echilibrul şi a prins-o

de mînă. Încercînd să se elibereze ea a căzut pe pămînt peste Bear.

– Ce naiba? a mormăit el. O mulţime de cîrlionţi de păr blond i-au inundat faţa, răspîndind un miros puternic de Channel 5.

– Acolo scrie, să n-o atingi! a spus blonda arătînd spre maşină.

Deci, blonda s-a întors! şi-a spus Bear. Era mult mai frumoasă de aproape. Ştia chiar şi cine era ea: Kirsten Patricia Noble, nepoata lui Phineas Noble şi proprietara maşinii „Rechinul negru". Suplă, cu ochii ispititori, avea părul mătăsos, ridicat în vîrful capului, răspîndind în jur raze aurii. Cum s-ar simţi dacă, această mare strălucitoare i-ar mîngîia faţa? Inconştient, pentru a-i cerceta chipul, Bear şi-a ridicat mîinile şi i-a strîns mijlocul mic, trăgînd-o mai aproape.

– Dă-mi drumul, domnule Kenmore.

Kip îl cunoştea, dar nu se aşteptase să fie aşa de impunător, cu ochii albaştri ca noaptea şi părul negru, răspîndind în jurul său atîta putere masculină. Supărată şi stînjenită, pentru că lumea se adunase în jurul lor, a încercat să-l împingă.

El a strîns-o mai tare şi i-a zîmbit.

– Stai incomod?

– Aş vrea să mă ridic.

Cînd a încercat încă o dată să se elibereze, i-a

lovit trupul cu partea de jos a trupului ei, moment în care Bear a închis ochii de plăcere.

– Eşti o doamnă frumoasă, Kirsten Patricia Noble, i-a şoptit el.

Kip s-a rostogolit pe o parte, atingîndu-l cu şoldul şi ignorînd geamătul lui sexy. Apoi s-a ridicat şi i-a spus:

– Maşina aceea este a mea. Să n-o mai atingi.

Bear s-a sculat şi el încet, scuturîndu-şi hainele şi a murmurat:

– O doamnă foarte fină şi totuşi o luptătoare.

Kip a ridicat un pumn ameninţător:

– Destul ca să-ţi ţină piept.

– Sînt sigur.

Zîmbetul lui a cutremurat-o.

– Nu aştept de două ori.

– Înţeleg.

De ce se simţea ca şi cum ar fi mers pe un nisip încins?

– Şi acum despre maşină...

– Cine testează azi maşina?

– Eu.

– Ce?

Uimirea lui i-a dat o satisfacţie deosebită.

– Te simţi cumva dat la o parte, domnule Kenmore?

– Nu asta ai făcut puţin mai înainte?

– Fii atent, s-ar putea s-o fac din nou, i-a spus ea peste umăr.

– Eşti liberă să faci ce vrei.

– Hei, Bear, a mormăit Gunder, ce se întîmplă? Am crezut că n-o cunoşti pe domnişoara Noble.

– O cunosc.

– Adică?

Bear s-a întors spre prietenul său:

– Nimic, am descoperit ceva foarte valoros.

– Maşina?

– Femeia, a spus Bear fixînd-o pe Kirsten Patricia Noble, care după ce şi-a pus un costum bej special pentru curse, mănuşi şi cască, s-a îndreptat spre maşină.

– Dă-mi un costum, Gunder. Ştii mărimea. Bear a prins mănuşile şi casca, grăbindu-se, deoarece Kip era deja pe locul şoferului.

– N-ai auzit-o? i-a mormăit Gunder împingîndu-i un costum. Maşina ei...

– Ştiu. E liberă pista aia îngheţată?

– Cred că da, i-a răspuns Gunder după ce a aruncat o privire. Pare lunecoasă şi dificilă mai ales spre sfîrşitul ei.

– Aşa cred şi eu. Mişcîndu-se repede, Bear a ocolit maşina şi a sărît în ea pe locul copilotului.

– Ieşi afară, a strigat Kip, strîngînd volanul cu mîinile tremurînde. Fir-ar să fie, acest Kenmore

lua tot oxigenul din maşină şi nici nu dorea s-o critice cum conduce.

– Nu, tu conduci şi eu mă uit, a spus el prinzîndu-şi centura de siguranţă. Dă-i drumul Kirsten Patricia Noble.

Chiar şi în costumul acela voluminos arăta devastator, şi-a spus Bear, nereuşind să-şi ia ochii de la ea. Avea putere şi era deşteaptă. Şi-a amintit că a citit un articol despre ea, după ce i-a murit unchiul. Îşi luase doctoratul la *Maxwell School* de la *Syracuse University,* iar unchiul ei o iniţiase în tot felul de afaceri. La moartea lui, a preluat comanda acestora. Articolul menţiona că îi plăcea să lucreze mai mult la compania de textile, dar nu spunea nimic de frumuseţea ei.

– Mă numesc Kip, a spus printre dinţi.

– Strînge din fălci şi mută-te.

– Nu-mi da ordine.

– Eşti la fel de încăpăţînată ca şi unchiul tău.

– Unchiul meu a fost un geniu şi un om minunat.

– Dar încăpăţînat.

Ea a zîmbit. Şi a pornit motorul. A îndreptat maşina spre marginea pistei.

De ce a apărut drăguţul de Bear Kenmore pe pistă, după ce iniţial refuzase invitaţia ei? El nu mai participa la curse. Ce voia?

Dintr-o dată mîinile i-au transpirat şi au strîns mai tare volanul. Fir-ar să fie! De ce era nervoasă? Avea senzaţia că-i smulge cineva dinţii. Şi doar conducea de atîta timp.

După ce maşina a prins puteri, Kip a oprit-o la start, aşteptînd semnalul fanionului. În clipa cînd acesta a coborît, în acelaşi timp piciorul drept a apăsat acceleraţia, iar celălalt s-a ridicat de pe ambreiaj. Maşina a sărit brusc, plină de energie, derapînd pe suprafaţa tare şi lucioasă.

Bear a înţepenit, dar n-a scos o vorbă. Niciodată nu mai fusese copilot şi nu mai colaborase niciodată cu o femeie care-l atrăgea ca un magnet. A tras aer în piept; s-a lăsat pe spate şi s-a concentrat foarte tare, atît la drum cît şi la pilot.

Prima tură a fost uşoară. El o urmărea cum frîna ritmic la intrarea în curbă apoi apăsa pe acceleraţie împingînd maşina puternic în faţă. Cineva o învăţase foarte bine cum să conducă o maşină de curse.

În linie dreaptă, Bear s-a concentrat asupra volanului şi motorului, care funcţionau foarte bine împreună.

La fiecare tură, din cauza vitezei, cauciucurile scîrţîiau, caroseria vibra iar pămîntul tremura. Kip zîmbea din ce în ce mai sigură, atît pe ea cît şi pe maşină.

Şi Bear zîmbea, pentru că niciodată nu se simţise mai bine pe post de pasager într-o cursă şi era mulţumit că se încăpăţînase să meargă alături de Kip. Deşi avea o figură delicată, era puternică şi hotărîtă putînd să ţină sub control forţa din mîinile ei.

Urechile lui, care erau atente la fiecare mişcare, au sesizat un scîrţîit ciudat.

– Ce dracu'...? Vocea i-a fost acoperită de zgomotul motorului.

Kip a simţit maşina lunecînd şi, surprinsă, n-a reacţionat pe moment, apoi a încercat s-o redreseze. Ce s-a întîmplat? De ce? Nu avea timp să analizeze situaţia, cel puţin nu la viteza cu care mergea. Trupul i-a fost inundat de o sudoare rece dar şi-a încleştat dinţii şi cu privirea aţintită asupra cursei a căutat o portiţă de scăpare în cazul că...

– Maşina, a spus Kip încet.

– Ştiu, a strigat el, ţine-o bine şi dacă sare te ajut.

Toate eforturile lui Kip de a încetini erau în zadar, intrau în curbe prea repede. Tremurînd datorită forţei centrifuge, maşina era împinsă spre zid. Bear a apucat volanul luptîndu-se împreună cu Kip.

– Vom reuşi, i-a spus printre dinţi, deşi ştia că ea nu-l putea auzi.

Kip era udă leoarcă. Vor muri! Avea în faţa ochilor imaginea zidului apropiindu-se. Dacă n-ar fi fost mîinile puternice ale lui Bear la următoarea tură ar fi intrat în el.

Bear a zărit o cîmpie cu ronduri de flori şi iarbă, după care o zonă de pămînt tare. Era singura lor şansă.

– O să trecem peste, i-a şoptit el.

– Da, a spus Kip, ca şi cum l-ar fi auzit.

Patru mîini au îndreptat volanul spre poteca dintre flori. Maşina a brăzdat pajiştea apoi a aterizat într-un şanţ făcut în pămîntul tare.

– Frînează! i-a spus Bear şi Kip a apăsat piciorul.

– Nu aşa tare!

Cînd a frînat din nou, au plonjat într-o mare de noroi şi gheaţă, maşina s-a răsucit iar motorul a început să huruie ca o fiară înfuriată.

– Accelerează! a strigat Bear.

S-a legănat, au alunecat apoi s-a înclinat într-un uruit îngrozitor. Vibrînd, maşina a derapat, după care s-a oprit iar corpurile lor s-au lovit de scaune.

Linişte.

Bear s-a scuturat, forţîndu-şi capul să se limpezească şi să recepţioneze zgomotul sirenelor care ajungeau pînă la el. A oprit repede motorul şi

a desfăcut centurile de siguranţă.

După ce a deschis portiera, a ridicat-o pe Kip pe genunchii lui şi s-a rostogolit afară cu ea în braţe.

– Pot... să... merg, a spus ameţită.

– Trebuie să ne tîrîm, i-a spus el trăgînd-o pe pămîntul rece şi tare, departe de maşină.

– Va exploda?

– Sper că nu, a mormăit fără să simtă durerea pricinuită de pietrele care-i sfîşiaseră costumul.

Ca la un semnal, sunetul sirenelor, scîrţîitul frînelor, tropăiturile oamenilor ce se apropiau au pătruns în liniştea ce-i înconjura, într-un vîrtej demenţial. Dintr-odată, după ce au îngrădit zona, oamenii s-au apropiat şi au stins focul ce izbucnise în maşină.

I-au scuturat şi le-au spus să stea liniştiţi.

– Ia-o naibii de-aici, Gunder, a putut Bear să spună cînd prietenul lui s-a apropiat.

– E-n regulă, Bear. Situaţia e sub control.

Bear s-a uitat spre femeia care zăcea lîngă el.

– Eşti un şofer grozav.

– Şi tu.

A încercat să se ridice dar Gunder nu i-a permis.

– Hei, Gunder, ştii că nu sînt rănit. Lasă-mă să mă ridic.

– Nu sîntem doctori nici unul dintre noi, aşa că vei merge la spital. Şi dacă nu stai liniştit s-ar putea să-ţi aranjez falca.

Bear a auzit-o pe Kip rîzînd şi s-a întors spre ea. Rîsul ei era ca o apă cristalină care curge printre pietre. A simţit pe spate un fior.

– Mergi şi tu.

– Da, dar eu nu trebuie să fiu ţinută în frîu, l-a înfruntat privind spre maşină. Ce s-a întîmplat?

– Gunder ne va spune în scurt timp dacă-l laşi să cerceteze maşina.

După ce a tras aer adînc în piept, uitîndu-se spre el, Kip a încuviinţat.

– Vin să vă iau de la spital, a spus Gunder îndepărtîndu-se. Hei, opriţi-vă, nu atingeţi nimic! a strigat la grupul de bărbaţi ce înconjuraseră maşina.

Cînd unul din mecanicii lui Kip a încercat să protesteze, ea i-a strigat:

– Lasă-l Marty, e Gunder Bailey.

Bărbatul a înţeles şi s-a dat la o parte.

– Sînteţi gata, doamnă? a întrebat-o un asistent care venise s-o sprijine.

Ea a aprobat şi a fost aşezată pe o banchetă.

– Pe mine nu mă ridicaţi? le-a spus Bear celor trei asistenţi din apropiere.

– Sigur, domnule, a spus unul liniştit.

După cîteva minute era alături de Kip.

Întrebările asistenţilor nu i-au abătut atenţia de la Kip. Era binecunoscută, plină de graţii şi cu un aer regesc dar şi pămîntean. Îl intrigase că trebuia să stea departe de ea. Pe vremea cînd participase la curse, nu avea timp de relaţii serioase cu femeile, îi convenea să se distreze cu prietenii, să ducă o viaţă simplă, fără complicaţii. Îi plăcea aşa şi nu vroia să se schimbe dar dacă Kip i-ar modifica stilul de viaţă? Gîndul acesta l-a făcut să tresară.

– Ce este, domnule? Vă doare ceva?

Kip s-a întors spre el îngrijorată.

– Crezi că ai fost rănit, Bear?

Era prima oară cînd îi spunea pe nume.

– Nu, mă simt bine.

Apoi, tot drumul n-au mai spus nimic.

Camera de urgenţă a spitalului era plină, aşa că a durat destul de mult pînă cînd un doctor i-a consultat şi a constatat că aveau numai răni superficiale.

Bear îşi încheia cămaşa cînd a simţit că cineva a intrat în încăpere.

– Mă întreb dacă vrei să mergi cu taxiul meu, a spus Kip.

S-a întors repede şi a privit-o. A avut impresia că se legăna; era oare efectul şocului prin care trecuse?

A încercat să se ridice dar era cît pe ce să alunece din pat.

– Vrei să te arunci de-acolo?

Rîsul ei i-a preschimbat sîngele în apă, iar genunchii i s-a înmuiat.

– Lasă-mă să te invit la cină, a spus el.

L-a privit uimită.

– E abia ora 13,00.

– Adevărat, dar aş vrea să vorbim de maşină... dacă vrei s-o vinzi companiei *Kenmore Motors.* Voia s-o mai vadă, aşa că, avea nevoie de un motiv şi maşina era unul plauzibil.

Kip şi-a înăbuşit un suspin. Afaceri. Îşi simţise inima bătînd puternic la invitaţia lui. Din cîte auzise, Bear prindea femeile aşa cum balena ucigaşă prindea peştii, deci, era mai bine să treacă la afaceri.

– Cred că am mai mult noroc cu companiile mici...

– Ştiu, sau cu piaţa străină. Bear şi-a închis şi ultimul nasture la cămaşă şi s-a aşezat. Ea s-a întors să piece dar s-a speriat de mîna lui care a

forţat-o să mai rămînă.

– Întotdeauna după o lovitură am ameţeli, a spus el.

– Eu nu vreau să mă obişnuiesc cu asta, a zîmbit ea.

– Nici nu trebuie. Întîi vreau să te văd într-un loc liniştit, apoi, dacă vrei, putem vorbi sau te odihneşti şi ne vedem mai tîrziu.

– Mulţumesc, dar mă simt bine aşa că putem să vorbim în maşină.

– Eşti în stare? Ar fi vrut s-o strîngă în braţe şi să aibă grijă de ea. Kip i-a întîlnit privirea şi n-a mai putut să se uite în altă parte.

– Da, sînt, şi unchiul meu a ştiut asta. Bear Kenmore avea un efect sălbatic aspra ei.

– Te-a învăţat şi cum s-o conduci cu atîta stăpînire de sine?

– Asta am învăţat singură, a rîs ea. Am impresia că n-ai mai fost învins de o femeie pînă acum, nu-i aşa?

– Nu-mi amintesc, i-a răspuns Bear zîmbind şi gîndindu-se cît era de fermecătoare.

Rîsul lui Kip a răsunat pînă în hol, făcîndu-l să zîmbească pe asistentul care trecea întîmplător pe acolo.

Bear avea nevoie de un stimulent ca să-şi revină aşa că şi-a scuturat repede capul să alunge

starea de febră care-l cuprinsese.

– Eşti gata? l-a întrebat. Mi-ar plăcea să fac o baie în cadă.

– Eu un duş, a spus el, refuzînd să şi-o imagineze învăluită în valuri de spumă.

– Hai să mergem.

– Vino la mine acasă să-ţi arăt pisica mea Clancy şi pe puiul ei Dyna.

– Ai pus unei pisici numele Clancy?

– Da, iar Dyna este prescurtarea de la Dinamită. A prins-o de braţ şi a condus-o spre ieşire. Vino şi o să le cunoşti.

– A spus păianjenul, muştii. Ăsta e un plan nou să mă zăpăceşti.

El s-a oprit pe holul spitalului şi i-a prins mîinile.

– Uite, îţi promit că vreau să-ţi arăt animalele mele şi după aceea vorbim sau ne despărţim. Cum vrei tu.

– Cum de ţi-ai adus animalele în Michigan, cînd casa ta este în New York?

– Am un avion particular şi lor le place să călătorească.

– De ce oare am senzaţia că ori eşti un mincinos desăvîrşit, ori sînt atrasă de oglinda magică?

– Spun adevărul, trebuie să fii Alice. El i-a deschis uşa, apoi a fluierat după un taxi care tocmai se eliberase.

– Deci unde mergem, la tine sau la mine?

Ea a ezitat un moment, după care a spus:

– Trebuie să văd neapărat pisicile acelea nemaipomenite.

Bear a zîmbit şi i-a dat adresa şoferului.

Tot drumul au tăcut şi au privit pe fereastră, evitînd să se uite unul la celălalt.

Kip nu-şi mai auzea respiraţia în timp ce Bear era sigur că ea învăluise toată maşina într-o ceaţă minunată.

Taxiul a oprit în faţa unei case frumoase, aşezată în centrul unui grup de mai multe case curate.

– E drăguţă, a spus Kip în timp ce Bear plătea taxiul.

– Şi eu cred. Intrăm?

Au urcat împreună cinci trepte late de ciment pînă la uşa din faţă ornată de ambele părţi cu ferestre de sticlă.

Bear a descuiat prima uşă, uşa de aerisire şi au intrat într-un foaier lung. Kip a înţepenit cînd un cîine imens a apărut direct în faţa ei.

– Doamne! a strigat ea ferindu-se de un eventual atac. Nu mai văzuse vreodată un cîine ca acesta. Ce mînca, oare? Oameni? Panica a luat locul raţiunii.

– Stai jos, Dyna! i-a comandat Bear.

– Dyna, a spus Kip şi cîinele care stătea culcat

pe podea a început să dea din coadă, frumos.

– Ai spus că e un pisoi.

– Nu, tu ai spus. Eu am spus că Dyna este puiul pisicii mele şi aşa este. Într-o zi, cînd mă plimbam cu Clancy prin Central Park, ea l-a găsit în lac aproape îngheţat. Nu ştiu dacă fusese împins acolo de un om sau de alţi cîini. L-am adus acasă şi pisica l-a spălat şi l-a încălzit. De atunci Dyna crede că pisica e mama ei şi doarme în acelaşi coş cu ea. Trebuie să cumpăr nişte coşuri mai mari, pentru că n-o pot dezobişnui.

– Glumeşti. Kip a privit pisica alb cu negru care venea din spatele casei cu coada ridicată. S-a frecat de cîinele uriaş, apoi a sărit în braţele lui Bear.

– Mama şi copilul, a spus alintînd încet pisica.

– Îţi place „Crezi sau nu?" a lui Ripley?

Bear Kenmore era nebun dar şi sensibil. Chiar dacă ar fi simţit ceva împotriva lui, acest sentiment ar fi dispărut imediat ce l-ar fi văzut în compania animalelor sale. Era bun şi asta o răscolea.

– Din cîte am auzit, a spus el punînd pisica pe podea, nu este neobişnuit ca o pisică să adopte un cîine. Kip a observat cît de blînd se purta cu animalele. Ea nu le agrea dar, datorită animalelor se simţea de Bear într-un fel pe care nu-l putea explica.

– Ţi-e frică de animale?

– Nu, dar nu prea ştiu multe lucruri despre ele.

Pisica a mers spre cîine, apoi s-a întins pe labele lui din spate.

– Sînt fascinante. Ce fel de cîine este Dyna?

– Marele Pyrenees. Dacă vrei, le pot duce în altă cameră ca să nu te deranjeze.

– Nu mă deranjează. Pot să folosesc baia?

– Bineînţeles, pe aici. A condus-o pe scări pînă la etajul doi, unde i-a arătat o uşă.

– Acesta este apartamentul pentru oaspeţi. Fă-te comodă şi fă un duş. Dacă ai nevoie de mine, mă întorc. Apoi a ieşit pe o altă uşă din fundul holului.

Ea a încuviinţat şi a intrat în apartamentul spaţios. Era decorat în crem şi auriu şi compus dintr-un dormitor, o cameră de zi şi o baie. Simţindu-se murdară, voia să facă neapărat un duş deşi nu avea lucruri curate cu care să se schimbe.

Şi-a scos hainele şi le-a agăţat de suportul pentru prosoape, sperînd ca aburii să le facă mai puţin şifonate.

După ce s-a spălat cu săpun şi şampon s-a şters cu prosopul, şi-a uscat părul, şi-a refăcut machiajul şi a intrat în camera de zi, cînd a sunat telefonul. A aşteptat ca Bear să vină şi să răspundă, apoi a ridicat ea receptorul.

– Alo?

– Alo? Aici Dolph Wakefield, Bear este acolo?

Era oare Dolph Wakefield actorul de film? s-a întrebat

– Da, dar cred că face duş. Puteţi transmite mesajul prin mine.

– Da. Spuneţi-i că cina este aranjată. Diseară sîntem cu toţii la New York: Piers, Damiene şi eu. Abia aşteptăm să-l vedem. Ştie unde să mă găsească dacă e vreo problemă. Pot să vă întreb cum vă numiţi?

– Da, sînt Kip Noble.

– Îmi pare bine, Kip Noble.

– Îmi pare bine, Dolph Wakefield.

A închis, apoi a părăsit apartamentul de oaspeţi şi s-a îndreptat spre apartamentul lui Bear. A bătut de două ori la uşă şi pentru că nu i-a răspuns nimeni, a intrat. Camera era goală, dar au impresionat-o mobila şi decoraţiunile interioare în nuanţe de crem, maro şi albastru.

Chiar în momentul în care voia să piece, uşa băii s-a deschis şi Bear a intrat în cameră. A străbătut-o dezbrăcat pînă la costumul agăţat pe umeraş. N-o văzuse pe Kip.

Ea l-a urmărit cum îşi lua un prosop să-şi şteargă părul ud, în timp ce privea liniştit costumul.

– Iartă-mă, a şoptit.

A privit-o şi şi-a strîns mai tare prosopul din jurul mijlocului.

– Bună, intră Kip.

– Mă simt jenată, nu trebuia să intru dacă n-ai răspuns la ciocănitul meu.

– Eu nu mă simt deloc jenat.

– Asta văd şi eu, a adăugat Kip, înroşindu-se puternic.

– Sînt foarte curios pînă unde te înroşeşti, a şoptit el.

– Ai primit un telefon, a spus ignorîndu-i întrebarea. Îţi transmit mesajul cînd vii sus. O mînă caldă şi curată a atins umerii ei şi a oprit-o.

– Rămîi.

Bear a închis ochii inhalînd parfumul ei şi şi-a întins capul atingîndu-i părul blond.

– Ai un păr minunat!

– L-am spălat cu şamponul tău. De ce oare respira aşa de greu? A simţit în nări mirosul de săpun ce emana din trupul lui.

– Ai spus că ai un mesaj pentru mine.

– Bine. S-a întors şi s-a apropiat mai mult. Gura ei era la cîţiva centrimetri de gura lui, cu buzele deschise iar sărutul lor ar fi fost cu siguranţă... înnebunitor.

– Înapoi...

Bear a privit-o fix, apoi a înghiţit încet. I-a plă-

cut să cunoască multe femei dar apropierea de ele a fost întotdeauna întîmplătoare. Cu Kip era cu totul altceva, nu putea sta nici măcar o clipă departe de ea.

A păşit înapoi şi prosopul i-a alunecat. Kip a făcut ochii mari. Fir-ar să fie, nu dorea s-o sperie.

– Aşteaptă-mă aici, la fereastră, mă întorc imediat, a spus el.

Kip şi-a revenit cu greu cînd Bear s-a întors îmbrăcat cu nişte pantaloni obişnuiţi.

– Te-ai schimbat repede. Îi venea foarte greu să zîmbească fără să aibă senzaţia că i se oferea. Bear Kenmore era un bărbat care împrăştia o atracţie sexuală deosebită, un bărbat dur, dar şi foarte periculos.

S-a aşezat lîngă ea.

– Stai bine?

– Da. Te-a sunat un bărbat care se numea Dolph Wakefield.

Bear a înghiţit cu greu.

– Are acelaşi nume cu al actorului de film Wakefield.

– Este aceeaşi persoană, dar nu-i place să fie vedetă de cinema. El se consideră pur şi simplu actor, cu toate că în ultimul timp n-a prea jucat.

– L-am văzut o dată pe scenă şi de mai multe ori în film şi mi-a plăcut foarte mult.

– El este şi director şi producător. A spus ceva în mod deosebit?

– Nu, a confirmat data pentru cină şi a zis că mai vin două persoane: Damiene şi Piers.

– Grozav! a exclamat Bear. Deci vor fi şi ei acolo. Am crezut că mă vei anunţa ceva în legătură cu Damiene care este însărcinată, iar soţul ei Piers a convins-o să se mute la New York ca să fie sub observaţie medicală.

– Sînt prietenii tăi?

– Cei mai buni prieteni din lume, a spus el. Vino cu mine la New York şi ne vom întoarce la noapte sau mîine dimineaţă.

– Poftim?

– Vreau să-mi cunoşti prietenii. Vino cu mine.

Doi

Manhattan-ul era minunat. Kip trebuia să fie obişnuită cu asta şi totuşi, de fiecare dată cînd venea din Detroit la compania de textile, era surprinsă de ce vedea în jur.

Aceste deplasări deveniseră foarte obositoare. Cu toate că majoritatea afacerilor ei se desfăşurau aici, acum, după ce testele la noua maşină de curse se terminaseră, trebuia să plece.

După moartea unchiului, Kip preluase conducerea companiilor şi mergea aproape zilnic să vadă cum se descurcă ele. Între timp se ocupa de maşină şi de compania de textile: *Morningstar Textiles.*

Importul şi modernizarea ţesăturilor i-au părut amuzante unchiului ei care, dintr-un capriciu, a cumpărat *Morningstar* cu cinci ani înainte ca nepoata lui să împlinească douăzeci şi trei de ani. I-a uimit însă pe amîndoi, cînd compania a început să aducă profit.

În vacanţa ultimului an de şcoală, Kip a lucrat în fabrică pentru a învăţa toate dedesubturile afacerilor, apoi, după ce şi-a luat doctoratul, a făcut asta cu unchiul ei, petrecîndu-şi o mare parte din timp la *Morningstar.*

Cînd a aterizat la *La Guardia* era îngîndurată.

Ce a determinat-o să facă un lucru atît de neobişnuit? s-a întrebat privindu-l pe Bear. De ce a consimţit să zboare într-un avion particular cu un străin, pentru a se întîlni cu alţi străini? Era cu capul în nori? Cînd a condus-o acasă să se schimbe pentru cină, s-a gîndit că face un lucru nebunesc. De cîte ori a vrut să-i refuze invitaţia, ceva a făcut-o să renunţe. I se părea normal să fie cu el, avea impresia că-l cunoaşte demult şi de fapt, se cunoşteau doar de cîteva ore. Era ridicol şi totuşi nu-şi putea înfrînge sentimentul că a fi cu el era bine. Era un bărbat frumos, sexy, viril, aşa cum mai cunoscuse şi alţi bărbaţi. De exemplu, fostul ei soţ. De ce era Bear diferit?

A auzit pisica mieunînd în spate şi a zîmbit. Nu

cunoştea mulţi bărbaţi care ar fi zburat cu animalele de casă, pentru că lor le plăcea să călătorească. Ăsta era un motiv pentru care-l găsea pe Bear Kenmore atît de deosebit. Cînd participa la cursele de maşini era poreclit *Ger cumplit,* dar ea vedea în el căldura şi bunătatea aşa că toate motivele ca să nu-l însoţească, dispăruseră.

După ce au aterizat foarte lin, au fost conduşi la o limuzină.

– Te macină gîndurile? a întrebat-o Bear, în timp ce, stînd foarte comod în Rolls-ul lui luxos cu şofer, străbăteau în viteză Queens of Manhattan.

– Foarte tare, a murmurat Kip, simţind fiori prin trup. Era interesant să-i cunoască pe prietenii lui Bear.

El i-a ridicat mîna şi i-a sărutat-o.

– Nu trebuie să fii îngrijorată. Este numai o cină cu oameni obişnuiţi, apoi ne întoarcem cu avionul. Ce va răspunde ea dacă o va invita şi seara următoare să cineze împreună? A simţit că-l strînge haina. Lucrurile avansau prea repede şi nu le putea face faţă.

– Pare foarte simplu, a spus ea.

– Aşa şi este. Iubea zîmbetul ei tremurat. Arăta fragilă ca o orhidee, dar el o văzuse mai devreme hotărîtă şi plină de curaj. De-a lungul anilor întîlnise piloţi foarte duri, dar Kip Noble era femi-

nină, ispititoare şi foarte încăpăţînată.

– Spune-mi despre tine, despre afacerile tale şi, pentru că ochii ei îl priveau întrebători, a adăugat: după moartea lui Phineas Noble s-a scris foarte mult despre tine.

Ea a zîmbit ezitînd, dar nu putea rezista tentaţiei de a nu povesti despre munca pe care o iubea atît de mult:

– Unchiul m-a crescut ca să-i conduc afacerile şi am trăit mereu cu impresia că asta se va întîmpla la bătrîneţe. Multe din companii sînt mici dar se descurcă foarte bine. Am o companie de jocuri mecanice, pe calculator, una de patine cu rotile şi un mic lanţ de magazine de muzică. Proiectarea maşinilor de curse s-a transformat dintr-un hobby al unchiului Phineas, într-o afacere profitabilă. N-au fost multe prototipuri, dar ideile au fost bune şi plătite ca atare. Sper ca şi ultima să fie la fel. Kip s-a oprit şi s-a încruntat.

– Ai probleme?

– De la moartea unchiului, un bărbat, Richard Granger, mă tot presează să-i vînd atît *Morningstar* cît şi maşina. Deşi i-am spus că nu mă interesează, m-a sunat de cîteva ori şi apoi a venit la birou.

Bear s-a încruntat.

– Dacă mai vine, pune paza să-l dea afară.

Kip a rîs imaginîndu-şi-l pe Granger luat de urechi şi dat afară.

– În ultimul timp n-a mai sunat. Poate s-a obişnuit cu ideea.

– Ce fel de produse vinzi? El a zîmbit simţind nerăbdarea de pe chipul ei luminos.

– Unele produse le importăm din Orient, India şi partea de est a Europei, altele sînt fabricate aici. Avem mătase de toate felurile, stofe de lînă, pînză de in şi altele. Vindem en gros, tuturor companiilor care vînd cu amănuntul, firmelor pentru decoraţiuni interioare, fabricilor de mobilă etc.

– E o afacere mare.

– Ne dezvoltăm. Spune-mi despre *Kenmore Motors.*

– Şi noi ne dezvoltăm şi diversificăm produsele. E o formă de protecţie. Întotdeauna maşinile au fost inima companiei, dar acum ne interesează adevărata valoare a proprietăţii. Am ajuns.

Cînd Rolls-ul a tras în faţa unei clădiri minunate din piatră maro, în partea estică a Manhattan-ului, Kip s-a întors spre Bear.

– Alta?

– De fapt, asta este reşedinţa mea de bază. Afacerile mă cheamă mereu departe de Manhattan.

– Dar, *Kenmore Motors* nu este în Detroit?

El a încuviinţat:

– Afacerile s-au extins aşa că e mai profitabil să lucrez în afara New York-ului.

Kip a vrut să mai spună ceva, dar pentru că şoferul i-a deschis uşa, a coborît.

– Mulţumesc pentru plimbarea aceasta prin Manhattan. Mi-a plăcut.

– Mulţumesc, doamnă! i-a zîmbit şoferul.

Bear a urmărit-o. Era magică. Ultima oară cînd îl văzuse pe Phelps zîmbind fusese cînd a depăşit un Porche.

– Ieşim într-o oră, i-a spus şoferului.

– Bine, Bear. Piers a sunat de două ori. I-am spus că în ultima perioadă a sarcinii, o să stea ca pe ghimpi cu doamna Damiene.

– Nu trebuia să-i spui asta.

– Nu văd de ce, a spus Phelps scoţînd bagajele. Uitîndu-se la cele două animale a adăugat:

– Le iau cu mine şi după ce parchez, le aduc înăuntru.

– Îmi place, i-a spus Kip.

Bear i-a aruncat o privire acră.

– Nu-mi spune, am şi aşa destule probleme cu el.

– Gunder a spus că doamna te-a întrecut azi, a zis Phelps pornind motorul.

– Nu rîde, i-a spus Bear lui Kip deşi zîmbea şi el. Nu-şi putea ascunde bucuria cînd o auzea

rîzînd.

– Se pare că te cunoaşte foarte bine, a spus ea urcînd scările. Îşi simţea trupul vibrînd cînd îi zîmbea. Bear Kenmore putea fi bărbat şi băieţel în acelaşi timp. Era seducător... sexy... şi puternic. Îi plăcea să fie cu el.

– El a fost un alt mecanic care a lucrat pentru mine, s-a încruntat Bear.

– Şi e prietenul tău.

A descuiat uşa.

– El mi-a salvat viaţa. Împreună cu Gunder m-au scos cu mîinile lor dintr-o maşină care luase foc şi în care eram închis. Au fost arşi mai tare ca mine.

Kip i-a surprins emoţiile de pe faţă în timp ce creierul lui rememora filmul acelei zile îngrozitoare. L-a strîns de mînă.

Bear a îmbrăţişat-o. Ştia? A văzut ea coşmarul ascuns sub un chip impasibil? Flăcările îi înconjuraseră pe toţi trei. Gunder şi Phelps încercau să-l scoată din maşină, iar el striga să-l lase acolo, dar ei nu l-au ascuitat şi s-au luptat pînă cînd într-un tîrziu au reuşit să-l elibereze. Focul exploziei care a urmat le-a ars spatele celor doi.

– Casa e minunată, a spus Kip, ajutîndu-l să iasă din amintirile care-l torturau. Stai mult aici?

El şi-a plimbat privirea prin holul lung şi îngust

cu podea din parchet lustruit. În stînga se vedea biblioteca cu covorul gros, oriental şi biroul mare din mahon.

– A cumpărat-o tatăl meu acum douăzeci de ani de la o familie care o avea din 1850 şi am primit-o de la el cînd am renunţat la curse.

Ea a mîngîiat marmura ce îmbrăca partea de sus a unei mese şi l-a privit lung.

– Ce mobilă frumoasă!

El a zîmbit.

– Să ştii că nu fur ca să trăiesc...

– *Cel puţin nu pe faţă.*

– Banii cu care am cumpărat casa sînt cîştigaţi în mod cinstit.

– Cursele de maşini aduc bani grei, a aprobat ea, savurîndu-i iritarea. Era chiar amuzant să-l enerveze pe Bear Kenmore.

– De ce am sentimentul că trebuie să-ţi explic? a mormăit el. Ea însemna aşa de mult pentru el. De ce? De-abia o cunoscuse.

– De ce mormăi?

– Vino să-ţi arăt camera ta. Îşi ieşea pur şi simplu din minţi, mai avea puţin şi era în stare s-o roage să-i placă casa lui. Ar fi fost foarte bine să se interneze undeva.

– La noapte ne întoarcem, da?

– Da.

De ce-l deranja s-o ducă înapoi la Detroit? I-a arătat un dormitor la al treilea etaj.

– Trebuie să dau nişte telefoane. Dacă vrei să te schimbi, ai aici tot ce-ţi trebuie.

– Mulţumesc. De ce avea sprîncenele încruntate şi maxilarul încordat? Îi părea rău c-o adusese acolo?

Bear a coborît spre birou, apoi a luat telefonul şi a format un număr cunoscut.

– Alo, Piers?

– Ce faci, Bear, eşti în oraş?

– Da, voi veni la cină... cu cineva, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

– Foarte bine.

După ce a închis, Bear l-a sunat pe Gunder.

– Mai ştii ceva despre maşină?

– Încă nu. Carburatorul şi frînele sînt bune. Vreau să înţeleg ce s-a întîmplat şi de ce. Eşti îngrijorat?

– Da.

– O să mă grăbesc.

Piers Larraby tocmai punea receptorul jos cînd soţia lui a ieşit din baie. După ce a privit-o, i-a zîmbit dulce.

– Eşti frumoasă, nevastă!

– Cine spune despre o femeie care arată ca elefantul Dumbo că e frumoasă, are ceva la cap.

El şi-a desfăcut braţele şi ea a păşit încrezătoare şi senină în dragostea lui. După ce a sărutat-o profund, ea a spus:

– Bear era la telefon?

– Da, a spus că vine cu cineva la cină.

– Te deranjează?

– De fapt, nu, dar era ceva ciudat în vocea lui. Un fel de supriză, de enervare, nu ştiu exact.

– Bear al meu supărat de ceva? Niciodată, a chicotit Damiene.

Piers a sărutat-o mai tare.

– E de necrezut! Tu mă superi mereu.

– Îţi faci nişte probleme uriaşe din cauza sarcinii mele.

– Sînt un bărbat foarte atent. A sărutat-o şi a îmbrăţişat-o din nou.

– Totul e-n regulă, a suspinat ea.

A strîns-o mai tare.

– Trebuie să fiu sigur de asta.

Mai tîrziu cînd călătoreau prin Manhattan, Kip a observat că Bear era tare îngîndurat.

– Unde mergem?

– Linişte.

– E nervos, a informat-o Phelps vesel. Ai avut

un impact foarte mare asupra lui, sau poate e de vină maşina ta cea nouă.

– Trăncăni ca o găină bătrînă, i-a spus Bear înainte să închidă geamul despărţitor.

– Eşti nervos? l-a întrebat Kip.

– Nu... da. Nu ştiu. Trebuie să mă gîndesc.

Ea simţit că explodează.

– Puteam să stau acasă dacă asta te-ar fi ajutat să te simţi mai bine.

Brusc, Bear s-a întors spre ea. S-au privit mult timp, aerul vibrînd de dorinţă. Nemaiputînd să reziste, Kip s-a întins spre el. Privirea lui i-a fixat buzele apoi a cuprins-o în braţe, punînd stăpînire pe gura ei cu un sărut cald cercetător.

Pentru un moment a fost surprinsă şi a rămas nemişcată apoi, s-a luptat să se elibereze, dar braţele ei s-au mişcat singure şi i-au prins gîtul puternic. Plăcerea a cuprins-o şi s-a apropiat mai tare de el.

Toate simţurile lui Bear din adolescenţă au fost trezite la viaţă şi l-a cuprins o senzaţie nouă, străină, de-a o proteja, de-a o păstra. De ce simţea toate astea faţă de o femeie atît de independentă? Nu-şi putea răspunde. Ştia însă că ar fi sărit în faţa oricărei maşini şi ar fi oprit-o pentru Kip.

– Pardon, îmi pare rău că trebuie să vă întrerup dar am ajuns, a spus Phelps vesel.

Pătruns de emoţii, fără să-l privească pe Phelps, Bear n-a reuşit să spună decît:

– Mergi... spre... podul George Washington... şi...

– Bear e încă iarnă. Îmi place cum arăţi. Te-a făcut praf, nu-i aşa? E foarte bine pentru tine. Mulţumiri că aţi venit, domnişoară Noble. Aţi făcut o treabă foarte bună pentru el, a rîs şoferul.

Bear a mîrîit răguşit, aşa cum făcea şi animalul al cărui nume îl purta cu-atîta cinste.

– Ar fi mai bine să mergem, a zis Kip, încă şocată de cele întîmplate.

– Da, a spus şi Bear tremurînd.

– Vin să vă iau la unsprezece, le-a strigat şoferul.

– Nu-i nevoie, voi comanda un taxi.

– Cum vrei, dar ăsta e mai confortabil.

– Nu, nu este.

Phelps s-a urcat în maşină şi a plecat.

– Asta e o stradă foarte frumoasă, a spus Kip, privind în jur. Nu ştiam că aici, în Greenwich Village, sînt case aşa de frumoase.

– Multe dintre ele sînt foarte vechi, a spus Bear absent, încercînd din greu să-şi revină.

– Oh!

A zîmbit bucuros că ea era mult mai uimită

decît el, apoi a condus-o spre uşă şi a sărutat-o uşor. Kip a ridicat mîna şi i-a mîngîiat faţa.

– Eşti foarte frumoasă, Kirsten Patricia Noble.

– Şi tu Bear Kenmore, dar să ştii că la noapte mă întorc la Detroit.

– Ştiu. A privit-o confuz, aşteptînd în ochii ei răspunsul la emoţiile tulburi care nu-i dădeau pace.

N-au auzit uşa deschizîndu-se.

– Cînd eşti gata, sînt şi eu, a spus Dolph. E frig afară.

Kip n-a putut să se îndepărteze pentru că Bear o ţinea foarte strîns.

– Du-te naibii Dolph, a spus Bear încet.

– Mă duc şi acolo, a zis Dolph, privind-o pe Kip.

– Vrei să intri domnişoară Noble? Îmi pare rău că manierele prietenului meu lasă de dorit.

– Te urăsc cînd imiţi.

– Tare, a spus Dolph zîmbind spre Kip, după care s-a prezentat.

– Am citit undeva că ai făcut şcoala în Europa, a zis Kip timid, deoarece Dolph Wakefield arăta mult mai bine ca pe scenă: era înalt, cu păr blond lucios şi cu ochi verzi întunecaţi. Sau este o invenţie?

– Adevărat, a spus Bear ştiind că prietenului său nu-i plăcea să discute despre viaţa lui parti-

cularã. Poate îţi va povesti despre vremurile cînd citea lucrarea unui profesor de la Heidelberg sau despre cariera lui şi toate celelalte...

– Scuteşte-o de toate astea, Bear, vrei? a spus Dolph închizînd uşa. Vreau numai să-i iau haina.

– Am eu grijă de ea, a adăugat Bear, îndepărtînd haina lui Kip.

– Bine. Eu am grijă de Kip, iar tu de haină.

– Dolph, las-o!

– Nici gînd. Dolph s-a uitat la Kip. E puţin nervos.

– Îi face bine, a chicotit ea.

S-au îndreptat spre imensa cameră de zi.

– O să mă omoare, a spus încet Dolph bărbatului înalt, brunet, care se sprijinea de etajera căminului şi femeii însărcinate cu păr blond-argintiu, şi ochi turcoaz care stătea pe canapea.

– Oh, a oftat Piers privind de la Kip la Dolph.

– Bear se poartă exact cum îi este şi numele.

În acel moment a intrat şi Bear zîmbind. Kip a simţit dintr-o dată tensiunea pe care o împrăştia în jurul său.

– Îţi sînt dator, i-a spus încet lui Dolph.

– Sînt de aceeaşi părere şi subliniez asta, a spus Piers.

Bear n-a mai comentat şi s-a îndreptat spre femeia care stătea pe canapea.

– Bună, frumoasă doamnă. Cum te simţi?

– Bine. Te cam necăjesc băieţii.

– Au numai impresia asta. A sărutat-o, apoi s-a întors spre Kip. După ce-a eliberat-o de Dolph, a condus-o spre canapea. Kip, ei sînt:

– Damiene Larraby, Piers Larraby şi Dolph Wakefield.

– Nu te mai purta ca o vijelie, a spus Kip, mă zăpăceşti. N-a dorit ca tonul ei să sune aşa de tăios dar cînd i-a văzut pe ceilalţi bărbaţi rîzînd, a dorit să-şi fi muşcat limba.

– Crezi că-l poţi stăpîni? a spus Dolph mergînd spre barul dintr-un colţ al încăperii.

– Dolph, a strigat Damiene spre bărbatul care a aprobat zîmbind.

– În regulă, Danny, o să fiu cuminte, a promis el.

– Şi eu. Piers s-a apropiat şi şi-a sărutat soţia.

– Pe mine nu vă bazaţi, a zis Kip, atentă la scenariul pus la cale de prietenii lui Bear. Orice îl pune jos pe Bear are acordul meu.

– Trădătoarea, i-a şoptit Bear la ureche. Ea a zîmbit.

– Numele tău îmi prea cunoscut, Kip. Eşti rudă cu Phineas Noble? a întrebat Piers.

– A fost unchiul meu şi uitîndu-se spre Bear a adăugat: şi datorită lui ne-am cunoscut. Azi-dimineaţă, Bear a asistat la testarea ultimei maşini de

curse pe care a proiectat-o.

– L-ai lăsat să conducă? a întrebat Dolph, după ce a schimbat o privire cu Piers.

– Nu, a condus Kip, a răspuns Bear. Eu am fost pasagerul.

Gheaţa pe care Dolph o ţinea în cleşte i-a căzut în găleată.

– Tu? Pasager? Hai, nu încerca să ne prosteşti, doar te cunoaştem.

– Ea a condus, întreabă-l pe Gunder.

– O voi face, a spus încet Piers urmărind-o pe Kip.

Mai mult pentru Kip, Damiene a orientat discuţia spre alt subiect.

– Dolph, povesteşte-ne despre noul tău film pe care-l faci în China.

– Bine, Danny, a spus ştiind ce voia ea să facă. Începem filmările peste trei luni aşa că voi fi aici de ziua copilului.

– Doar nu vrei să te aştepte? a spus Bear.

– Cred că o să fiu foarte nervos în cealaltă parte a lumii, ştiind că Danny se chinuie să nască.

Cei trei bărbaţi au încuviinţat, iar Damiene i-a făcut cu ochiul lui Kip:

– Nu sînt caraghioşi? Ei cred că dacă stau pe lîngă mine o să-mi fie mai uşor.

– Sînt sigură, a spus Kip.

– Ei cred asta.

Bear s-a încruntat.

– Bineînţeles, toţi vom fi acolo, dacă are nevoie de ceva.

– Vreţi să faceţi şi o cameră pentru naştere? Damiene a rîs. Ei nu glumesc deloc.

Bărbaţii au mai vrut să spună ceva dar a intrat un alt bărbat, complet îmbrăcat în negru şi i-a anunţat că masa e servită.

Kip a încercat să nu-l privească fix, însă Damiene, care a observat, i-a explicat.

– Acesta este Cosmo, care se ocupă de toate. Este un fost luptător care găteşte pentru Dolph şi mă însoţeşte cînd ies în oraş. I-a zîmbit lui Piers, care a ajutat-o să se ridice. El a avut binecuvîntarea părinţilor mei în toate, aşa că eu am ieşit din discuţie.

– Şi pun pariu că cei trei muşchetari s-au înţeles să aibă grijă, a spus Kip în timp ce se deplasa cu Damiene spre sufragerie.

– E ridicol, dar îi iubesc. O să ţi se întîmple şi ţie.

– Dar Bear şi eu... vreau să spun...

– Poate văd prea mult în perspectivă, a spus Damiene. Dar nu sînt oarbă. Bear este unul dintre cei mai puternici şi mai atenţi bărbaţi din cîţi am cunoscut. Îl iubesc foarte mult.

– E foarte... interesant.

– Da, a spus Damiene. M-am îndrăgostit de Piers imediat ce l-am cunoscut. Mi-a fost foarte greu la început, dar mai tîrziu m-am obişnuit. Apoi i-a zîmbit soţului ei care i-a tras un scaun mai aproape.

Kip s-a uitat la Damiene pentru că Bear o privea insistent.

– Ce este? a întrebat-o, apropiindu-se. Eşti palidă. Nu te simţi bine?

– Probabil.

– Ce?

– Ce? A, nimic, apoi s-a uitat spre Dolph. E o casă foarte frumoasă, nu ştiam că şi în New York mai există locuri aşa de atrăgătoare. Nişte case asemănătoare am mai văzut la Philadelphia, dar aici, niciodată.

Dolph a aprobat.

– Această casă a aprţinut familiei mele de la Revoluţie. Strămoşii mei au fost Torii. O parte din ei s-au întors în Anglia cînd armata lui Washington a învins. După cîţiva ani, au revenit o parte, apoi au încercat să ocupe aceste proprietăţi ca şi cînd le-ar fi aparţinut. Desigur, lucrurile s-au schimbat mult de atunci, i-a zîmbit lui Kip. Sînt multe clădiri ca aceasta în zona noastră şi pentru că familiile care s-au duelat aici au fost puţine, nu se cunosc prea multe lucruri despre ele.

Cosmo a început să servească supa. Bear a văzut-o pe Kip privind cu ochii mari tabloul imens de pe perete.

– Marc Chagall, i-a şoptit. E frumos, nu-i aşa?

– Foarte, a murmurat ea.

– Ştiu că nu trebuie să-l ţin aici, a adăugat Dolph, dar a fost cumpărat de tatăl meu şi are o mare valoare sentimentală. A rămas cu privirea aţintită asupra picturii. M-am hotărît să-l donez Muzeului de Artă Metropolitan.

– E o idee foarte bună. Mi-am pierdut somnul atentă ca tabloul să nu fie furat şi casa incendiată. Du-l la muzeu.

Toată atenţia lor a fost atrasă de crema de creveţi cu biscuiţi, iar Bear a zîmbit văzînd-o pe Kip neliniştită. Aerul natural al Damienei a făcut-o însă să se relaxeze, iar la felul următor, *entrée of médaillos de veau,* conversa deja liberă cu prietenii lui.

– Eşti într-o pasă proastă, prietene, i-a şoptit Dolph încet, în timpul mesei.

Surprinzînd discuţia, Piers a chicotit:

– Nu-ţi pot spune Bear cît de bine mă face să mă simt chestia asta.

Bear era cît pe ce să-i spună ce să facă cu sentimentele lui, dar a fost întrerupt de Dolph:

– Poate nu e momentul potrivit, dar, a spus el

cu o voce gravă, a sunat Gunder chiar înainte să vii aici. Şi-a plimbat privirea de la Bear la Piers: Spune-i tu.

– Ce? a întrebat Bear.

– Dacă am înţeles bine, a spus Piers, frînele au fost stricate iar carburatorul înfundat. Foarte ingenios. S-a uitat spre Kip. Cineva a vrut ca ea sau maşina să dispară.

– Foarte periculos, a adăugat Dolph.

Întorcîndu-se spre ei, Kip i-a auzit cuvintele lui Dolph.

– Cum?

Bărbaţii au privit-o atent un timp, apoi Bear a putut să vadă cum pielea ei se zbîrceşte dintr-o dată, ca şi cum o ghiară o strîngea din interior. Încet, ea l-a întrebat:

– A descoperit mecanicul tău că cineva a umblat la maşină?

– Da.

Ea a pălit, iar Bear şi-a strîns pumnii.

– De ce nu mi-ai spus? a început să tremure puternic. Oare cine-i stricase maşina? Era un lucru oribil.

– De-abia am aflat, a spus Bear, dorind să poată face ceva ca să o poată linişti.

– Spune-mi tot. A trebuit să facă eforturi să poată vorbi. Cineva îi sabotase maşina iar ea şi

Bear au fost la un pas de moarte.

– Numai Dolph te poate ajuta. El a răspuns la telefon.

– Frînele au fost stricate astfel încît în momentul cînd apăsai pe ele maşina să nu se poată opri.

Cine făcuse asta şi de ce? Damiene i-a luat încet mîna şi i-a mîngîiat-o:

– Este înfricoşător cînd te urmăreşte cineva, dar ai încredere în aceşti bărbaţi care sînt de partea ta, aşa cum au fost şi lîngă mine.

– Şi încă mai sînt, a spus Bear încet.

Damiene a rîs:

– Asta numai pentru că vei fi naşul copilului nostru.

– Şi eu voi fi, a spus Dolph.

– Bineînţeles.

Cu toţii doreau ca Kip să uite, dar ea nu reuşea să-şi şteargă din minte imaginea maşinii.

La întoarcere, Bear a chestionat-o:

– Spune-mi.

– Nu pretinde că mă cunoşti.

– Încerc.

Şi-a scuturat capul şi furia a dispărut.

– Iartă-mă, n-am vrut să fiu rea, dar totul e atît de încurcat. De ce a vrut cineva să-mi saboteze maşina? Nu am prea mulţi duşmani, iar datoriile mi le plătesc la timp.

Bear a cuprins-o pe după umeri şi a tras-o mai aproape, ignorîndu-i rezistenţa.

– Nu face ca problema să fie şi mai gravă. Am fost foarte şocaţi de accident şi apoi, încă nu avem un raport complet asupra celor întîmplate. Hai să mai aşteptăm.

Cînd a văzut-o înseninîndu-se a simţit cum îi curge din nou sîngele în vene. Kip era în sîngele lui. O privise în timpul cinei, fusese un invitat graţios şi cald, dar asta era numai la suprafaţă. Trebuia s-o cunoască mai bine pe Kirsten Patricia Noble, trebuia să ştie totul despre ea.

Niciodată Kip nu se simţise mai bine. Cum putea un tip atît de senzual ca Bear Kenmore s-o facă să se simtă atît de relaxată?

– Eşti însurat? l-a întrebat brusc închizînd ochii stînjenită. De unde-i venise ideea asta şi de ce nu-l întrebase înainte să vină la New York? L-a simţit cum rîde.

– După atîta furie îmi pui o asemenea întrebare? Nu, nu sînt însurat. Am fost o dată sau de două ori aproape s-o fac, dar n-am putut. M-am gîndit că nu-i drept nici pentru mine nici pentru ea. Acum cîţiva ani, viaţa mea era o lungă călătorie prin lume, unde participam la raliuri. A făcut o pauză. Am văzut pe mulţi dintre prietenii mei murind în accidente de maşină, lăsîndu-şi soţiile

şi copiii îndureraţi. A fost un coşmar.

Ea a putut să-l simtă din nou stăpîn pe sine. Pentru un moment parcă fusese de gheaţă.

– Trebuie să te doară că ţi-ai pierdut prietenii.

– Da, a murmurat în părul ei. Şi ar fi adăugat că acolo, în sufletul lui, era o răceală pe care nu dorea s-o cunoască nici o femeie. Ce repede se schimbau lucrurile cînd Kip era cu el. Dacă ar mai fi participat la curse, ar fi fost în stare să renunţe pentru ea.

– Eşti măritată?

– E cam tîrziu pentru întrebările astea, nu-i aşa? S-a întors şi i-a zîmbit. M-am căsătorit în urmă cu cîţiva ani. N-a mers. Am avut, cum se spune „ o căsătorie de weekend". Eu eram în Detroit, iar el aici, în Manhattan. De cele mai multe ori, venea să mă vadă la Michigan. Am realizat amîndoi că nu era o legătură care să prindă rădăcini. Această legătură nu s-a rupt, pur şi simplu s-a sfîrşit. El este inginer, om de afaceri şi îşi petrece mult timp afară din ţară.

Gelozia era o gheaţă neagră cu inima din ebonită fierbinte, s-a gîndit Bear.

– Înţeleg.

– Pari răguşit, ai răcit?

– Cam aşa ceva. Conştient că ea îl urmărea, a sărutat-o pe obraz. Nu mă băga în seamă, sînt

puţin ciudat.

Kip ştia că nu-i spune adevărul, dar n-a mai insistat.

Bear a tăcut. Cerul întunecat şi norii grei accentuau starea lui de spirit.

– Sper că poţi să pilotezi cum trebuie în starea în care eşti, a spus nervoasă.

– Nu sînt prost dispus. Învăţam să mă împac cu sentimentul de gelozie, care nu-mi place. Cît timp ai fost măritată?

– Aproape un an. Ne-am despărţit în relaţii bune, ne sunăm, dar ne vedem rar.

– Bine. Cu noi cum rămîne?

– Care noi? Bear, abia acum cîteva ore ne-am întîlnit.

– Vreau să te mai văd. Ce zici?

– Nu ştiu, parcă plutesc pe mare. Ce ştim unul despre celălalt?

– Destul pentru moment. Eu vreau să ştiu totul despre tine.

– După chestia cu maşina, nu cred să mă mai intereseze ceva.

– Kip, vorbim de sentimentele noastre şi nu despre problemele în care sîntem amestecaţi. Să fim corecţi.

– Mi-ar plăcea să te cunosc. Cuvintele au curs cu viteza unei cascade. Dar... nu ştiu dacă e o

idee bună.

– Nu fi arţăgoasă, nu ţi-am cerut maşina.

– Nici n-ai lua-o.

– Iar începi să mă întărîţi.

– Ha! Nu sînt aşa de rea cum eşti tu.

– Numai cînd eram adolescent mai vorbeam aşa.

– Şi eu la fel.

Şi-au prins mîinile.

– Vom merge la film, a spus încet.

– Şi la operă.

– Şi vom bea sifon.

– Corect. S-a întors spre el. Şi ar putea fi mai uşor, dacă m-aş muta în Manhattan.

După ce a simţit o uşurare, Bear a fost cuprins de o bucurie nefirească.

– Mi-ar conveni şi aş putea să-mi transfer o mare parte din afaceri în Detroit dacă va fi necesar. A rîs. Ne vom distra.

Imadiat zîmbetul ei a dispărut, iar chipul i s-a întunecat.

– Ce este?

– Cînd pornea o afacere, unchiul meu obişnuia să spună: „o să ne distrăm, Kip".

El i-a atins părul.

– Era un om deosebit.

Ea a dat din cap şi Bear i-a mîngîiat obrazul.

– Mulţi oameni ar fi de acord cu tine. Unchiul Phineas a fost un bărbat dominat de impulsul momentului, a riscat mereu şi asta i-a adus prosperitatea. Îi plăcea să se joace, lăsînd pe alţii să facă treaba de zi cu zi. Singura excepţie o constituiau maşinille de curse.

– Părea un bărbat adevărat.

– A fost. *Morningstar* a fost una din companiile pe care a cumpărat-o dintr-un capriciu. Făcea mereu lucruri din astea, adică în urma unei investiţii lua bani, cheltuia o parte din ei şi o parte o reinvestea. Uneori investiţiile lui erau nebuneşti, ca *Morningstar.* Mă bucur foarte mult că a cumpărat-o. Îmi place munca de acolo.

– Ai ţinut mult la el.

– Foarte mult. Phineas Noble a fost un geniu blînd, tandru, cu toată familia lui. Şi, de aceea, îmi lipseşte foarte mult. Parcă ieri a murit. A început să tremure. Pe soţul meu l-am cunoscut prin unchiul Phineas. Amîndoi au încercat să cumpere *Morningstar.* Cred că oferta unchiului meu a fost mai bună şi ca să se revanşeze cumva, l-a invitat pe Marsh la cină.

– Îl cheamă Marsh?

– Da. Marshall Finewood. Familia lui se ocupă cu importul de covoare persane, iar el este inginer şi face afaceri în acest domeniu. După di-

vorţ, am auzit că a plecat să construiască drumuri în America de Sud.

– Ai avut copii?

– Nu. Căsătoria mea n-a durat prea mult.

El nu s-a ferit să-şi ascundă zîmbetul. Era încîntat să audă asta şi avea nevoie de timp să se gîndească şi să-şi sorteze emoţiile pe care Kip le trezise în el.

– Aş vrea să învăţ să zbor, a spus după ce au ajuns în Detroit.

– Te voi învăţa.

– O să te bat la cap.

– Fă-o.

Era puţină circulaţie aşa că au ajuns în linişte la apartamentul ei. Bear a condus-o pînă la uşă ducîndu-i micul bagaj.

– Cinăm mîine seară? Sau poimîine seară?

– Mîine nu, dar e bine poimîine. I-a întins mîna şi el i-a scuturat-o puternic.

– Noapte bună şi îţi mulţumesc pentru această seară minunată.

– Aşa cum sînt şi eu, nu? Ea n-a încercat să-şi tragă mîna.

– Poate. Imediat Bear a tras-o în braţele sale şi a sărutat-o într-o viteză uluitoare, simţind în el un foc mistuitor. Noapte bună.

– Noapte bună. Străbătută de curenţi electrici

sălbatici, Kip abia a putut să descuie uşa şi să intre.

Bear a coborît în fugă şi s-a urcat în maşină fără să privească înapoi. Dacă ar fi făcut-o s-ar fi întors la ea. Nu ştia cum putea să ajungă acasă, în siguranţă.

Cum a intrat pe uşă, l-a sunat pe Gunder.

– Bună, ştiu că e tîrziu, dar spune-mi de raport.

– Ai... înnebunit, i-a spus Gunder apoi, răsfoind nişte hîrtii, i-a citit prin telefon.

Cînd a terminat, Bear era cu dinţii încleştaţi.

– Deci, eşti sigur că nu presiunea a făcut ca frînele să nu mai funcţioneze şi carburatorul să se înfunde?

– Da.

– Nu i-am spus nimic lui Phelps.

– L-am sunat eu, Bear. Avea dreptul să ştie şi el, chiar dacă n-ai condus tu.

În noaptea aceea, Bear n-a prea dormit. Era foarte obosit şi dornic s-o vadă pe Kip în ziua în care fixaseră să ia masa împreună.

Pînă să ajungă la apartamentul ei a fost nervos ca la prima lui întîlnire. Cînd i-a deschis uşa a rămas cu gura căscată.

Costumul marinăresc din mătase simplă cu jachetă scurtă şi bluză subţire cu desene vagi era completat de pantofi albi cu tocuri joase. Ea ar fi trebuit să aibă un aer profesional, sobru, dar pentru Bear era senzuală, sexy şi splendidă.

– Intră. Trebuie să-mi iau numai poşeta. În timp ce Kip îşi lua poşeta plic asortată cu pantofii, a sunat telefonul.

– Alo?

– Oh, Marsh, ce faci? N-am ştiut că te-ai întors. Eu sînt bine. Ai citi în ziare. Înţeleg. Nu, maşina n-a fost greu de condus. Chiar şi Bear Kenmore a spus că m-am descurcat bine. Da, am avut noroc, că a fost acolo. Totul e în ordine. Îţi mulţumesc pentru telefon. Poftim? O expoziţie de covoare la muzeul Marlowe? Cînd? Voi încerca să vin. Mă mut la New York pînă atunci. Da, definitiv. Da, în două săptămîni. Bine, la revedere! Cînd s-a întors spre Bear şi i-a văzut ochii de gheaţă, Kip a simţit un fior. Mergem?

– Da, a spus el scurt.

Fusese soţul ei, fir-ar să fie. De ce venise în ţară?

– Te vei întîlni cu soţul tău, acum, că s-a întors în ţară? Nu trebuia s-o întrebe asta dar i-a scăpat.

– Fostul meu soţ, l-a corectat. Eu şi Marsh ne-am despărţit, dar am rămas prieteni. Ne mai

vedem din cînd în cînd. Nu i-a spus că evita să-i întîlnească pe prietenii lui Marsh pentru că nu avea nimic în comun cu ei. Aşa că a ridicat bărbia şi a ieşit fără să-l bage în seamă.

Seara era compromisă. Între ei se lăsase o barieră de neclintit. Din cînd în cînd buzele lor schiţau cîte un zîmbet forţat.

Kip n-a fost atentă ce-a mîncat.

Bear a băut trei Martini, deşi alcoolul îi producea dureri de cap.

Au părăsit devreme restaurantul şi pe drum de-abia au scos cîteva cuvinte.

– Trebuie să plec în Europa cîteva săptămîni, cu nişte afaceri, i-a spus Bear în timp ce o conducea spre uşa casei, dorind s-o întrebe dacă între timp îi va putea telefona.

– Înţeleg. Nu te obosi prea tare.

– Nu. S-a întors şi a plecat.

Lui Kip i s-a făcut dintr-o dată atît de frig că n-a putut să plîngă, deşi ar fi vrut

Trei

De două săptămîni Kip nu mai auzise nimic de Bear. Îl visa în fiecare noapte, îl vedea pe stradă, la lucru, în orice bărbat pe care-l întîlnea.

Cu o noapte înaintea plecării ei la New York, a sunat telefonul.

– Sînt Bear. Am înţeles că vei conduce singură pînă la New York. Pot să te ajut? Cred că ştiu să aleg vehiculul potrivit.

Kip a căutat un motiv cît de mic să spună nu.

– Ah...b... bine.

– Ne vedem mîine la ora nouă.

A rămas cu privirea pironită pe telefon şi cu

receptorul în mînă.

Ziua următoare a fost un haos cumplit. N-a crezut că mutatul la New York o să-i dea atîta bătaie de cap.

După ce oamenii care au ajutat-o să-şi strîngă lucrurile au plecat, Kip a intrat în camera de zi şi tocmai se gîndea cum să aşeze toate pachetele în maşină, cînd soneria de la uşă a trezit-o din visare. Cine putea să fie? Oamenii plecaseră, iar Bear trebuia să vină mai tîrziu.

– Nu te aşteptam acum, a spus uimită să-l vadă.

– E o zi frumoasă, aşa că m-am gîndit să începem mai devreme.

– Ai dreptate.

Au rămas nemişcaţi privindu-se. Bear a tras puternic aer în piept. O lăsase liberă un timp, dar ea fusese în gîndurile lui.

Zi şi noapte a fost tentat s-o sune din Londra, Paris, Hamburg, dar a vrut să-i lase posibilitatea să judece singură relaţia dintre ei.

– Mi-a spus Gunder că azi te muţi.

– De unde a ştiut?

El era pregătit de luptă.

– De unde? a şoptit ea.

– De la accidentul cu maşina l-am pus să te urmărească, a spus Bear răguşit.

Zăpăcită, Kip şi-a scuturat capul.

– Nu ştiam.

– Ştiu. N-am vrut să te sperii. Cît timp am fost în Europa, el mă suna în fiecare noapte să-mi raporteze ce se întîmplă cu tine. Nu i-a spus că pînă primea telefonul lui Gunder se plimba neliniştit prin cameră.

Kip l-a studiat din cap pînă-n picioare. Blugii pe care-i purta şi cămaşa întinsă pe pieptul solid îi dădeau un aer încăpăţînat. Era o imagine total diferită de cea a bărbatului blînd, cu pantofi *Gucci,* care conducea *Kenmore Motors* şi o invitase la cină.

– Am adus un vehicul mobil, a spus el, ca să putem prinde de maşina ta angrenajul cu toată încărcătura. Sper că n-ai nimic împotrivă.

Kip avea impresia că a intrat într-un vîrtej. S-a dus la fereastră şi a privit afară. Un vehicul mic era parcat în faţa clădirii.

– Sînt de acord.

– Astea sînt bune să le duc jos?

El era deja cu braţele pline de cutii.

– Da...dar... maşina.

– Pune-mi cheile în buzunar şi spune unde e parcată maşina.

Ea a ezitat, apoi a luat cheile şi s-a întors în cameră.

– Nu trebuie să faci asta.

– Ştiu. S-a întins peste cutii şi a sărutat-o ve-

sel. Pot să fac şi mai multe.

O încînta. El dorea să fie cu ea iar ea dorea să fie cu el. Era minunat! A încercat să-şi adune toate gîndurile şi toate nemulţumirile de cînd cinaseră ultima oară împreună. După ce Bear a coborît, Kip l-a urmărit de la fereastră. Bear Kenmore s-a întors. Era un refren care-o înveselea.

A verificat încă o dată apartamentul, apoi s-a întors în cameră, unde ei o aştepta cu restul de cutii.

– Să mergem.

L-a urmat şi a încuiat uşa apartamentului în care îşi consumase scurta căsnicie. Era momentul să termine cu trecutul.

S-a urcat în maşină.

– Ce este în spatele maşinii? a întrebat Kip.

– E o chestie pe care o folosim cînd remorcăm maşinile la curse. E foarte eficientă. De ce nu-i vorbea simplu, aşa cum vorbea cu Gunder sau cu Phelps şi de ce ea nu-i putea vorbi la fel?

– Kip... mi-a fost al naibii de dor de tine, a spus Bear încordat.

Ea a izbucnit în rîs.

– De asta eşti aşa de nervos?

– Nu. Da. Mă îndepărtezi.

– Şi tu pe mine.

A surprins un zîmbet scurt pe faţa ei.

– Hai să savurăm călătoria asta, poate ne vom

cunoaşte mai bine. Oricum, nu vreau să mai stau departe de tine.

Kip s-a întors spre el:

– Aş vrea să cred ce spui.

– Am avut impresia că te agasez şi m-am gîndit că e mai bine să te las un timp, să respiri în voie.

– Şi eu m-am gîndit la asta. Îi fusese aşa de dor de el!

– Vrei să conduci?

– Nu. Cred că tu te descurci destul de bine.

– Destul de bine? Ştii să atingi un bărbat.

– Îl ating un pic în eul său bărbătesc, să-i mai scot fumurile din cap.

– Ce limbaj colorat.

Putea să-i simtă rîsul din glas. Era ca un nou început.

– Cred că s-ar putea să te plac.

– E un început, a spus el.

– Da.

Era greu de condus o maşină cu remorcă pe drumuri aglomerate, dar Bear o făcea atît de bine, încît îi dădea senzaţia de confort.

– Povesteşte-mi despre curse.

Inima lui a început să bată mai tare, apoi a revenit la normal. Probabil că ea nu s-a referit şi la amintirile acelea dureroase din sufletul lui.

– Pentru mine a fost un joc. Vocea lui spunea

mai mult. Un joc dur.

– Da.

Şi-a amintit cum a luat foc maşina. Era blocat înăuntru şi n-avea nici o şansă să se salveze. Focul îi ardea costumul. Îl simţea aproape, din ce în ce mai aproape. Maşina era plină de fum şi simţea cum otrava lui îi inundă creierul.

– Jocul te atrage, îl savurezi, pînă cînd îţi fură ceva. Remarca ei a izbucnit în aer ca o ameninţare, ca o prăbuşire înainte şi înapoi.

– Da, mi-a furat prietenii... şi a furat o parte din mine.

I-a văzut mîinile tremurînd pe volan.

– Cred că sap prea adînc.

– Da, a spus el, încercînd s-o mîngîie cu o mînă. Detest să vorbesc despre asta Kip. N-am mai făcut-o de multă vreme şi e un lucru pe care vreau să-l ascund. Se pare că mă cunoşti foarte bine, oare ce-o fi însemnînd asta?

– Cred că-ţi ghicesc gîndurile!

– E mai mult de-atît.

– Şi eu cred la fel. Şi mai cred că amîndoi vrem să distrugem durerea din noi. Cîteodată reuşim. Cînd am descoperit că mariajul meu nu era ce mi-am dorit, m-am înfuriat şi m-am retras în carapacea mea.

I-a strîns mîna:

– Îţi mulţumesc. Poate într-o zi îţi voi povesti

totul despre curse.

Kip n-a fost în stare să mai spună ceva şi a privit afară pe fereastră. Nu-l văzuse de cîteva săptămîni, apoi el revenise în viaţa ei, făcînd-o să simtă lucruri pe care nu le simţise pentru nimeni niciodată.

– Ce te frămîntă?

– Tu.

– Atunci, poate vorbim despre asta în timpul cinei. Ştiu un loc plăcut afară din Cleveland.

– Cleveland? N-ar trebui să întîrziem noaptea pe drum.

– Am crezut că timpul nu contează.

– Ne-am putea grăbi.

– Stricăm plăcerea călătoriei.

Kip s-a uitat în jur.

– E prima oară cînd merg cu un astfel de vehicul şi am un sentiment ciudat.

– Vrei să conduci?

– Mulţumesc, mi-ar plăcea. Pot să mă uit în spate? a întrebat Kip.

– Sigur, dar fii atentă. Nu-mi place să te plimbi prin maşină cînd conduc.

– În regulă, tăticule, o să am grijă.

– Drăguţ! a spus el privind în oglinda retrovizoare. O vedea cum se mişcă şi trupul ei reuşea să-l excite, deşi blugii erau uzaţi iar bluza largă.

Bear a auzit dintr-o dată un claxon şi a realizat

că depăşise linia din stînga, aşa că a tras repede pe partea dreaptă.

– Hei! Am crezut că vrei ca eu să fiu atentă, a auzit-o pe Kip rîzînd.

– Iartă-mă, am făcut o prostie.

– Dormeai?

– M-am uitat în oglinda retrovizoare. Eşti o femeie frumoasă Kip şi îmi atragi atenţia.

– Eşti nebun! a spus ea scuturîndu-şi capul. Nu putea înlătura atracţia pe care-o exercita asupra ei.

El a zîmbit:

– Am ajuns la aceeaşi concluzie, dar nu ajută la nimic. Trebuie să mă însor cu tine.

– Nu-ţi mai bate capul cu asta, n-ai nici o şansă.

– Atunci te măriţi tu cu mine.

– Tot nebun rămîi, a murmurat Kip, izbucnind în rîs.

– Asta simţi tu în legătură cu noi?

– Noi? Sînt uimită.... de... e ridicol... e fără sens! a spus grăbită să termine.

– Care e soluţia? a zis Bear.

– Nu sînt un bărbat care ştie să răspundă. Află!

A rîs. Îi iubea cuvintele, limba, îl făcea fericit, cum nu-l mai făcuse nimeni pînă atunci şi era îngrozit cît de puternică era dorinţa lui pentru ea.

– Eşti de acord că e o prostie, nu-i aşa? De ce-şi ţinea respiraţia?

– Nu, nu sînt de acord. Sînt nişte lucruri pe care nu le înţeleg, dar asta nu e o prostie, e ceva foarte adevărat.

– Ţi se pare.

– Pari nemulţumită.

– Nu încerca să te agăţi de mine, nu sînt nemulţumită şi, chiar dacă aş fi, nu aş apela la tine. În ciuda cuvintelor pe care le rostise, ideea de a face dragoste cu Bear o făcea să tremure de dorinţă. El arăta bine, era sexy, avea farmec. Dar, cel mai mult o încînta sănătatea lui. Şi-a amintit de animale.

– Ce fac Dyna şi Clancy?

– Bine. Dar noi vorbeam despre nemulţumirile tale.

– Nu simt aşa ceva. Minţea. Pînă să-l întîlnească pe el nu avea probleme cu somnul, acum rar se mai putea odihni.

– Atunci faci ca eu să fiu nemulţumit.

Ea stătea foarte aproape şi îl făcea s-o dorească mai mult.

– Nu. Fir-ar să fie, îşi pierduse controlul.

– De ce eşti aşa nervoasă?

– Nu, sînt supărată.

– Tot aia e.

– Să nu crezi că vei intra în viaţa mea ca un

meteorit care arde tot. N-am să te las.

– Atunci fă tu ceva cu viaţa mea.

– Ce?

– De ce să nu ne cunoaştem mai bine? Sînt mai mult decît nerăbdător să ştiu totul despre tine.

Deşi a încercat, nu a reuşit să oprească hohotele de rîs care au urmat.

– E ridicol.

– Nu, nu este.

– Închiriază pe cineva să te înţeleagă.

– Pe cineva ca tine.

– Prostii. Da, dar ar fi fost minunat să-l aibă alături în fiecare zi. Pînă şi soarele strălucea mai tare.

Maşina se deplasa înghiţind kilometrii.

Cînd au intrat în Pennsylvania, pe dealuri mai era încă zăpadă, dar primăvara se simţea peste tot. Copacii împrăştiau în jurul lor umbre violet, mugurii stăteau să plesnească.

Bear a tras maşina pe o latură a autostrăzii. Kip a fost suprinsă.

– Cînd schiam în zonă, mîncam foarte bine la un han care se afla pe aici pe undeva.

Din nou aveau ceva în comun: şi ei îi plăcea să schieze.

După ce a parcat, Bear a ocolit maşina şi i-a deschis uşa.

– Mulţumesc.

I-a zîmbit şi a ajutat-o să coboare, apoi a sărutat-o pe nas.

– Aerul e rece şi tare. E formidabil! Iarna viitoare, într-o zi, vom veni aici împreună.

Cînd a vrut să-l îmbrăţişeze a observat în ochii lui, ca într-o oglindă, acelaşi foc ce izbucnise şi în inima ei.

– Să te ia naiba, Kenmore! L-a sărutat iubind presiunea buzelor lui. E o nebunie... a gîfîit aproape de gura lui.

– Spune-mi despre asta, a murmurat Bear, trăgîndu-se înapoi după ce i-a mîngîiat buzele.

– Hai repede să mîncăm la han, pînă nu mă hotărăsc să-mi satisfac o altfel de foame.

Luptîndu-se să nu roşească, Kip s-a întors, apoi s-a oprit. Nu putea să-l certe, îi ghicea pînă şi gîndurile.

– Hai să mîncăm.

Era o atmosferă plăcută în restaurantul cu draperii de dantelă. Ospătarii purtau şepci, iar lista cu desert era aşa de bogată că aveai impresia că e ireală.

Au comandat brînză, şuncă, cartofi şi biscuiţi cu zmeură şi mure. Toate erau calde şi îmbietoare, iar pîinea era de secară.

– E o artă să găteşti aşa, a spus Kip, savurînd mîncarea.

– Alege desertul, i-a propus Bear, studiind lista

plină de bunătăţi. Am văzut brutăria care e în spatele bucătăriei.

– E prea mult, a spus ea cu regret, dar nu mai pot. Puţină brînză şi fructe ar fi suficient.

Bear şi-a sprijinit bărbia într-o mînă.

– N-o să te îngraşi. Eşti mult prea activă.

– E adevărat. Îmi place mai mult să pierd decît să cîştig. Dar tu? A făcut o greşeală cumplită cercetîndu-i pieptul şi umerii plini de muşchi, pentru că imediat şi-a simţit trupul topindu-se de aşteptare.

– Pentru mine nu are importanţă. Eşti incredibil de frumoasă, probabil că asta ţi-au mai spus-o şi alţii.

S-a uitat spre el apoi şi-a scuturat capul.

– Sînt prea slabă. Marsh obişnuia să-mi spună că merg ca un bărbat.

– E un idiot. Uită-l. Te mişti lin, cu o forţă controlată şi ai o frumuseţe deosebită, pentru că ea vine din interior.

– Chiar aşa? a rîs ea.

– Da, aşa este, a spus Bear, apoi s-a adresat ospătarului: Vreau să cumpăr ceva şi a comandat nişte prăjituri pe care i le-a împachetat pentru drum. I-a zîmbit:

– Avem lapte în frigiderul din maşină, iar astea ne vor ţine de foame.

– Uuu. Bună idee.

– Eşti gata.

L-a privit cum achita nota de plată.

– Ar trebui să iei o chitanţă, eu aşa fac mereu. Asta mă ajută cînd îmi fac socotelile.

– N-a fost o cină de afaceri, doamnă. A fost o plăcere deosebită.

Ea a roşit.

– Şi pentru mine.

– Îţi mulţumesc pentru asta. S-a întins, a sărutat-o pe obraz, a luat-o de umeri şi au ieşit.

Cînd s-au apropiat de maşină soarele era la orizont. Bear a condus-o spre uşă şi pentru o clipă a vrut s-o strîngă în braţe.

– Kip, e rîndul tău să conduci, a spus el.

– Bine.

S-a aplecat s-o sărute, cînd a observat un bărbat ce înainta spre el.

– Hei, a strigat el. Te cunosc. Eşti Bear Kenmore. Te-am văzut la cursa de la Indy. N-am crezut c-o să mai ieşi întreg din maşină. Ce explozie! Tipul rînjea, apoi s-a uitat spre Kip. N-o să-l poţi conduce pe Bear Kenmore, doamnă. El nu se lasă condus de o femeie.

– Ba da, a spus Bear încet. Îţi doresc o zi bună.

Bărbatul a plecat mormăind.

– Cred că e nebun că lasă o femeie să-i conducă maşina.

– Îţi stric imaginea de bărbat fatal dacă o să conduc? a întrebat Kip zîmbind.

– Nu sînt un tip fatal şi, pe urmă, respect femeile. Îl îngrijora ca ea să creadă că ar fi aşa. Curios, pînă acum nu l-a interesat dacă femeile ştiau asta.

– Te deranjează, nu? Bear era un paradox. Cu părul negru şi ochii albaştru-închis, semăna cu Tarzan. Era aspru, puternic, sofisticat şi nu-i plăcea să fie dat la o parte şi tratat ca un obiect fără viaţă. Cînd participa la curse i se spunea „Ger cumplit". Ziariştii scriau despre el că este un tip rece, dur, fără sentimente, dar Kip îl văzuse cum se purta cu Dyna şi Clancy şi cu ea.

– Da, mă deranjează, a spus el, dar zîmbea. A deschis uşa maşinii şi i-a făcut semn să urce.

– Eşti sigură că vrei să conduci?

S-a apropiat şi i-a atins faţa. A simţit un fior prin inimă.

– E în regulă. De fapt, e rîndul meu.

– Aşa este, i-a spus Bear, urcîndu-se pe locul pasagerului. A privit-o cum se asigură înainte să plece.

– Cine te-a învăţat să conduci?

– Unchiul Phineas. El m-a învăţat mereu că pot face orice-mi doresc, important este să vreau.

– Asta e definiţia unchiului care ţine cu femeile, a chicotit Bear. Fără îndoială, ea arăta foarte bine,

era calmă, dar fusese ca şi el rănită în suflet şi uneori avea ochii plini de tristeţe.

– Da, a fost un bărbat minunat. Ţi-ar fi plăcut, a spus Kip învîrtind cheia, pornind motorul şi privind pentru cîteva momente luminile de pe marginea drumului.

– Mi-a plăcut. L-am întîlnit acum cîţiva ani, la o expoziţie auto. Şi-a expus prototipul şi apoi am stat de vorbă despre curse şi maşini. N-a fost greu să şi-l aducă aminte pe bărbatul cu păr alb şi ochi adînci, care zîmbea puţin. A fost un bărbat mai inteligent decît părea.

Kip a rîs.

– Te-a rugat să-i faci vreo ofertă?

– Nu, dar am făcut asta fără să mi-o ceară. M-a rugat să ne întîlnim cînd va fi gata maşina.

– A, de aceea ai venit la testare. Nu l-ar fi întîlnit niciodată dacă n-ar fi aranjat unchiul ei. Culmea e că şi pe Marsh îl cunoscuse tot prin intermediul lui.

– De ce-ţi muşti buzele? a întrebat-o Bear, dorind să i le sărute.

– Mă gîndeam că, într-un fel, Phineas ne-a ajutat să ne cunoaştem, a spus ea, nedorind să vorbească deocamdată cu el despre Marsh.

Bear i-a atins urechea cu un deget.

– Ne-am fi întîlnit oricum, Kip. Ştii asta cum o ştiu şi eu.

– Crezi în soartă? O deranja că roşea şi că el putea astfel să-i afle gîndurile.

Bear a ridicat din umeri:

– Numeşte-o cum vrei, dar eu ştiu că ne-am fi întîlnit, ştiu că ne-am fi întîlnit oricum.

Cu toate că simţise cum tremură, Kip nu şi-a dezlipit ochii de pe drum. Cîţiva kilometri n-au spus nimic.

– Îţi place lumea afacerilor? a întrebat-o Bear dintr-o dată. Totul se întîmpla prea repede, prea intens şi... prea normal.

– Îmi place schimbarea. N-am vrut niciodată altceva decît să fac afaceri cu unchiul meu. El a fost inspiraţia mea.

– Te deranjează competiţia violentă?

– Cîteodată chiar şi o parte din ea. Sînt oameni care nu-mi plac sau care nu mă plac.

– Imposibil, a murmurat Bear vrînd s-o tragă în braţe. Kip i-a aruncat o privire semnificativă.

– Parcă aveam o discuţie serioasă.

– Eu eram serios.

– Termină cu vocea asta sexy.

Pe autostradă, maşinile treceau în viteză, dar Kip era stăpînă pe ea. Cum putea Bear s-o întoarcă pe dos, cînd tone de oţel nu aveau nici un efect asupra ei?

– Iubito, a murmurat Bear, trebuie să ştii că tu trezeşti în mine fiecare părticică sexy.

– Ce drum aglomerat, a spus Kip, încercînd să schimbe subiectul. Fii cu ochii în patru.

– Tu ar trebui să fii atentă la drum, iar eu să te privesc.

– Ar trebui să vorbim, să ne cunoaştem.

– Bine. Ce vrei să ştii? Am un tată, o mamă, două surori şi cîţiva prieteni. Pe cîţiva i-ai cunoscut deja. Dar tu?

Kip trebuia să se stăpînească, să-şi liniştească pulsul care se accelera la atingerea lui.

– Mi-am pierdut părinţii încă din şcoală, iar unchiul Phineas rămăsese singura rudă. Eram foarte bine educată în multe domenii şi el a fost bucuros cînd i-am spus că vreau să învăţ totul *despre* afaceri. A zîmbit. Am călătorit în Europa, Asia şi Africa, pentru că unchiul Phineas era un antropolog amator.

– Mama mea nu l-ar fi iubit, a spus Bear, ea caută mereu pentru cină oaspeţi obişnuiţi.

Kip a rîs.

– Era un om foarte normal. Cînd eram adolescentă, băieţii se ţineau după mine sperînd ca unchiul Phineas să le arate noua maşină de curse.

Dintr-o dată şi-a amintit de accident şi de raportul lui Gunder. Un nor negru i-a întunecat mintea.

– Cine ţi-a înecat corăbiile?

– Mă gîndeam la accidentul din ziua în care

ne-am întîlnit. Îmi vine foarte greu să cred că cineva a fost în stare de un asemenea lucru.

– Cine mai ştia că vrei să conduci?

– Numai echipa mea, în care am încredere. Ne cunoaştem de mulţi ani. Gîndindu-se la Richard Granger, Kip a ezitat: Crezi că cineva m-a urmărit ca să-mi ia maşina?

– Nu fi aşa surprinsă. Maşina e foarte bine proiectată, e visul oricărui pilot. Sînt oameni care străbat distanţe mari ca să cumpere aşa ceva.

– Unchiul Phineas n-ar fi acceptat asta şi nici eu.

– De ce te-ai încruntat? La ce te-ai gîndit?

– Nu pot să cred că cineva a vrut să mă omoare pentru o maşină, a murmurat Kip.

S-a întors spre ea:

– Eşti naivă, au fost atîţia oameni omorîţi numai pentru mărunţişul din buzunarele lor.

– Ştiu, ştiu, dar e anormal să pui atîta preţ pe un lucru cînd viaţa oamenilor este cea mai de preţ. Bear n-ar putea să-i facă rău vreodată.

– Sînt de acord, frumoasă doamnă.

El a pus o casetă şi acordurille plăcute ale unui concert de Mozart au făcut să vibreze aerul din maşină.

– Sper că-ţi place.

– Îmi place. De ce nu te duci în spate să te întinzi puţin?

– Vreau să stau aici, cu tine.

Bucuria a inundat-o, dar s-a forţat să fie atentă la drum. După cîteva minute, s-a întors spre el. Avea ochii închişi, iar buzele întredeschise. Dormea. A zîmbit mulţumită.

Drumul prin Pennsylvania era o minunăţie. Soarele apunea, iar cerul devenea din ce în ce mai întunescos.

– Ce naiba? a exclamat Bear, trezindu-se brusc. Kip opreşte undeva. N-am avut intenţia să te las să conduci atît de mult. Uite, parchează acolo.

Ea a fost mulţumită să lase volanul, pentru că, în apropiere de Manhattan drumul era foarte dificil.

A oprit şi au coborît ca să-şi dezmorţească picioareie.

– Eşti obosită, îţi simt braţul cum tremură.

– Sînt puţin, dar îmi place foarte mult să conduc.

– Şi mie.

El a zîmbit şi inima lui Kip a început să bată mai tare. Apoi el s-a întins şi mîinile i-au alunecat încet pe spatele ei. Kip nu i s-a împotrivit.

Fără să se gîndească şi-a ridicat braţele şi i-a tras capul spre ea:

– Sîntem o pereche de şoferi.

– Ai spus-o fără să respiri. Buzele lui i-au atins buzele.

– Iar tu ca şi cum te-ar durea gîtul.

– Ăsta e efectul tău asupra mea – îmi tai respiraţia, iubito –, vorba cîntecului.

– Îţi place muzica, nu-i aşa? a şoptit Kip, observînd cum faţa lui, care-i devenise atît de familiară, de dragă, se luminează treptat. Îi făcea sîngele să fiarbă şi, în acelaşi timp, să se simtă calmă şi în siguranţă. Cum ar fi să stea mereu împreună? Îl dorea, dar trebuie să se abţină. Auzise că familia Kenmore avea o poziţie socială foarte bună şi era foarte bogată, dar tocmai asta nu-i plăcea. După căsnicia ei nefericită, trebuia să fie mult mai atentă cu bărbaţii.

– Îmi placi, Kip Noble, a murmurat Bear, apoi a sărutat-o dulce, blînd, insistent. Inima ei a început să bată mai tare, sîngele să-i alerge prin vene. Avea nevoie de el.

Patru

După ce au ajuns, Bear a rămas pînă tîrziu s-o ajute pe Kip să-şi aşeze lucrurile. Apartamentul fusese al unchiului Phineas iar ea îl folosise ultima dată cînd trecuse pe acolo.

După ce au terminat de despachetat, s-au aşezat pe canapea să-şi bea cafeaua.

Bear i-a luat ceaşca, apoi a îmbrăţişat-o.

Kip n-a mai putut aştepta. Mîinile au început să-l exploreze necontrolate, în timp ce trupul ei s-a întins peste trupul lui. Gurile lor deschise erau nerăbdătoare, iar mîinile insistau întrebînd. O dorinţă rapidă se apropia de culme. Kip se lupta să

revină la raţiune, dar mîngîierile lui erau covîrşitoare.

A sunat telefonul. S-a uitat la el, tremurînd.

– Ignoră-l, a spus Bear.

Kip s-a ridicat şi a răspuns.

– Alo?, Oh, Bună Marsh! S-a uitat la ceas. Era foarte tîrziu. De ce oare o suna la ora aceea şi pentru ce? Da, am ajuns cu bine. Îţi mulţumesc pentru telefon. La revedere.

A închis şi s-a întors la Bear, dar pasiunea dispăruse, iar ochii lui erau acum de gheaţă.

– Ar trebui să mă culc, a spus ea, încheindu-şi nervoasă bluza. Mîine o să am o zi foarte lungă.

– Bineînţeles.

S-au despărţit ca doi străini, dar dimineaţă la ora opt, Bear s-a întors aducînd cornuri calde şi cafea. Au uitat de cornuri şi s-au sărutat înfometaţi.

– M-am purtat mizerabil.

– Şi eu, a rostit ea dintr-o suflare.

Apoi, Bear a condus-o la lucru cu maşina lui, Ferrari. A oprit în faţa biroului din Fifth Avenue, unde a sărutat-o pînă au ameţit amîndoi. Într-un tîrziu, ea a plecat. Cînd a ajuns cu liftul la etajul al treilea, încă nu se putea ţine pe picioare. A intrat în birou şi şi-a refăcut machiajul pentru că secretara Myrtle Weeks o privea foarte insistent.

Toată ziua s-a gîndit la Bear. Seara au luat cina într-un restaurant franţuzesc unde au stat mînă în mînă.

Se vedeau în fiecare zi.

Luau micul dejun în apartamentul sau în biroul ei, uneori chiar şi prînzul, apoi se întîlneau la cină. Cîteodată mergeau la spectacole, dar cel mai mult le plăcea să fie doar împreună, să se sărute şi să povestească despre ei.

Bear i-a povestit cum a crescut într-o familie bogată şi excentrică, despre colegiu şi cum intra mereu în încurcături cu Piers.

Despre curse i-a povestit foarte puţin. Încă nu era în stare să împartă cu ea amintirile acelor zile de coşmar.

Kip i-a vorbit mult de unchiul ei: de experienţa unică pe care a trăit-o cu el în afaceri, despre invenţiile şi călătoriile lui.

Şi-au vorbit despre credinţele lor, despre ce le plăcea şi ce nu le place, despre temeri şi vise şi, cu cît vorbeau mai mult cu atît se plăceau mai mult.

Cu cît se sărutau mai mult, cu atît erau mai conştienţi de forţa atracţiei lor şi, de cîte ori se despărţeau, Kip se întreba cît va dura pînă va fi în stare să-i spună să facă dragoste cu ea.

Bear făcea eforturi supranaturale să se con-

centreze, Kip era mereu în mintea lui. Numai nevoia de a o lăsa liberă îi ţinea în frîu dorinţa pentru ea. Cu siguranţă, fusese decepţionată de căsătorie şi el dorea ca legătura lor să fie puternică şi sigură, ca ea să fie convinsă că nu face aceeaşi greşeală.

Kip se gîndea de multe ori străbătînd Fifth Avenue, spre biroul său, că este ciudat să lucreze în Manhattan. A privit cerul albastru, senin şi a inspirat aerul tare al zilei de aprilie. Nu-i venea să creadă că de trei săptămîni se află în Manhattan. Unchiului Phineas i-ar fi plăcut s-o ştie acolo, el o chema mereu la New York.

În fiecare zi îl vedea pe Bear. Era fericită. Voia să sară, să cînte şi să danseze şi, oricum, nimeni în Manhattan n-ar fi observat. Visa mereu la viitor şi Bear făcea parte din el.

A traversat strada şi a intrat într-o clădire înaltă, unde etajul al treilea era ocupat de firma *Morningstar.* A ieşit din lift şi s-a deplasat zîmbind spre coridorul scurt care ducea spre birou. Myrtle a privit-o zîmbind:

– A venit, a spus arătînd nerăbdătoare spre uşa biroului. A adus micul dejun. Doamne, e frumos.

Kip a simţit o dorinţă arzătoare să ia paharul cu apă din mîna ei şi să i-l verse în cap. Era o

prostie! Era geloasă pentru o simplă remarcă? Niciodată.

– Sînt sigură că domnul Kenmore ar fi măgulit de atenţia pe care i-o acorzi.

– Vă doare capul, domnişoară Noble? a privit-o îngrijorată Myrtle.

– Nu. Kip a zîmbit şi a intrat în birou. Bear stătea cu spatele. Ce mare era!... La un simplu oftat de-al lui simţea cum i se înmuiau genunchii şi i se accelera respiraţia. Şi asta numai pentru că se uita la el! A închis repede uşa.

Părea că el n-a observat-o. Era ocupat să aşeze pe biroul ei, ceştile, cuţitul şi şerveţelele.

– Bună, a spus distant, aşteptînd să se arunce în braţele lui.

– Bună, a spus şi el întorcîndu-se. A înaintat, a tras-o în braţe şi-a sărutat-o tandru. Inima-i bătea nebuneşte, iar trupu-l durea. De trei săptămîni de cînd era cu Kip, zi de zi, începuse s-o dorească tot mai tare. Era mereu în visele şi în gîndurile lui.

I-a dat drumul şi a studiat-o. Iubea privirea aceea somnoroasă şi gura senzuală.

– La orice te gîndeşti trebuie să fie minunat, a murmurat. Eşti atît de frumoasă, atît de feminină...

Dorinţa pentru ea alerga prin el cu viteza su-

netului. Ea îl ajuta să-şi cunoască sufletul şi adîncurile infinite ale iubirii.

Bear îşi iubea prietenii, rudele, dar cu Kip întotdeauna dorea mai mult, simţea nevoia să fie mai aproape, descoperea că vrea să iubească şi să fie iubit mereu.

Se lupta cu dorinţa fierbinte de a o duce undeva, departe, pe o insulă, unde să facă dragoste cu ea cel puţin trei zile, dar pentru asta trebuia ca şi Kip să-l dorească la fel de mult.

– Mi-era o foame... a spus ea fără să adauge că-i era foame de el. Ce ai acolo?

– O să-ţi placă. A condus-o spre birou ţinînd mîna liniştit în jurul mijlocului ei.

– Unde ai găsit farfurii calde şi maşină de prăjit pîine?

– La magazin, bineînţeles. Uite, avem aici orez cald, biscuiţi din grîu proaspăt englezesc şi grapefruit. I-a tras un scaun, apoi s-a aşezat şi el. I-a desfăcut un şerveţel, i l-a aşezat pe genunchi şi i-a pus într-un bol nişte cereale.

– Destul, destul, i-a zis ea rîzînd. Se simţea bine, ocrotită, trăia o experienţă unică.

Kip îşi trăise o mare parte din viaţă iubind ocazional un unchi distrat şi nu era încă pregătită să intre în societate alături de acest bărbat minunat.

– E amuzant.

Vesel, Bear s-a întins şi a sărutat-o.

– De ce mă stîrneşte zîmbetul tău timid?

– Eşti scandalos. Pe Kip o stîrnea tot ce era în legătură cu el.

– Nu, eu.

– Ba, tu. Spui lucrurile astea ca să mă tulburi, monstrule. S-a luptat să nu mai zîmbească dar n-a putut. Bear avea un efect puternic asupra ei, îi aducea fericirea.

– Nu încerc să te stîrnesc, a spus Bear încet, mîngîind o şuviţă rebelă din părul ei. Sînt doar cinstit.

S-a întors spre el zîmbind, dar în acelaşi timp a sunat telefonul.

– Da, Myrtle?

– D-l Finewood este pe linia doi, domnişoară Noble.

– Oh! Am uitat să-l sun ieri. Spune-i că-l caut peste o oră.

– Telefonează des? a întrebat Bear cu vocea ascuţită.

Kip a înţepenit. Îi venea să-l omoare pentru că stricase atmosfera plăcută dintre ei.

– La birou sînt căutată de tot felul de oameni.

– Finewood nu este chiar oricine. Este fostul tău soţ.

– Ştiu.

Prietenia lor se evaporase, în locul ei o tăcere grea, plină de nemulţumire plutea apăsătoare.

– Săptămîna asta Marsh deschide o expoziţie de prezentare şi vînzare şi i-am promis că mă voi duce. Fir-ar să fie! Ea n-ar fi trebuit să-i dea nici o explicaţie.

– Bineînţeles. Cînd este vînzarea?

Bucuroasă că se putea uita în altă parte, a luat calendarul şi l-a răsfoit.

– Vineri.

– Sună interesant.

– Aşa va fi. Covoarele pe care le importă sînt de obicei excepţionale, mai ales că sînt lucrate manual.

– Bineînţeles.

– De asta a încercat Marsh să cumpere acum cîţiva ani *Morningstar Textiles:* pentru a-şi extinde piaţa de desfacere.

– Atunci l-a întîlnit unchiul tău?

Ea a aprobat.

– Apoi l-a adus acasă la cină şi atunci l-am cunoscut. De ce trebuia să-l treacă prin trecutul ei dureros?

Bear a înghiţit încet, simţind cum fiecare bucăţică din corpul lui ura cuvintele pe care Kip i le spusese. La naiba cu Finewood. Şi-a împins scau-

nul.

– Trebuie să plec, altfel vom întîrzia amîndoi.

Kip l-a urmărit. Bariera care se lăsase între ei odată cu telefonul lui Marsh era încă acolo. Ea a vrut s-o înlăture, să se arunce în braţele lui, dar n-a spus nimic.

Bear a sărutat-o pe obraz apoi s-a îndreptat spre uşă. S-a oprit cu mîna pe clanţă, a mai privit-o o dată şi apoi a tras-o în braţele sale căutîndu-i gura cu o dorinţă arzătoare.

Buzele s-au deschis sub apăsarea buzelor lui, iar mîinile ei i-au cuprins mijlocul ţinîndu-l strîns şi foarte aproape.

Sărutul s-a prelungit pînă cînd au devenit o singură fiinţă. Braţele lui Bear o mîngîiau. Nu ştia cine gemea, ştia numai că sîngele-i alerga fierbinte prin vene iar inima-i bătea puternic în piept.

Kip ar fi căzut dacă el n-ar fi ţinut-o foarte strîns. Se simţea moale şi nu putea respira.

Erau aruncaţi într-un vîrtej al pasiunii în care cereau tot mai mult unul de la celălalt. Din nou semnalul interfonului i-a scos din transă.

Bear a îndepărtat-o observîndu-i faţa palidă şi gura tremurînd. A încercat să vorbească, apoi s-a întors şi a plecat.

Fusese la un pas de a face dragoste cu Kip chiar în biroul ei.

Ea a întins mîna să-l oprească dar a renunţat imediat. Liniştea era dureroasă şi s-a simţit ca şi cum trupul ei plecase odată cu Bear. Dorea să facă dragoste cu el şi n-ar fi avut nimic împotrivă dacă el i-ar fi sugerat ca asta să se întîmple chiar şi acolo.

A privit în jur şi şi-a amintit de interfon. Nu mai suna, probabil că Myrtle se plictisise aşteptînd.

Şi-a scuturat capul ca să-şi limpezească mintea, apoi a format numărul lui Marsh de telefon.

Secretara lui i-a făcut imediat legătura.

– Bună Kip. Tocmai voiam să-ţi reamintesc de vînzarea de vineri.

– N-am uitat. Dar nu avea chef să se ducă. Era foarte mult de lucru în biroul ei şi, pe urmă, nu se simţea bine în compania lui Marsh. De cîte ori îl întîlnea se gîndea cum de-a putut să se mărite cu el, pentru că nu se potriveau deloc.

– Voi veni, dar nu voi sta prea mult.

– Cîndva erai aici cu mine. Sper să te răzgîndeşti.

– Îmi pare rău, Marsh, nu pot să stau mai mult de o oră. Voia să-şi petreacă timpul liber numai cu Bear.

– Bine, Kip. Ştii că nu pot să cred că ai plecat din Detroit. Îţi plăcea acolo. S-ar putea să-ţi pară rău.

– Poate. Să-i pară rău, cînd îl avea pe Bear în Manhattan? Niciodată.

Vineri a fost o zi rece şi umedă. Cerul era închis, iar oamenii se grăbeau spre birouri pe trotuare sau cu taxiurile.

Kip s-a uitat la faţada modestă a firmei Finewood şi Son's din Madison Avenue şi a suspinat. Trebuia să intre şi să termine cît mai repede. Nu mai văzuse familia lui Marsh de la divorţ şi nu-i simţea lipsa. N-au avut niciodată vreo problemă şi nici n-au apelat vreodată unii la alţii.

A împins uşa şi a intrat. Familia Finewood ar fi dus-o bine dacă succesul lor ar fi fost la fel de mare ca sala pregătită pentru vînzare. Totul era imens şi foarte nou, cu excepţia covoarelor expuse, iar Kip s-a gîndit dacă Marsh nu avea cumva vreo legătură cu această afacere.

Cineva a condus-o în spatele magazinului, unde se afla sala de prezentare. Acolo, o mulţime de oameni admirau covoarele scumpe împrăştiate prin toată sala.

– În sfîrşit, iubito, i-a spus Marsh, cu căldură, apropiindu-se. Tocmai te căutam.

El a înclinat capul cu intenţia de-a o săruta pe

buze însă Kip şi-a întors faţa şi buzele lui i-au atins obrazul.

– Înapoi Marsh, a spus ea zîmbind, am divorţat de trei ani şi am fost bucuroasă cînd ne-am despărţit.

– Eu am vrut să rămînem căsătoriţi.

– Şi cu o caravană de amante. Nu te încrunta, arată-mi mai bine nişte covoare. Kip a întors un exponat. Astea sînt noi. Sînt peruviene?

– Da, nu ştiam că te mai interesează arta sud-americană. Marsh a ridicat o cuvertură grea de lînă de lamă. Asta te pasionează? Îţi fac reducere din partea familiei.

– Fără reducere, Marsh. Dacă îmi place ceva îţi plătesc.

– Tot independentă ai rămas, a spus el luînd-o de braţ.

S-a plimbat cu ea prin sală zîmbind şi povestindu-i fără întrerupere despre invitaţi şi despre marfa expusă. Am covoare noi din Iran, aduse bineînţeles prin Turcia. S-a oprit în faţa unor exponate persane cu nuanţe de crem, verde-deschis şi roz, cu marginile albastre.

– Ce părere ai de ăsta?

– Kerman. Este favoritul meu. Trebuie să coste o avere.

– Da. Alege unul. El a ridicat un covor.

Apropo, să ştii că mă interesează dacă vinzi *Morningstar Textils.* După cum vezi ne-am extins şi aş avea nevoie de fabricile companiei pentru depozitarea covoarelor.

Kip nu a răspuns şi l-a studiat. Multe femei îl considerau chipeş, aşa cum i s-a întîmplat şi ei mai demult.

Înalt, subţire, cu părul blond închis şi ochi căprui pătrunzători. Poate dacă nu l-ar fi întîlnit pe Bear Kenmore l-ar fi considerat încă atrăgător.

– De ce zîmbeşti?

– Pentru că am impresia că m-ai chemat aici să-mi spui că vrei să cumperi *Morningstar.*

El a zîmbit.

– Nu chiar, iubito. Adevărul este că am vrut să-mi vezi şi covoarele.

– Mă bucur că am venit. Ea s-a întors şi a pipăit covorul Kerman. Îmi place acesta. Cît costă?

– Ţi-l dau dacă-mi vinzi *Morningstar.* Am urgent nevoie de spaţiu şi e şi aproape de noi. Ce zici?

Ea a refuzat.

– Voi lua covorul Kerman mai mic şi două Sarouk.

– Eu îl voi cumpăra, a spus cineva.

– Bear! Ce cauţi aici? a spus Kip cu respiraţia întretăiată.

– Am venit să-ţi cumpăr un covor cadou de logodnă, a spus el rece.

– Ce? a rămas uimită. În faţa ei nu era acel Bear Kenmore pe care-l ştia...

– N-ai spus niciodată că te măriţi, Kip, a spus Marsh.

– Nu mai spune, a murmurat ea simţind cum i se urcă sîngele la cap. Bear era de-a dreptul nebun şi nu era nici o îndoială că trupul ei tremura de încîntare. *Căsătorie!* Cuvîntul acesta făcea ca imginea lui Bear să strălucească.

– Am păstrat secretul pînă acum, a mai adăugat Bear. Le voi cumpăra pe cele două. Eşti gata să mergem, Kip?

– Nu cred că ne-am cunoscut pînă acum. Mă numesc Marsh Finewood. Şi tu cine eşti? Figura aristocratică a lui Marsh era întunecată.

– Bear Kenmore, logodnicul lui Kip, a spus Bear încordat.

– Ascultă... a început Kip. El nu avea dreptul să se poarte aşa, chiar dacă ideea căsătoriei o încînta.

– E un spectacol plăcut, a întrerupt-o Bear. Să mergem *iubito*. El a auzit-o suspinînd cînd i-a prins mîna.

– Aşteaptă, Kip, a spus Marsh cînd Bear a început s-o tragă prin mulţime. Trebuie să vorbim.

– Trebuie să plecăm, Marsh. Ne-au plăcut covoarele. Ea a privit bărbatul care-o căra de-a lungul încăperii.

– Dă-mi drumul. E ridicol!

– O să-ţi spargi smalţul de pe dinţi dacă mai scrîşneşti din ei. Pe măsură ce se depărta de Marsh, îşi recăpăta stăpînirea de sine. Ştiu că nu-ţi place şi crede-mă e prima dată cînd...

– Cum îndrăzneşti să mă tîrăşti aşa prin sală? a spus ea încercînd să-şi elibereze braţul.

– Plecam şi apoi sigur ai băut cel puţin un pahar de punch. Şi nu-ţi dau drumul pentru că nu te poţi ţine pe picioare.

– Ai dreptate. Mi-ar fi plăcut să-ţi arunc nişte punch în nas, a spus ea printre dinţi.

– Ştiu şi de aceea îţi ţin mîna dreaptă.

– Sînt ambidextră. A văzut un văr de-al lui Marsh privind-o mirat, Kip i-a zîmbit şi au trecut mai departe. Se uită lumea la noi, a şoptit ea.

– Nu e de mirare, doar eşti o femeie foarte atrăgătoare.

– Ştii foarte bine că nu asta am vrut să spun.

Bear a deschis uşa şi au ieşit.

– Dacă mi-aş fi cerut scuze şi nu te-aş fi scos afară de aici, te-ar fi ajutat cu ceva? El se simţea ca şi cum ar fi dus-o în Tahiti şi ar fi făcut dragoste cu ea cel puţin un an.

– Nu, dar nu-mi plac asemenea purtări nici la tine, nici la alţii. Pe ea nu o duruse purtarea lui, cum o duruseră cuvintele pe care le rostise.

– Nici mie nu-mi plac. Fir-ar să fie, nu mi-a plăcut cît de intimi şi de prietenoşi eraţi amîndoi.

– Ce?

– Maşina mea este acolo.

– Sper să plăteşti amendă.

– Azi am şofer. Bear i-a deschis uşa lăsînd-o să intre în interiorul pluşat al Rolls-ului.

– Bună, Phelps. Kip se eliberase de strînsoare lui Bear şi stătea acum comod pe locul ei.

– Pari supărată, Kip.

– Nici nu se poate povesti, a spus Bear. A vrut să mă bată măr în faţa mulţimii.

– Era şi timpul să-ţi găseşti perechea, a rîs Phelps, în timp ce Bear închidea geamul despărţitor. Kip s-a întors spre Bear:

– Ce făceai la expoziţie?

– Cumpăram un covor.

– Şi-i spuneai lui Marsh că sîntem logodiţi. De ce-ai făcut asta?

– A fost mai bine decît să-i trag una. De cînd îţi spune iubito?

– Nu e treaba ta. De fapt, el spune aşa la toată lumea.

– Ai divorţat de el, a spus Bear.

– Ştiu. Să nu ridici vocea la mine, tu... tu, smucitule.

Umerii lui Phelps au tresărit.

– Phelps închide naibii microfonul, a strigat Bear.

– Nu mai urla, a spus Kip. Eu sînt cea care a fost umilită. Cum ai îndrăznit să spui că ne-am logodit?

– Dacă el poate să-ţi spună iubito şi eu pot să spun că sîntem logodiţi.

Kip şi-a ridcat capul.

– Te porţi ca un copil.

Bear a priyit-o, apoi s-a tras în colţul său.

– Ştiu, dar mă înnebuneşti, a spus legănîndu-se cînd ea a rîs. Foarte amuzant.

– Da, este. Mai bine ai creşte, băiete.

– Am crescut. Iartă-mă. N-aveam intenţia să mă dau în spectacol.

Hohotind încă, Kip i-a luat mîna.

– Îmi plac covoarele pe care le-ai cumpărat. Sper că ştii că valoarea lor va creşte.

– Aş vrea să ţi le dăruiesc. Cînd Kip a încercat să-şi tragă mîna, Bear i-a ţinut-o. Ca un cadou de la prieten la prieten, i-a sărutat palma. Nu ştiu ce se naşte între noi, dar ştiu sigur că-mi place să fiu cu tine la micul dejun, la prînz şi la cină. Ţie ce-ţi place?

– Păi nu mi-ai lăsat nici măcar o pauză să-mi beau cafeaua, a spus Kip gîfîind. Puneţi covoarele chiar acum, Bear.

A privit-o un moment, apoi a încuviinţat.

Mîinile ei acţionau singure. După ce i-au mîngîiat părul au tras capul lui în jos, apropriindu-i gura de gura ei.

Senzaţii noi au explodat dintr-odată şi buzele ei au gemut dorindu-l. Stelele şi planetele s-au învălmăşit în faţa ochilor ei, iar dorinţa s-a înălţat. L-a împins încet suspinînd. Fericirea pusese stăpînire pe ea, în timp ce pasiunea devenise din ce în ce mai fierbinte.

Bear a simţit cum dispar toate barierele dintre ei. Era dominat de nevoia de a i se dărui, de-a o avea, de-a o iubi. Gheaţa din sufletul lui s-a transformat în lavă fierbinte. Gura lui a pus stăpînire pe gura ei, forţînd-o să se deschidă şi să lase limba lui să-i atingă limba.

Ca şi cum fusese stropită cu apă rece, dintr-o dată, Kip s-a trezit.

– Să nu ne grăbim, Bear. M-am măritat dintr-un impuls şi din prima săptămînă a fost un dezastru. N-am ajuns nici măcar să aniversăm primul an de căsnicie, că eram deja despărţiţi.

– Eu am să aştept, a spus el. Tu? Îi aparţinea, orice ar fi hotărît ea.

– Aş vrea să încercăm, a spus şi ea, simţind cum bătăile inimii ieşeau din ritmul normal.

– Mergem undeva diseară? a spus Bear sărutîndu-i degetele.

– De fapt, mă gîndeam să-ţi pregătesc eu cina în seara asta. Voi face nişte spaghete delicioase cu sos picant.

– Iar eu voi aduce pîinea cu usturoi.

– Vino devreme ca să mă ajuţi la salată.

Dintr-o dată şi-au prins mîinile fericiţi şi lumea era minunată.

Cînd Phelps a oprit în faţa firmei *Morningstar,* Bear a condus-o pînă la uşă, a sărutat-o, apoi a privit curios clădirea.

– Ce este?

– O vei vinde lui Finewood?

– Deci ai auzit. Nu, nu vreau s-o vînd pentru că afacerile companiei aduc profit. S-a încruntat. Ştii că ţi-am povestit că un bărbat, Richard Granger mă tot presează s-o vînd şi dacă-i rezist o să mă descurc şi cu Marsh.

– Mai spune-mi despre Granger.

Ea a ridicat din umeri.

– N-aş vrea să ştiu prea multe despre el, se pare că spatele lui este asigurat. În ultimul timp, n-am mai auzit nimic de el. Sînt surprinsă că Marsh n-a întrebat nimic de maşină. I-au plăcut

mereu maşinile rapide.

– Poate oferta lui pentru Morningstar e o simplă momeală. Ea a rîs.

– Nu toată lumea este ca tine. Ne vedem mai tîrziu. L-a sărutat şi a dispărut în clădire.

Cu mîna la buze, Bear a rămas uitîndu-se mult în urma ei.

Întorcîndu-se spre maşină s-a urcat şi s-a aşezat pe locul din faţă.

– Piers spunea că eşti atins bine, a spus Phelps. Acum îl cred.

– E minunată, nu-i aşa?

– Da. Phelps i-a aruncat o privire scurtă. Dar nu toată lumea e de aceeaşi părere. Gunder spune că la maşina ei de curse a umblat un profesionist.

– Eu cred că e mîna unui mecanic.

– E un argument fragil şi tu ştii asta.

Zîmbetul lui Bear era rece ca oţelul.

– Bear, fii atent să nu omori pe cineva.

– Asta depinde de ce descopăr. Şi dacă cineva o ameninţă pe Kip... Furia-i pulsa în vene. Va avea grijă de ea.

– Nu poţi să crezi că este un tip care montează echipamentul.

– Spune-mi de unde să încep!

Phelps şi-a scuturat capul:

– Nu sînt sigur dacă domnişoara Noble crede sau ştie că are vreun duşman.

– Adevărat.

– Şi poate că n-are, în schimb tu ai o mulţime.

Bear a aprobat.

– Dacă cineva vrea să ajungă la mine prin ea...

– Uşurel. Sper că nu vrei ca vreunul din voi doi să fie rănit.

– Corect. L-am sunat pe Shim Locke. O să se uite prin împrejurimi, să vadă dacă nu cumva unchiul lui Kip avea vreun duşman.

– Am crezut că este cu Dolph în California, la expoziţia lui de pictură.

– Aşa trebuia, dar a delegat pe altcineva să meargă cu Dolph. M-a anunţat că vine sigur.

– Ai spus mereu că este un detectiv bun. Mi-ar plăcea să-l cunosc pe tipul care-l păzeşte pe Dolph.

– Eu l-am văzut numai de cîteva ori, dar Dolph spune că e un pictor foarte bun. Bear a zîmbit, aducîndu-şi aminte. A făcut acelaşi lucru pentru Piers şi Damiene.

– Am auzit!

– Da, şi nu pentru că bărbaţilor puternici le-ar plăcea să fie păziţi.

– O să fie amuzant să văd aşa ceva. E la fel de încăpăţînat ca şi tine. Phelps l-a privit îngrijorat.

Dar n-o să deranjeze pe nimeni dacă o să privească în jur. Eu şi Gunder putem fi cu ochii în patru dar... a zîmbit cu subînţeles.

– Dacă vine nu înseamnă că vom renunţa la paza noastră.

– Nici o grijă Bear, doar ne cunoşti.

– Da, mulţumesc.

Trei zile mai tîrziu, Kip se plimba prin apartamentul ei, răsfoind o carte de-a unchiului Phineas şi atingînd scaunul de la birou.

– Dragă unchiule Phineas, aş vrea să fii aici, pentru că am nevoie de sfatul tău.

Apartamentul avea camerele mici, iar Kip le-a străbătut de cîteva ori, încercînd să-şi facă ordine în gînduri. Bear Kenmore!

În seara aceea, urma să se întîlnească cu el la cină, la Little Italy. Se văzuseră mereu în ultimul timp şi cu toate că Bear nu o presa, se simţea înghesuită şi ameninţată. O speria nevoia şi dorinţa de el.

Cum a reuşit să-i pătrundă în suflet cînd, după căsătoria cu Marsh, îşi propusese să nu se mai implice emoţional în nici o relaţie cu un bărbat?

De la început a realizat că face o greşeală măritîndu-se cu Marsh, pentru că nu-l iubea. Apoi au apărut între ei diferenţe de principii şi a dispărut respectul reciproc. A descoperit că îi plăcea să se joace cu emoţiile ei şi, pretinzînd că o iubeşte se întîlnea cu alte femei.

– Pentru că simţi nevoia să te implici în astfel de jocuri şi pentru că nu vreau să-ţi fiu necredincioasă, Marsh, te părăsesc, i-a spus ea în seara cînd i-a făcut o vizită inopinantă la New York.

– Kip, aşteaptă puţin şi dă o şansă căsniciei noastre. Noi nu ne-am luptat niciodată.

– Ţi-am oferit zece luni de credinţă, iar tu nimic. Nu sînt supărată, dar vreau să se termine. Recunoaşte că n-ai făcut nici un efort să menţii această căsnicie.

Nu i-a răspuns, dar nici n-a împiedicat-o să divorţeze.

Niciodată nu s-a gîndit la o relaţie apropiată cu un alt bărbat. Se purta cu ei rece şi distant.

Cu Bear totul era diferit. A fost atrasă de el fără cuvinte, fără legi, fără altceva în afară de dragoste.

Fir-ar să fie! Bear era în mintea ei zi şi noapte şi făcea ca fericirea să curgă. Îşi pierdea controlul.

S-a dus să facă un duş, să-şi cureţe părul şi

trupul de imaginea bărbatului înalt, brunet şi cu ochi albaştri.

În seara aceea, Bear a venit mai devreme şi l-a rugat s-o aştepte în biroul mic al unchiului ei.

El a privit curios cărţile de pe rafturi şi a observat o mulţime de raritǎţi.

Kip l-a găsit citind pe scaunul de lemn, tocit din faţa biroului. Privindu-l, a simţit cum o inundă o piăcere deosebită. Figura lui concentrată îi dădea un aer vulnerabii, de băieţel. Voia să-l strîngă în braţe şi să aibă grijă de el. Mintea-i era inundată de aburii dorinţei.

– Bună.

– Umm? Bear a privit-o încet, apoi a pus cartea pe raft. Bună. Arăţi minunat în satin. S-a ridicat şi i-a strîns mîinile, apoi a sărutat-o în colţul gurii. Părul tău auriu-platinat a foarte frumos, iar culoarea asta turcoaz te prinde perfect.

– Mulţumesc. N-avea nici un rost să-i povestească cît timp a durat pînă s-a hotărît să aleagă din dulap o fustă dreaptă, cu desene fine şi o bluză închisă la gît, amîndouă din satin turcoaz.

Inima ei a început să bată, a ridicat mîna şi l-a mîngîiat pe obraz.

– Mi-e groază să mă gîndesc ce mi s-ar fi întîmplat dacă m-aş fi îmbrăcat cu o rochie de bal...

– Îţi umblă mintea, nu-i aşa? I-a sărutat urechea, apoi limba lui a alunecat încet pe gît.

– Da. A privit o clipă în ochii lui, apoi s-a depărtat. Fără discuţii. Trebuie să mergem pentru că-mi este foame.

– Bine. Şi mie mi-e foame. El n-a mai putut s-o atingă. Ştia că ochii lui îi spun foarte clar ce fel de foame era în el şi cine putea s-o satisfacă.

– E ilegal, a şoptit Kip. Şi dacă nu e, ar trebui să fie.

– Nu. Nu este. Este foarte real, a şoptit Bear împingîndu-i trupul cu trupul său.

– Bear Kenmore, ne este foame de mîncare. Hai să mergem. I-a prins mîna şi atingînd din greşeală cartea pe care el o citise, a aruncat-o pe podea. Ce citeai?

– Ceva care cred că nu trebuia să citesc. Este un jurnal al unchiului tău.

Ea a rîs.

– Pentru el jurnalul era o credinţă. Spunea că fiecare minut din viaţă e preţios, aşa că, seara cînd venea să se odihnească îşi punea gîndurile pe hîrtie. Dacă vrei să le citeşti pe toate, eşti binevenit.

– Nu vorbeşti serios!

– Ba da. Jurnalele lui sînt foarte interesante. Pun pariu că poţi descoperi mai multe lucruri în ele despre Africa, decît într-o enciclopedie. Era un antropolog amator şi iubea foarte mult acest continent.

– Ce bărbat! Cred că eşti foarte mîndră de el.

– Da, şi-mi lipseşte foarte mult. A murit dintr-o dată, cu toate că n-a avut niciodată probleme cu inima. Doctorii mi-au spus că n-a suferit pentru că a murit în somn, dar pe mine m-a durut foarte tare şi încă mă mai doare. A încercat să zîmbească. Plănuisem să facem împreună o călătorie în Kenya şi bineînţeles că nu am mai plecat. Nu puteam concepe să văd Africa fără el. Ochii ei erau plini de lacrimi. Iartă-mă, n-am vrut să plîng. E stupid.

Bear a luat-o în braţe.

– Nu e niciodată stupid să iubeşti pe cineva şi să-i simţi lipsa cînd nu mai este lîngă tine. A sărutat-o blînd, dorind să fie o barieră împotriva durerii şi a necazurilor ei.

– El a fost toată familia mea: mamă, tată, soră, frate. N-am avut pe nimeni altcineva pe care să-l iubesc. Fusese singură pînă să-l întîlnească pe Bear, care intrase în viaţa ei aducîndu-i căldura iubirii.

I-a ridicat bărbia:

– Aş vrea foarte mult să fiu eu familia ta.

Ea a clipit clătinîndu-şi capul:

– Nu pot glumi cu lucruri dintr-astea.

– Nici eu. Bear a strîns-o lîngă el. Vorbesc foarte serios, Kip. Ţi-am promis că vom lua totul foarte încet, ne-am văzut aproape în fiecare zi, am vorbit şi astfel ne-am cunoscut din ce în ce mai bine.

Abia respirînd, Kip l-a privit:

– Ce vrei să spui?

– Vreau să mă însor cu tine. Vrei să fii soţia mea?

Cinci

Little Italy a fost pentru Kip mai mult o pierdere de timp. O mai văzuse. Mîncase acolo şi îi plăcuseră pastele, expresso şi desertul cannoli, dar acum era fericită.

– Kip?

– Uum?

– Uită-te la mine.

– De ce?

– Pentru că nu te-ai mai uitat la mine cu adevărat de cînd ţi-am propus să ne căsătorim şi, ceea ce e mult mai important, nu mi-ai răspuns. Niciodată cuvintele n-au fost mai semnificative, ca în acel moment.

– Am crezut că glumeşti, a mormăit ea admirînd casa frumoasă din cărămidă. Ce arhitectură frumoasă!

– Kip, priveşte-mă.

Întorcîndu-i privirea s-a forţat să se uite în ochii lui.

– În regulă, te privesc.

– Ştii că nu glumesc.

– Da, dar voiam să străpung faţa ta şi să înlătur minciunile.

Bear a cuprins-o în braţe.

– Poţi face asta pînă ajungi la scheletul meu, dar lucrurile nu se vor schimba cu nimic. Ne simţim bine împreună. Poţi fi sigură de asta.

– Da, dar căsătoria a fost pentru mine un dezastru.

– La naiba, nu suferă comparaţie ce este între noi cu ceea ce a fost înainte.

– Ba da. Ar fi vrut să se piardă în braţele lui, dar teama a împiedicat-o. Căsătoria schimbă lucrurile.

Bear a respirat furios şi i-a dat drumul.

– Bine, e dreptul tău să-ţi fie teamă şi, deşi nu sînt de acord, voi face cum vrei. S-a uitat în jurul său, la magazine şi la locuinţele private cu grilaje de fier ornamental, apoi s-a întors la ea. Bine, deocamdată nu vom mai vorbi despre căsătorie. Am putea locui împreună un timp, ca să vedem

cum merge. Ce spui?

Mintea lui Kip s-a blocat. Să trăiască cu Bear era minunat.

– Lasă-mă... un timp să mă gîndesc. A văzut durerea licărind în ochii lui şi i-a întins mîna. Era departe de ea, iar faţa lui purta o mască.

– Bine, apoi o să mă anunţi. Nu-şi mai amintea dacă l-a interesat vreodată dacă vreo femeie l-a respins sau nu. Singurul lucru care l-a urmărit a fost anatomia ei. Kip îl rănise deja. Gîndul că ea nu-l doreşte la fel de mult cum o doreşte el, îl făcea să înnebunească.

– Mîine, mai tîrziu, a spus ea, deşi răspunsul îl ştia deja. Voia să trăiască cu el, dar era mai bine să aştepte. Să-şi examineze îndoielile una cîte una. Fidelitatea, încrederea, integritatea erau simple cuvinte, dar într-o legătură de viaţă ele deveneau principii de bază. Trebuia să se gîndească.

Era sigură că ţinea foarte mult la Bear şi-l dorea, dar el menţionase întîi căsătoria şi apoi să trăiască împreună şi asta o făcuse să-i fie frică. Era încă rănită de prima căsătorie şi era convinsă că avea încredere şi-l iubea mai mult pe Bear decît l-a iubit vreodată pe Marsh.

Cît timp au stat pe gînduri, Bear i-a dat drumul la mînă.

Ea ar fi vrut să-i explice, dar cuvintele nu voiau să fie rostite.

S-a simţit uşurată cînd s-au întors cu un taxi acasă. Dacă Bear l-ar fi luat pe Phelps, el ar fi observat cu siguranţă ce se întîmpla între ei.

Erau aproape de apartamentul lui Kip, cînd Bear a tras-o în braţele lui.

– Kip, mă ierţi pentru că m-am purtat aşa de urît cu tine? Pentru că te-am grăbit să-mi dai un răspuns? Ai tot timpul din lume ca să hotărăşti. A sărutat-o, gura lui făcîndu-o să descopere iubirea.

S-a agăţat de el cu ochii închişi şi buzele deschise. Erau singuri pe planetă, iar el îi aparţinea! Gurile lor deveneau tot mai intime, gemeau împreună, iar Kip simţea cum inima-i bate puternic.

Bear s-a retras gîfîind.

– Doamne, nu te mai zvîrcoli aşa, mă faci să mă simt stînjenit.

Ea a rîs şi i-a trecut mîinile prin păr. L-a muşcat încet de buză, apoi l-a mîngîiat cu limba.

– Bear.

– Kip, iubito.

Şi-a ascuns capul în gîtul lui, tremurînd de fericire.

– Am fost o proastă, ştiu.

– Nu. Ai tot dreptul să te hotărăşti, cum... Ce naiba se întîmplă? Bear o ţinu strîns pe Kip pentru că taxiul oprise brusc. Acelea sînt maşini de pompieri?

– Da, a spus şoferul. O să mai aşteptaţi dacă

doriţi să vă duc în faţa clădirii.

– Lasă, vom merge pe jos.

Bear a plătit, apoi s-a întors s-o ajute pe Kip să coboare pe trotuar.

– Bear, acolo-i locul unde stau eu, nu-i aşa?

– Parcă. Relaxează-te, probabil că nu s-a întîmplat nimic. Vom întreba un pompier sau un poliţist. A înconjurat-o cu un braţ pe după mijloc, apoi au traversat strada.

Cînd s-au apropiat de bariera galbenă, un poliţist i-a oprit.

– Domnule poliţist, apartamentul meu este în această clădire, a spus Kip. Vă rog, pot să vorbesc cu cineva? Dintr-o dată i-a revenit în minte accidentul de maşină. Era ridicol.

– Sst, e în regulă, a spus Bear simţind-o tremurînd. A strîns-o mai tare, realizînd că incendiul era foarte mare, după numărul de poliţişti şi pompieri.

În cîteva minute s-a apropiat de ei un pompier.

– Mă numesc Baryl Kenmore, iar ea este domnişoara Noble şi locuieşte în această clădire.

– Nu cred că va fi posibil să intraţi, domnişoară. În multe apartamente s-au produs stricăciuni din cauza apei. Am avut noroc că nimeni nu a fost rănit şi credem că focul a izbucnit de la apartamentul 527.

– E apartamentul meu, a spus Kip.

– Locul acela este plin de fum şi de apă. Aveţi un loc unde să staţi?

Un şoc puternic a străpuns-o pe Kip. Toată colecţia de cărţi a unchiului Phineas era acolo. Oare nu verificase totul înainte să plece? De obicei nu părăsea apartamentul pînă nu se uita de două ori peste tot. Oare uitase?

– Are unde să stea, a spus Bear. Putem merge să vedem apartamentul?

– Nu domnule. Nu putem lăsa pe nimeni să intre în clădire pînă nu sîntem siguri că focul este stins peste tot, iar structura de rezistenţă este sigură. Puteţi suna mîine şi vă vom spune dacă totul este în regulă.

– Mulţumim. Aşa vom face. Bear a oprit un alt taxi şi i-a dat adresa lui.

– Cred că m-am hotărît să mă mut la tine, a spus Kip, încercînd să zîmbească. A îmbrăţişat-o.

– E groaznic atunci cînd se întîmplă asemenea lucruri, dar vom merge mîine să-ţi iei nişte lucruri de-acolo şi să vedem ce se mai poate face. A sărutat-o blînd, apoi a îndepărtat-o şi i-a zîmbit.

Kip l-a privit. Urma să se mute la el şi nu ştia încă pe ce se poate baza. Inima-i bătea în piept, iar creierul se lupta să se hotărască. I-a atins buzele cu un deget.

– La ce te gîndeşti?

– Sper să fii un coleg de cameră de treabă, a

spus fără să respire. Va fi cu Bear! Va trăi cu el! El a rîs.

– Voi fi. Era nebun de fericire că ea va locui în casa lui. I-a sărutat colţul gurii. Tu îmi reglezi ritmul. Tot timpul.

Kip s-a apropiat de el.

– Mulţumesc. Lacrimile i-au umplut ochii. Bear, crezi c-am uitat ceva în priză? Dar colecţia unchiului?

– Kip, nu te mai gîndi, acum. Vom face asta mîine de dimineaţă, încearcă să te relaxezi.

– Bine, dar trebuie să-mi promiţi că nu vei consuma toată pasta de dinţi.

Bear a rîs tare. Ea a primit o lovitură puternică atunci cînd pompierul i-a anunţat de incendiu şi totuşi a reuşit să fie tare. A admirat întotdeauna curajul şi tactul atît în viaţă cît şi în afaceri şi toate astea se reflectau atît de bine în Kip.

– Îmi placi, Kip Noble.

Kip şi-a privit mîinile studiind efectul pe care-l aveau cuvintele lui asupra lor. Toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse îi spuseseră că o iubesc. Marsh, unchiul Phineas. Sinceritatea lui Bear făcea ca inima ei să bată într-un ritm alert

– Vrei să-mi fii prietenă?

– Cred că-ţi sînt deja.

Bear avea cîţiva prieteni buni, o parte din ei chiar femei, dar nu şi-a dorit niciodată atît de mult

o prietenie cu cineva cum îşi dorise cu Kip. Grija pentru ea, în orice sens, devenea lucrul cel mai important din viaţa lui.

– Îţi mulţumesc pentru asta.

– Nu. Mulţumesc.

– Cum vine asta? Atingerea ei îl stîrnea, dar dorinţa de-a o face fericită îi producea o bucurie neaşteptată.

– Tu mă faci să mă simt eu însămi, cu tine totul e firesc şi foarte relaxant. A izbucnit în rîs cînd Bear a închis ochii şi a gemut.

– Dar nu şi mai mult, nu? Îmi distrugi orgoliul meu bărbătesc.

Rîsul ei l-a făcut s-o tragă mai aproape şi să-şi ascundă capul în părul ei. N-o voi scoate niciodată la capăt cu tine.

– Nici nu ai nevoie. Imaginea incendiului i-a trecut dintr-o dată prin minte. Dacă Bear n-ar fi fost acolo s-ar fi simţit atît de singură şi părăsită.

– Aproape am ajuns, a spus el încă zîmbind. I-a văzut umbrele din ochi, dar simţea că ea se va adapta uşor la noua situaţie. Kip Noble era o femeie puternică şi Bear o admira foarte mult. Gîndul că va fi în curînd în casa lui îl făcea să simtă o dorinţă cumplită de-a o ridica în braţe şi de-a o iubi sălbatic. Şi-a promis să n-o grăbească chiar dacă asta l-ar omorî.

Au ajuns repede. Bear a plătit taxiul şi-au coborît.

– Dacă ai nevoie de cîteva lucruri în seara asta, cred că te pot ajuta.

Ea a înţepenit.

– Gîndeşti greşit, Kip. Una din surorile mele vine şi stă cîteodată aici cînd are treburi în New York. Chiar şi cînd i-am rezervat cameră la hotel tot aici a venit. Kip s-a destins şi i-a zîmbit.

– Ce monstru eşti!

– N-ai cunoscut-o încă pe Janine. E foarte curioasă. Dacă nu-i spun nimic, o sună pe Damiene şi aterizează imediat. Cîteodată îl caută pe Dolph ca să scoată ceva de la el sau pe Piers, care-i închide telefonul dacă pune prea multe întrebări.

Ea a rîs.

– Nu e adevărat.

– Ba da, este şi bineînţeles că Damiene se supără pe el pentru că o place foarte mult pe sora mea, a murmurat Bear, clătinîndu-şi capul.

– Aşa faci şi tu. Aşa vorbesc toţi fraţii despre surorile lor.

– Aşteaptă s-o cunoşti.

Kip s-a oprit la mijlocul treptelor şi a admirat cele patru pietre maro care străluceau şi lemnul ce ornamenta ferestrele luminoase.

– E o zonă foarte frumoasă.

– Da.

Uşa s-a deschis şi în cadrul ei a apărut Phelps zîmbind:

– De ce nu eşti în pat? l-a întrebat Bear.

– Nu eşti dădaca mea, Bear. Phelps s-a întors spre Kip: Ce mai faci, doamnă, sper să stai aici mai mult timp.

– Nu pari surprins să ne vezi, a spus Bear conducînd-o pe Kip prin holul de la intrare.

– A sunat unul din oamenii lui Shim Locke şi mi-a spus de incendiu. A spus că revine mîine, după ce vorbeşte dimineaţă cu şeful pompierilor.

– Bine. Bear s-a uitat la Kip: Voiam să fac chiar eu asta.

– Nu e acelaşi lucru ca la accidentul cu maşina, a şoptit Kip. Sînt sigură că incendiul a fost o întîmplare.

– Vom şti cu siguranţă mîine, iubito. A înconjurat-o cu braţele.

A observat îngrijorarea din ochii lui Phelps şi s-a lipit mai tare de Bear. O atingere uşoară la gleznę a făcut-o să deschidă ochii repede.

– Bună, Clancy.

– Ascultă, Kip, i-a spus Bear încet, îţi promit că totul va fi în regulă. Ştia că ea era înspăimîntată şi asta îl făcea foarte furios. A sărutat-o pe păr. Eşti încă necăjită, ar fi bine să dormi.

Şi-a ridicat capul încercînd să zîmbească.

– Sînt puţin obosită. Poate-mi arăţi camera meà. A mîngîiat cîinele care venise şi el pe neaşteptate.

– O să pun aşternuturi curate în Camera Verde, a spus Phelps, îndreptîndu-se spre holul din spatele casei. Ne vedem dimineaţă. Kip. Îţi place omleta?

– Mor după ea.

– O să-ţi dau una după ce îţi iei vitaminele, îţi bei sucul şi-ţi mănînci cerealele, a chicotit Phelps închizînd uşa.

Cînd ea a rîs, Bear a zîmbit bucuros că se distra.

– Îl încurajezi cînd rîzi.

– Îmi place. Se simţea în siguranţă. A doua zi va trebui să verifice lucrurile din apartament, dar acum se simţea bine pentru că era cu Bear.

– Şi mie.

– Dacă-mi explici, o să găsesc uşor camera sorei tale.

– Nu vei dormi acolo. A luat-o de braţ şi a condus-o spre scări. Există o cameră tocmai bună pentru tine. El s-a încruntat. Acolo a pus Phelps cearşafurile curate.

– Camera Verde.

– Da, aşa se numeşte pentru că e decorată în verde-deschis.

– Şi eşti supărat pentru că Phelps a intuit că vrei să-mi dai camera asta.

– Cam aşa, a mormăit el. Îţi aduc nişte lucruri din camera lui Janine. Ea preferă camera de la

etajul al treilea, cea în care ai stat prima oară cînd ai venit aici.

– Părinţii tăi vin la New York?

– Foarte rar. De obieci stau pe Long Island. Acolo e căminul nostru, iar în apropiere stă cealaltă soră a mea. În ultima vreme au stat mai mult în Puerto Rico pentru că le plac oamenii şi liniştea, iar eu îmi petrec cîteodată sărbătorile de Crăciun cu ei.

– Înţeleg că e o insulă frumoasă.

– Foarte, iar oamenii sînt calzi şi primitori. A dus-o pînă în dreptul unei camere din faţa casei, apoi a deschis uşa. Într-o zi te voi duce acolo. Asta este Camera Verde. S-a dat la o parte pentru ca ea să poată intra.

– Oh, Doamne, e minunată. Şi covorul. E unul din cele cumpărate de la Marsh?

– Da. L-am trimis în după-amiaza în care l-am cumpărat. Am crezut că se potriveşte cu camera asta.

– Foarte bine. Îţi plac pereţii decoraţi cu mătase verde. Tu i-ai decorat?

– Ştiu ce-mi place şi am cîteva antichităţi de la bunica mea. Restul e treaba unui decorator profesionist. I-a studiat faţa şi a fost mulţumit de plăcerea care-o luminase. Vreau să te simţi ca la tine acasă şi să fii fericită. A fost surprins văzînd-o roşind. Te stînjenesc?

– Poate, puţin. Nu crezi că mă faci să mă simt mai mult decît acasă? S-ar putea să nu mai plec! a spus ea rîzînd.

– Ar fi perfect, a spus Bear uitîndu-se lung la ea multă vreme. Mă duc să-ţi aduc lucrurile.

După plecarea lui, Kip s-a simţit ca şi cum camera s-ar fi mărit şi ar fi avut mai mult oxigen. A început să se plimbe mîngîind mobila scumpă Louis Quinze.

– Sînt aici şi vreau să rămîn, a murmurat speriată cînd şoapta ei s-a auzit ca un ecou.

Mîine va încerca să afle totul despre incendiu. Acum voia să fie pace în sufletul ei.

Bear a urcat treptele cîte două pînă la etajul al treilea. În camera de oaspeţi a căutat nemulţumit prin lucrurile din dulap, aruncînd unele, alegînd altele. Neatent, el n-a observat ce se întîmplase de fapt.

Kip era în casa lui! Nu şi-a imaginat că Janine avea atîtea lucruri aiurite. Ce naiba!

Cu braţul plin de lucruri şi pantofi, Bear a ieşit din cameră în fugă.

Cînd a ajuns în dormitorul lui Kip s-a oprit. Kip dormea pe o parte, ghemuită şi cu mîna stîngă sub obraz.

A aruncat hainele pe cel mai apropiat scaun şi s-a apropiat. În poziţia aceea chircită, semăna cu o fetiţă care voia să fie ocrotită. Era atît de fragilă,

de vulnerabilă şi de... preţioasă. S-a întins şi a sărutat-o pe păr. N-avea de gînd s-o deranjeze.

I-a scos cu grijă pantofii. Cînd se va scula, se va simţi înţepenită, cu hainele şifonate, dar trebuia să doarmă.

A agăţat cîteva din lucrurile lui Janine, iar restul le-a pus în sertare, apoi a plecat în camera lui să-şi facă un duş şi să se culce.

A luat o carte pe care i-o recomandase un prieten, dar cînd a văzut că citeşte a cincea oară aceeaşi frază a aruncat-o.

Şi-a luat un halat şi a părăsit camera. Din hoi s-a îndreptat spre Camera Verde. A împins uşa şi s-a uitat înăuntru. Kip nu-şi schimbase poziţia.

A învelit-o, apoi a privit-o un timp.

El era obosit, dar şi îngrijorat din cauza ei. Era normal ca ea să adoarmă aşa de repede? Poate da, dar lui îi venea greu să creadă asta.

Scrutînd întunericul, Bear a văzut un şezlong. L-a ridicat cu uşurinţă, deşi era foarte greu şi l-a aşezat lîngă pat. L-a desfăcut încet, apoi s-a aşezat în el. Nu era un mod prea confortabil de a dormi dar era foarte îngrijorat de Kip şi asta nu l-ar fi lăsat să se odihnească departe de ea. De cînd o întîlnise, tot timpul fusese îngrijorat pentru ea. Acum făcea parte din inima lui şi trebuia să aibă grijă de ea.

În scurt timp zgomotul respiraţiei ei uşoare l-a

adormit.

Cînd s-a trezit, Kip a realizat că de-abia se făcea dimineaţă. S-a uitat în jur şi n-a recunoscut nimic. Unde era?

S-a întins, forţîndu-şi creierul să rememoreze ziua anterioară. Foc. Maşina! De ce se asociau ceie două incidente în mintea ei? Granger. Nu, nu trebuia să-şi lase gîndurile s-o ia razna, va aştepta raportul şerifului. S-a uitat în jur tremurînd. Era în casa lui Bear, în Camera Verde.

Şi-a întins braţele, muşchii o dureau, apoi s-a pipăit şi a realizat că era încă îmbrăcată.

S-a ridicat şi l-a văzut pe Bear dormind. A încercat mereu să-şi ascundă sentimentele faţă de el rîzînd sau tachinîndu-l. Numai cînd se atingeau sau se sărutau îşi pierdea controlul. Nu putea înlătura senzaţiile nebune pe care le avea în prezenţa lui.

Nu era greu să-şi dea seama ce simţea. Ţinea la Bear şi asta se întîmpla atît de repede.

De atîtea zile de cînd îşi verificase sentimentele, el făcea parte zilnic din viaţa ei. Cunoştea fiecare curbă, fiecare fibră a trupului ei.

Dusă pe gînduri, Kip s-a decis să-şi facă un duş ca să-şi revină. În acelaşi timp, a observat pe scaunul din apropiere un costum scurt, curat, cu desene fine. Uitase el celelalte lucruri?

Mişcîndu-se foarte încet, a coborît din pat şi

s-a îndreptat spre dulapul plin cu sertare. A luat nişte lucruri şi a intrat în baie.

La lumină a putut să vadă că alesese pantaloni lejeri din mătase subţire şi nişte cămăşi. A zîmbit. Sora lui Bear avea aceeaşi măsură. Poate nu era aşa de înaltă, dar cu siguranţă că lucrurile ei i se vor potrivi.

A intrat sub duş şi închizînd ochii a dat drumul la apă.

Bear a deschis ochii şi-a mormăit. Îl dureau toţi muşchii şi toate oasele. Avea gîtul atît de înţepenit că abia îşi putea mişca capul. Adormise în şezlong.

Probabil că Phelps folosea duşul lui. Mutase el mobila din cameră? Era întuneric aşa că a închis ochii. Şi-a scos pijamaua şi a intrat în baie.

– Hei!

– Ce...? Clătinîndu-se, Bear a vrut să se întoarcă. S-a lovit de cineva, s-a împiedicat şi s-a lovit cu umărul de robinet. Fir-ar să fie!

– Fir-ar să fie!

Înjurînd cineva l-a lovit cu faţa udă.

– Aşteaptă puţin. Şi-a reamintit. Kip? Tu eşti? Faci duş? Iartă-mă. Încercînd să se ridice a căzut din nou.

– Oh, iartă-mă că te-am lovit, Bear. N-am ştiut că eşti tu. Ce cauţi de fapt, în baia mea? Kip s-a întins să-l ajute să se ridice.

Bear a căzut pe spate în cadă, ochii lui admirînd o priveliştе pe care n-o mai văzuse vreodată.

– Eşti minunată şi nu-mi pasă dacă o să mă loveşti din nou. Eşti senzaţională.

– N-am să te lovesc. Speriată, Kip şi-a pus mîinile peste sîni. Eşti rănit?

– Da, la cap. Privirea lui era aţintită asupra ei.

Ea respira întretăiat cu privirea spre el.

Mult timp au stat nemişcaţi, privindu-se, apoi, Kip şi-a dres glasul.

– Întotdeauna am considerat că oamenii care privesc insistent sînt impertinenţi.

– Nu întotdeauna, a spus el răguşit. Te vreau, Kip.

– Şi eu te vreau. Dar dorinţa nu este singurul lucru pe care doi oameni trebuie să-l împartă. Tremura. Oare a fost vreodată un bărbat aşa de frumos? În mîini simţea durerea atingerii părului negru de pe piept, a buclelor negre adunate într-o linie îngustă ce dispărea în partea de jos a trupului. Pentru prima dată ea vedea trupul unui bărbat.

– Nu, dar poate fi un început. Şi-a ridicat mîna dar i-a fost frică s-o atingă să nu înlăture vraja ce plutea în jurul pielii ei fine şi ude.

Kip a învîrtit pe deget un fir din părul lui de pe piept.

– E moale, a şoptit.

– Este? Nu putea vorbi coerent. Sîngele îi urcase la cap, rănindu-i corpul şi făcînd să crească dorinţa din el.

– Kip?

– Ştiu. E dureros şi e o surpriză pentru mine. Niciodată n-am dorit pe cineva atît de tare ca să mă doară.

Plăcerea cuvintelor ei îl tulbura.

– Mă doreşti? a întrebat-o încet.

– Consumăm apa, a spus ea repede.

Zîmbetul ei slab l-a atins ca un fulger

– Spune-mi.

– Te doresc, Bear. Dar e bine?

– Nu ştiu. Singurul lucru de care sînt sigur este că te doresc.

Kip a luat săpunul parfumat pe care-l folosea.

– Trebuie să fii curat. Dacă te întorci, te voi spăla pe spate.

– Bine.

La prima atingere, trupul lui s-a contractat, o lavă fierbinte a început să erupă prin el şi a simţit o durere cumplită în partea de jos. Şi-a muşcat buzele, înăbuşindu-şi un geamăt.

Mîinile lui Kip dansau în spirale pe spatele lui lat, muşchii puternici o făceau să-şi piardă controlul. El era o piesă de artă. Buretele moale a înaintat încet spre umeri apoi spre mijloc şi mai jos. Fesele lui tari s-au contractat cînd mîinile ei

au ajuns acolo. Kip a închis ochii şi şi-a umezit buzele.

– E rîndul meu, a spus el răguşit, învîrtindu-se în jurul ei. Dacă ar fi lăsat-o să continue, în scurt timp s-ar fi făcut de rîs pentru că o dorea îngrozitor de mult.

– M-am spălat şi m-am şamponat, a spus ea fără să respire. Şi-a plimbat privirea încet peste trupul lui perfect. Uimitor! N-am crezut niciodată înainte că bărbaţii sînt frumoşi.

– Acum sînt? Se simţea stupid punînd această întrebare.

– Oh, da. I-a atins un sfîrc şi mii de furnicături s-au strecurat prin piele. Cum putea să fie în acelaşi timp şi puternică şi slabă?

– Mai bine mă şamponez, a spus el.

– Parcă eşti un broscoi, Bear Kenmore.

– Şi tu eşti o sirenă, Kip Noble.

Cît timp şi-a dat cu şampon pe păr, Bear n-a slăbit-o din ochi.

– Ce repede te-ai spălat pe păr. Kip s-a simţit încălzită peste tot.

– Mă grăbeam.

– Ne grăbim?

– Nu la toate. Bear simţea că explodează. Îl gîdila, îl stîrnea şi-l incita. O dorea.

– Bine, a spus ea.

– Te voi şterge.

– Da? Kip l-a privit cu ochii întredeschişi, nu voia să facă nici o mişcare, nici un sunet care să împrăştie aburul minunat care-i învăluise.

– Eu te voi şterge.

L-a lăsat s-o ia de mînă şi a ieşit de sub duş în baia imensă. Bear a început s-o şteargă încet cu un prosop pufos. A închis ochii.

– Te-ai lovit cînd ai căzut?

– Nu.

– Bine.

– Durere sau extaz? i-a şoptit la ureche.

– Amîndouă, a spus ea repede.

– Vreau să te iubesc, Kip.

A deschis ochii şi l-a privit.

– Într-un fel şi asta înseamnă să stai împreună cu cineva.

– Adevărat. Dar înseamnă şi că poţi rămîne în camera ta fără ca cineva să te deranjeze, inclusiv eu, a spus Bear. Şi poţi începe de acum.

– Pe cuvîntul tău? Se simţea atît de liniştită, atît de fericită.

– Sper să mor, a spus în părul ei, cu respiraţia întretăiată.

Kip a tras un prosop şi l-a şters încet pe piept, apoi mai jos, pe coapse, privindu-l fix în ochi, pînă cînd mîna lui a oprit-o.

– Îmi pare rău, iubito, dar nu sînt sigur că-mi voi păstra controlul dacă mai continui.

– Nu se poate. Întoarce-te. El s-a supus şi Kip a început din nou să-l tortureze. Şi dacă vreau să merg mai departe?

– Vrei?

– Încă n-am terminat. Kip i-a mîngîiat spatele.

– Kip, fir-ar să fie, e în regulă, mergem mai departe. Încordîndu-se a îndrăznit s-o privească peste umăr. Corpul ei gol îi trezea nu numai dorinţa dar şi sentimentul de protecţie.

– Ce-ar fi să împărţim patul tău? a spus ea. S-ar putea fără sex?

– Poate, dar asta înseamnă să fac mereu duşuri reci.

– Şi eu. S-a gîndit apoi: Ce facem? Cred că sîntem într-un impas.

– Şi?

– Dacă facem duş împreună, stăm în acelaşi pat, cred că putem să facem şi dragoste împreună.

– Îmi doresc asta foarte mult. El s-a întors şi a prins-o de mijloc.

– Iar ai o voce de broscoi.

– Cred că e ceva genetic!

– Nu mă îndoiesc, dar îmi place. A întins un deget şi l-a plimbat pe bărbia lui. Şi trebuie să ştii foarte bine lucrul ăsta.

– Adică? Bear s-a întins, dorind ca trupul lui s-o încălzească.

– Îmi place jocul nostru.

– Nici nu m-am gîndit că s-ar putea întîmpla asta. Cred mai degrabă că el te atrage.

– Vreau să-ţi spun ceva.

– Dă-i drumul. Fusese cald în baie sau avea febră? Nu conta, din moment ce era fericit şi-i plăcea să se joace cu ea.

– Ştii, niciodată nu mi-am imaginat pînă acum că sexul poate fi atît de plăcut.

– Oh.

– Crezi?

– Cu tine sexul e un joc deosebit de nou şi de plăcut, chiar şi pentru mine.

– Înseamnă că ne vom simţi mereu aşa, împreună?

El s-a apropiat mai mult. Mîinile lui au început să-i maseze încet şoldurile.

– Aş vrea foarte mult.

– Şi eu.

– Între noi se poate orice.

– Simt asta, i-a zîmbit. Nu vreau să mă mişc.

– Ce ţi-ar plăcea să faci? El şi-a ţinut respiraţia fiind sigur că răspunsul va fi cel pe care-l aştepta. Kip Noble era în sîngele lui. Ea îi dădea viaţă.

Şase

Cu inima bătînd să-i iasă din piept, Kip i-a întins mîna şi au ieşit împreună din baie. Niciodată nu mai trăise atît de intens.

Au ajuns lîngă pat şi Bear a întors-o cu faţa spre el.

– Te doresc cum n-am mai dorit vreodată ceva în viaţa mea. Dar trebuie să ştii că ţin foarte mult la tine şi nu vreau să te rănesc sau să-ţi îngrădesc libertatea.

Ea l-a împins:

– Nu încerca să mă duci cu vorba, Kenmore. Am să te fac să-ţi ţii promisiunea, a chicotit. De ce

ai închis ochii?

– Ştii ce provocatoare eşti aşa cu mîinile în şolduri?

Zîmbetul ei s-a stins.

– Nu, spune-mi tu, băiat mare ce eşti. Niciodată nu m-am simţit atît de bine şi nimeni nu mi-a mai spus asta.

– Nici mie nu mi-a mai spus nimeni ce mi-ai spus tu acum. Rîzînd pe înfundate, Bear a tras-o mai aproape. Este sexul o comedie de rutină? Crezi că ideea se va vinde?

– Bineînţeles, o scoatem pe piaţă. I-a sărutat gîtul. Aş vrea ca dragostea să facă toate astea.

– Mai sînt şi altele, a spus el plimbîndu-şi mîna pe spatele ei.

– Da, ştiu.

I-a zîmbit, dar Bear a observat în ochii ei un început de teamă.

– Kip, dacă te întreb ceva foarte personal, îmi răspunzi?

Brusc tensiunea sexuală s-a transformat în nelinişte.

– Depinde. L-a privit îngrijorată.

– Soţul tău s-a purtat urît cu tine? Actul sexual a fost neplăcut?

– Sînt două întrebări.

– Da. Îmi răspunzi?

Kip s-a uitat departe, studiind lambriurile.

– Marsh nu s-a purtat brutal, dat întotdeauna pentru mine era dureros şi nesatisfăcător. L-a privit repede. Poate că sînt frigidă. În camera liniştită se auzea foarte clar respiraţia ei sacadată.

Bear a mîngîiat-o tandru.

– Eşti o femeie matură, care priveşte cu încredere viitorul. Singură trebuie să-ţi alegi prietenul şi iubitul. Eşti fierbinte, senzuală, plină de dragoste şi hotărîtă să faci această alegere. Crezi că un bărbat şi o femeie, cu trecuturi fără probleme, care se iubesc pot deveni cîndva străini?

– Da, sigur. La început, eu şi Marsh am ţinut unul la celălalt, apoi legătura noastră n-a mai mers.

Bear a expirat cu greu.

– În regulă, întîi lucrurile importante. A văzut tristeţea din ochii ei şi a adăugat repede: Kip, n-am vrut să spun că nu vom face dragoste, doar că, înainte de asta e bine să discutăm cîteva lucruri. S-a aplecat şi a ridicat-o în braţe, ducînd-o în pat. A aşezat-o cu capul pe cotul lui, apoi s-au învelit.

– Lecţia numărul 1. Pentru ca doi oameni să ajungă la satisfacţie într-o relaţie sexuală trebuie ca amîndoi să dorească să-şi facă partenerul fericit. Adică să-şi stîrnească toate simţurile. A să-

rutat-o pe nas. E un joc minunat, iubito.

Ea a rîs.

– Nu sînt chiar atît de neştiutoare, Bear.

– Atîta timp cît tu nu ai savurat asta niciodată, aşa cum ţi s-a întîmplat adineauri cînd eram sub duş, sînt dator să-ţi mai dau cîteva indicaţii.

– Sînt de acord că joaca din baie a fost minunată. Şi deja la gîndul ăsta trupul ei începea să simtă plăcere. Aşa s-a întîmplat şi cu Marsh la început, apoi, trupul ca şi sufletul ei s-a răcit. Cu Bear simţea o căldură ce-o ardea pe dinăuntru.

– A fost minunat, a murmurat Bear, apoi s-a întins peste ea. Gura lui caldă a coborît în dîre lungi spre gît muşcînd încet cu dinţii puternici pielea ei mătăsoasă.

Ea a suspinat cînd a simţit cum trupul lui o împinge frenetic.

– Doamne!

– Ce este? Ţi-am făcut ceva rău?

– Ai putea spune şi aşa. S-a uitat la el cu teamă ca nu cumva ochii s-o trădeze.

– E cam fierbinte aici. Bear şi-a schimbat poziţia şi s-a întins lîngă ea. Lecţia numărul 2 este să pui în aplicare lecţia numărul 1.

– Oh, atunci pot să fac asta. Kip i-a atins bărbia, apoi, a lins încet urma degetului ei.

– Cu siguranţă. Aruncînd-o peste el, Bear a

început să-i sărute sînii, buzele întîrziind în jurul sfîrcurilor tari. Trupul îi fierbea de dorinţa de a iubi şi a fi iubit.

Răzbunîndu-se, Kip s-a tras mai jos. I-a sărutat sfîrcurile cu aceeaşi ardoare în timp ce degetele se îndoiau şi trăgeau de părul lui întunecat.

Îl dorea cu o nevoie primitivă. Comparaţia cu Marsh dispăruse. Exista numai dorinţa adîncă de a oferi totul. Pasiunea fierbinte a erupt în ea, şocînd-o.

– Kip? Iubito? Bear a văzut uimirea de pe chipul ei.

– Iar mă întrerupi? L-a încercuit cu braţele.

– Nu, n-am de gînd. Gura lui îi căuta gura, mîinile îi cercetau peste tot corpul moale. Trupul ei, mintea, sufletul formau o singură fiinţă care-l dorea îngrozitor. Totul era magnific.

Cînd gura lui Bear a coborît încet pe trupul ei, frisoanele pasiunii i-au lovit creînd un cîmp magnetic puternic. La atingerea buzelor lui, fiecare fibră pulsa, fiecare curbă avea un nou sens.

Extazul a explodat în trupul ei, făcînd-o să tremure sub forţa lui. O sălbăticie mai puternică decît orice cunoscuse pînă atunci îi pulsa în vene, înfricoşînd-o.

Bear i-a simţit tremurul şi îngrijorarea. Abţinîndu-se, a înconjurat-o cu dragoste, arzînd-o cu fo-

cul din el, apoi s-a ridicat brusc.

– Ce este, Bear?

– Mă întorc. Trebuie să-mi iau măsuri de siguranţă cu tine, iubito.

A cuprins-o furia. Nu voia să fie întreruptă. Nemulţumirea a înlăturat pasiunea.

Bear s-a întors într-un minut şi a simţit rezistenţa şi răceala ei.

– Întoarce-te la mine, iubito. A sărutat-o iar şi iar, aducînd înapoi căldura, dorinţa, nevoia.

Mişcîndu-se încet peste ea, i-a mîngîiat pielea peste tot. Cînd buzele lui au stăruit în jurul buricului, trupul ei s-a arcuit într-o reacţie fierbinte.

Bear s-a oprit. Niciodată nu-şi pierduse controlul aşa. Era aproape zăpăcită de încîntare. Era cu totul altfel să facă dragoste cu Kip. Niciodată n-a vrut să dăruiască atîta plăcere şi niciodată o asemenea mîngîiere nu i-a adus atîta bucurie.

– E divin, Bear.

A zîmbit la surpriza din vocea ei.

– Nu, nu este.

A întors-o cu grijă. Limba lui a coborît trasînd dîre fierbinţi spre mijlocul ei, iar buzele au prins uşor pielea din spatele genunchilor.

– Ooo, e minunat. L-a privit peste umăr. Iubesc ce faci cu trupul meu.

– Şi eu.

Fără putere, ca o ceară care se topeşte, s-a răsucit încolăcindu-i gîtul.

– Nu m-am simţit niciodată aşa.

– Nici eu.

– Pe cuvîntul tău?

– Da. Bear a coborît încet atingînd cu buzele trupul ei în toate porţiunile lui sensibile ajungînd în cele din urmă acolo unde se îmbinau picioarele.

Kip a ţipat surprinsă şi încîntată. Mii de senzaţii au explodat în adîncurile ei.

– Nu ştiam. Nu ştiam, a murmurat cît timp valurile de extaz au trecut peste ea.

– Nici eu, a spus Bear cu greu. Apoi, ridicîndu-se a pătruns în ea cu blîndeţe, iar şi iar, pînă cînd au explodat împreună într-un vîrtej fără sfîrşit. Pentru prima dată în viaţa lui îşi pierduse controlul.

– Te iubesc, i-a spus cînd trupul lui a alunecat pe o parte. Apoi s-a apropiat din nou, neputînd să stea departe de ea.

Kip i-a simţit privirea şi a deschis un ochi.

– Asta e tot ce pot să fac, i-a spus zîmbind cînd el a chicotit.

– Nici eu nu pot mai mult, a spus Bear înlăturîndu-i părul de pe frunte.

Kip şi-a închis ochii şi s-a tras mai aproape.

– Drăguţ. Avea încredere în el.

– Da.

– Mi-ai spus că mă iubeşti?

– Da.

– Am crezut că ai spus-o din cauza pasiunii.

– Nu. A sărutat-o. De fapt n-am spus asta nici unei femei, chiar dacă eram pătruns sau nu de pasiune.

– Spune-mi.

– Încerc, a zis Bear răguşit.

– Ţi-am spus că te iubesc.

– Pari supărată. Era fericit pentru că ea-l iubea.

– Tu n-ai fi? a întrebat ea. Fraza asta s-a spus de atîtea ori că nu mai are nici un sens.

– Înţeleg.

– Şi eu înţeleg, fir-ar să fie. L-a privit. Am spus-o şi înainte şi n-a mers.

– Ţi-ai iubit soţul. Cred că pot trăi cu gîndul ăsta.

– Poţi? Ei bine, poate n-o să fie nevoie dacă-ţi spun că nu l-am iubit niciodată pe Marsh.

Bear era sprijinit într-un cot, cu cealaltă mînă peste mijlocul ei.

– Adevărat?

– N-are sens să zîmbeşti. Poate fac aceeaşi greşeală. Kip a închis ochii din nou şi o durere ascuţită i-a trecut prin inimă. Urăsc asta.

– Şi eu, a murmurat el.

– Cum aş putea şti? Ochii ei s-au deschis brusc. Aş vrea să fiu sigură.

– Stai cu mine şi ne vom cunoşte mai bine. Apoi ne căsătorim.

– Nu eşti deloc realist. Şi dacă nu se potrivim?

– Vom găsi altă soluţie, dar simt că ne vom potrivi.

– Nu eşti un prezicător. Ce soluţie vom găsi?

– Nu te mai gîndi, Kip. S-a lăsat în jos şi a sărutat-o. Uum, îmi place gura ta... de fapt îmi place fiecare bucăţică din tine.

– Ştiu. M-ai sărutat peste... A tăcut.

– Faţa ta e roşie, a rîs el. Continuă, spune-mi locurile unde te-am sărutat, dacă nu, îţi spun eu.

L-a apucat de nas.

– Nu fi neruşinat, Bear Kenmore.

– Uum, vocea ta mă înnebuneşte.

– Da? a rîs ea.

– Spune-mi ce gîndeşti, Kip.

– Nu ştiu dacă pot. A luat o gură de aer. Niciodată... Cît timp am fost cu Marsh, n-a fost niciodată... Nu s-a întîmplat niciodată aşa.

Simţea o bucurie străbătîndu-l. Aplicîndu-i o sărutare zgomotoasă, Bear a izbucnit în rîs.

– E minunat! Mă faci foarte fericit.

– Nu te mai bucura, Bear, nu sînt sigură de

ceea ce simt.

– Nu pot. Mi-ai dat ceie mai frumoase veşti din viaţa mea. Nu te aştepta să stau supărat...

– Bear! S-ar putea ca totul să fie o fantezie.

– Şi ce dacă? Sîntem amîndoi amestecaţi în asta şi te iubesc.

– Oh, şi eu te iubesc. L-a îmbrăţişat strîns.

– Vrei să împarţi camera asta cu mine?

– Cît timp trăim împreună?

– Şi după aceea.

– Nu are nici un sens.

– Vom face ca totul să aibă sens.

– Nu trebuie să ne grăbim. Dorea s-o ducă departe, unde să fie numai ei doi. Avea atîta nevoie de el.

– Nu te pot şterge din memorie, a spus el. Ştiu că într-o zi veî fi soţia mea.

– Adevărat? Şi cum va fi?

– Să vedem. Vom fi aici, împreună şi vom avea şi o casă la ţară, un loc unde să fim singuri.

– Ar fi minunat. I-a zîmbit, iar el a chicotit. Nu văd chiar tot.

– Mă mulţumesc cu ce am.

– Mai spune-mi.

– M-am gîndit că la ţară vom avea cai şi...

– Cîini şi pisici. Îmi plac animalele tale de casă. Mă gîndeam s-o împerechem pe Clancy.

– Îmi pare rău. A fost castrată.

– Oh.

– Şi cîinele.

– Vom mai lua şi altele.

– Putem.

– Şi copii, a spus ea timid. Te-ai gîndit la ei?

Bear a crezut că inima lui va lua foc.

– Copii? Da, m-am gîndit. A sărutat-o. Dacă şi tu vrei.

Kip a aprobat.

– Chiar mai mulţi. Eu am fost una la părinţi şi m-am simţit foarte singură uneori.

– Se poate aranja. A sărutat-o profund şi toate planurile lor despre ferma de animale şi grădiniţă s-au evaporat.

Furtuna pasiunii i-a cuprins şi au ajuns din nou la apogeul dorinţelor lor, iubind fiecare mîngîiere. Totul era nou şi strălucitor. Dragostea era în ei şi nimic n-o putea alunga. Bucuria era ca un rîu care-i înălţa şi-i arunca într-o cascadă.

Ameţiţi şi fericiţi au adormit îmbrăţişaţi.

Luna mai era începutul unei primăveri ploioase. Dar, feţele oamenilor erau fericite pentru că

muşcatele înfloreau, iar petuniile se legănau în vînt. Zilele înnorate şi ploioase nu puteau înlătura legile naturii.

Kip se plimba prin Park Avenue zîmbind. Mugurii copacilor începeau să se desfacă, păsările zburau deasupra cîntînd şi dansînd. Cele două săptămîni de cînd stătea cu Bear îi schimbaseră viziunea asupra lucrurilor. Chiar dacă lumea avea şi părţi urîte, pentru ea nu mai avea importanţă. Bear adusese fericirea.

Cînd şeful pompierilor le-a spus că incendiul fusese pus la cale de cineva, Bear a fost lîngă ea. Jurnalele şi cărţile unchiului fuseseră aproape distruse, dar Bear a asigurat-o că va găsi experţi care să reconstituie ce se mai poate repara. El îi alungase teama.

Chiar şi telefonul anonim pe care-l primise, ca să părăsească urgent oraşul, n-a avut nici un efect asupra ei, pentru că Bear era acolo.

Fiecare zi era o bucurie.

Întîlnirea fixată pentru ora opt cu domnul Gomez, în camera ei de primire, se terminase cu încheierea unui contract avantajos pentru fabricile ei. Acum, în drum spre birou se bucura de aerul curat al primăverii.

S-a întîmplat dintr-o dată. A văzut o maşină care se apropia de ea în viteză, apoi a simţit două

mîini puternice care au tras-o înapoi.

– Doamnă, vă simţiţi bine?

– Doamnè, aţi văzut?

Lumea a înconjurat-o punîndu-i întrebări, dar Kip n-a dat nici un răspuns. S-a întors spre salvatorul ei:

– Mulţumesc.

– E-n regulă. Numele meu este Shim Locke. Eu...

– Ştiu cine sînteţi. Lucraţi pentru Bear Kenmore.

– Da, doamnă. Ne ocupăm de paza dumneavoastră, aşa cum ne-a rugat el.

– Nu v-am observat niciodată.

– Aşa şi trebuie. Cercetînd-o un moment, el a zîmbit. Sînteţi în regulă?

– Da, sînt, datorită dumneavoastră.

Uitîndu-se în ambele direcţii, Shim Locke a ajutat-o să traverseze bulevardul.

– Mergeţi la birou?

– Da. Vă mulţumesc încă o dată pentru că mi-aţi salvat viaţa. Apreciez asta. I-a aruncat o privire scurtă bărbatului brunet şi bine făcut.

– Sînt jumătate american şi jumătate japonez. Mama mea s-a născut la Kyoto.

– N-am vrut să vă descos, a spus oprindu-se cînd au ajuns la trotuar. Nu credeţi c-a fost un

accident, nu?

Faţa lui zîmbitoare à devenit brusc serioasă.

– Nu, doamnă. Ferestrele negre la maşini sînt frecvente în zilele noastre, dar nu şi la maşina aia. Apoi, un timp a circulat pe sensul opus şi cu farurile aprinse şi cred că nu mai putea încetini. Cînd aţi vrut să traversaţi a pornit direct spre intersecţie.

– Aveţi spirit de observaţie. Kip a încercat să zîmbească, dar îşi simţea genunchii tremurînd. Credeţi că întîmplarea de azi e legată de accidentul cu maşina de curse şi incendiul din apartamentul meu?

Shim Locke continua să meargă, dar privirea lui părea să vadă tot.

– S-ar putea. I-a aruncat o privire. Va trebui să-i spun lui Bear ce s-a întîmplat.

– Înţeleg. Şi-a muşcat buza. N-am să-l las să mă ţină legată.

Shim a rîs.

– Va încerca. Dolph spune că el a...

Kip a rîs cînd el s-a oprit.

– Pot să-mi imaginez ce-a spus. Hai să ne grăbim. Cred că am întîrziat.

Cînd au ajuns la destinaţie, Kip i-a întins mîna:

– Îţi mulţumesc încă o dată pentru tot ce-ai

făcut pentru mine.

– Rămîneţi toată ziua în clădire?

– Da.

– Bine, atunci ne vedem diseară... dacă nu voi fi înlocuit de unul din oamenii mei.

Kip a intrat în clădire şi şi-a amintit că mai tîrziu avea o întîlnire cu Marsh. Ar fi trebuit să-i spună lui Shim. S-a întors, dar detectivul plecase. Nu-i nimic, şi-a spus, cînd va pleca probabil că cineva o va mai urmări pînă la locul întîlnirii.

Dimineaţa a trecut. Deşi o dureau picioarele, pentru că sediul firmei lui Marsh era în apropiere, s-a hotărît să meargă pe jos.

– Myrtle, mă duc la Finewood. Mă întorc la prînz.

– Trebuie, pentru că la prînz vă întîlniţi cu domnul Kenmore, a zîmbit secretara.

Kip a roşit. Ce prostie! Ca şi cum ar fi mare lucru că locuia cu Bear. Dar era.

– Mă întorc repede.

N-a mai aşteptat liftul şi a coborît pe scări. Totul era minunat! N-ar fi putut să trăiască fără Bear.

A împins uşa şi a ieşit în stradă inhalînd aerul curat. Cerul era înnorat.

Şi-a ridicat pe umăr servieta plină cu mostre şi poşeta de piele. Marsh era interesat de unele

produse din fabricile ei şi, cu puţin noroc, îi putea atrage atenţia asupra celor mai noi. Kip s-a gîndit de multe ori să schimbe profilul companiei într-unul de decoraţiuni interioare. *Morningstar* nu ducea lipsă de talente artistice, iar cererile clienţilor erau numeroase. Ideea aceasta de-a mări compania a făcut-o să se mişte mai sprintenă. Bineînţeles că asta însemna ore de muncă, dar şi beneficiile erau considerabile.

Respirînd fericită şi atentă la maşinile care circulau, a traversat Fifth Avenue, apoi a mers pe Madison Avenue.

N-a durat mai mult de zece minute ca să ajungă la destinaţie. În faţa firmei *Finewood* era o pictură imensă. Kip era convinsă că este o copie de Renoir. Marsh nu-şi putea permite originalul.

Kip i-a zîmbit recepţionerului şi şi-a dat numele, apoi a fost condusă printr-un labirint de coridoare. Familia Finewod cumpărase de mult timp întreaga clădire, dar o parte din apartamente erau închiriate pentru a reduce din cheltuieli. Kip se întreba dacă nu cumva Marsh ocupa acum o parte mai mare decît înainte. Marsh nu se putea compara cu Bear.

Cum a putut crede că-l iubeşte? Era fermecător, dar acum cînd se uita la el, nu vedea decît o prietenie pierdută. Apoi, ei nu s-au certat cînd

s-au despărţit, iar Kip era sigură că Marsh se simţise la fel de uşurat la divorţ ca şi ea.

Ea a găsit, în sfîrşit, drumul indicat de recepţioner. Era lîngă camera de primire. Oprind o persoană care căra nişte scînduri scurte, a spus:

– Bună, sînt Kip Noble. Am venit să...

Femeia i-a zîmbit, a încuviinţat şi i-a arătat o uşă pe partea opusă a holului.

– Bineînţeles, domnul Finewood a spus că puteţi intra domnişoară Noble.

– Mulţumessc.

Uşa s-a deschis înainte să ajungă la ea şi Marsh a apărut zîmbind.

– Bună, intră. Stăm de vorbă şi pe urmă luăm masa împreună.

– Nu, Marsh, ţi-am spus că la prînz am o întîlnire.

El a ridicat din umeri.

– Nu poţi condamna un tip numai pentru că încearcă.

– Să-ţi arăt mai bine în ce constă munca noastră. În scurt timp a scos mostrele pe birou şi i-a descris calităţile şi structura lor.

– Sînt frumoase, a spus Marsh, luînd una, dar mă aşteptam să-mi placă pentru că am făcut afaceri cu *Morningstar* de mulţi ani.

– E adevărat. Uitasem.

– De-asta m-am şi luptat cu unchiul tău pentru ea. A făcut o pauză. Încă regret că am pierdut-o.

Bear a fost surprins cînd a sunat-o pe Kip şi Myrtle l-a anunţat că era la *Finewood.* Dimineaţă, cînd plecase, nu menţionase nimic de această întîlnire. Era îngrijorat. Era Kip atrasă de fostul ei soţ? Ei trăiseră împreună, aveau un trecut.

– A spus că se întoarce ca să ia prînzul cu dumneavoastră, domnule Kenmore.

– Ce? Da, bine, Myrtle. Mulţumesc. Dacă o vezi mai repede, te rog s-o anunţi că vin s-o iau de la birou la ora douăsprezece şi jumătate.

– Da, domnule. Am înţeles.

Bear a închis telefonul şi a privit în gol. Viaţa lui se schimbase de cînd Kip intrase în ea. De ani de zile singura lui preocupare fuseseră cursele de maşini, apoi afacerile familiei. Cu puţini prieteni şi o mulţime de femei fusese mulţumit de viaţa lui.

Acum era altceva. Lumea avea o strălucire pe care nu o cunoscuse. Kip adusese rîsul şi iubirea plină de o pasiune fără sfîrşit.

– Fir-ar să fie! Bear a sărit în picioare lovind biroul şi răsturnînd o grămadă de creioane şi stilouri. S-a apropiat de fereastră bătînd cu degetele

în geam, fără să observe clădirile din sticlă şi beton în care soarele-şi împrăştia lumina. El a văzut o femeie subţire, cu ochii verzi şi plini de pasiune. A lovit cu pumnul în geam.

– Hei, ia-o uşor. Te poţi tăia dacă-ţi bagi pumnul acolo.

Bear s-a întors încet.

– Piers, Dolph, ce faceţi? Vă aşteptam?

Dolph s-a uitat mai întîi la Piers, apoi la Bear.

– Am venit într-un moment nepotrivit?

Bear a clătinat din cap şi a ridicat din umeri.

– Nu, dar am o dimineaţă cam ciudată.

– Eşti îngrijorat de ceva? Piers s-a aşezat pe scaunul din faţa biroului privind mobila lustruită.

– Nu ştiu. Cred că sînt tîmpit. Kip este la fostul ei soţ şi asta mă nelinişteşte. Dolph a zîmbit blînd.

– Asta pentru că o iubeşti.

– Ştiu. Vreau să mă însor cu ea, dar încă nu e hotărîtă.

– N-ai spus tu că prima experienţă a fost dureroasă? l-a întrebat Piers.

– Da şi o înţeleg. Dar mai ştiu că putem fi fericiţi împreună.

– Atunci lasă-i timp de gîndire. Aşa am făcut şi eu cu Damiene.

– Îmi amintesc, a zîmbit Bear.

– S-a urcat pe pereţi, a zis Dolph.

– Da, dar acum sîntem împreună. Nu pot să

mai rămîn. Trebuie să stau cu ea.

– Stai. Dolph a clătinat din cap. Pur şi simplu te-a dat afară, Piers. O înnebuneşti urmărindu-i fiecare pas.

– Ştiu, ştiu, dar n-am încotro. Sînt nervos. Aş vrea să fiu în locul ei.

Nici unul dintre ei n-a rîs.

– Dar n-am venit aici să discut despre mine şi, pentru că nu vreau s-o las mult timp singură pe Damiene, vreau să termin repede.

Bear a încuviinţat.

– Dă-i drumul!

– Shim Locke ne-a sunat pentru că n-a putut să ia legătura cu tine.

Dolph l-a privit atent pe Bear care recepţionase mesajul.

– Nu cred că ai aflat că de dimineaţă, cînd Kip traversa Park Avenue, a fost cît pe ce să fie lovită de o maşină.

– Ce? Bear şi-a strîns pumnii şi şi-a întărit muşchii ca şi cum se pregătea de atac. Spune-mi mai departe.

În cîteva cuvinte, Dolph i-a povestit ce se întîmplase.

– Ea crede că a fost un accident, dar Shim este de altă părere.

– Mă duc s-o caut. Bear a deschis uşa şi a ieşit.

– E supărat, a spus Dolph. Cred că ar trebui să facem ceva.

– Rezolvă tu, eu mă întorc la soţia mea.

Dolph a suspinat.

– Cred că o să mă omoare Damiene. I-am promis că te voi ţine departe de ea cel puţin o oră.

– Ei bine, ai calculat greşit.

Între timp, Bear se chinuia să-şi facă loc prin circulaţia aglomerată din Manhattan. Ar fi trebuit să ia un taxi.

În sfîrşit, a reuşit să parcheze Ferrari-ul într-o zonă liniştită, apoi s-a îndreptat spre intrarea în clădirea companiei de covoare *Finewood*. Uşa era deschisă. Bear s-a oprit cînd a văzut-o pe Kip ieşind la braţ cu Marsh. Se uitau unul la altul rîzînd.

Ameţit, a lăsat lumea să treacă pe lîngă el. Imaginea accidentului de maşină i-a revenit în memorie, dar durerea de atunci nu era nimic pe lîngă cea pe care o simţea acum scurgîndu-se prin trupul lui. N-a mai putut respira, stomacul i s-a contractat şi o transpiraţie rece l-a inundat. Ar fi vrut să se întoarcă, dar nu se putea mişca.

Kip şi-a ridicat ochii şi l-a văzut. A lăsat braţul lui Marsh şi a alergat la Bear sărutîndu-l pe obraz.

– Am întîrziat? Îmi pare rău. Ţi-a spus Myrtle unde sînt?

Bear l-a fixat pe Marsh, apoi s-a întors spre ea:

– Piers şi Dolph au fost la mine la birou şi mi-au povestit ce s-a întîmplat de dimineaţă.

Ea a pus mîna la gură:

– Am uitat să te sun.

– Uiţi un lucru atît de important ca viaţa ta? Că o maşină era gata să te lovească? A început să tremure de supărare şi de furie.

Marsh s-a apropiat.

– Am auzit bine? Ai avut un accident, Kip?

– Da, dar m-a salvat un bărbat. Se uita fix la Bear. Nu-l ştia de mult, dar îl cunoştea foarte bine atunci cînd era furios.

– Bear?

– E timpul să mergem, masa noastră a fost rezervată pentru ora douăsprezece şi jumătate. O să ne mai vedem, Finewood. A luat-o de braţ şi a condus-o la maşină, exact cînd un poliţist îi punea o chitanţă pe parbriz.

Şapte

Bear învîrtea paharul în mînă. Oare cînd fusese ultima dată cînd băuse Martini la prînz? Cînd preluase compania. S-a uitat la băutură. Nici măcar nu era bună.

– E al doilea, i-a spus Kip.

– Nu eşti mama mea.

– Nu, dar umblu cu tine. Comandăm?

Bear şi-a sorbit băutura, apoi a chemat chelnerul.

– De ce nu!

– Ai de gînd să bei cît ţine prînzul?

– Şi dacă da?

– Atunci o să iau un taxi. Nu umblu cu beţivi!

Au comandat, iar Bear a mai luat un Martini.

Cînd li s-au adus creveţi, au rămas privindu-se nemişcaţi.

– Sînt sigur că la mîncarea asta ţi-ar plăcea un vin alb.

Kip l-a mîngîiat uşor pe mînă.

– Mănîncă-ţi creveţii.

– Presupun că nu poţi ierta un măgar gelos, speriat de moarte.

– Dacă e treaz, da.

Bear s-a simţit uşurat.

– Îţi dau voie să conduci.

– Fii sigur de asta. Ar trebui să mergi acasă şi să te odihneşti, pentru că diseară trebuie să ne întîlnim cu părinţii tăi. Şi-a tras mîna şi a gustat creveţii calzi şi suculenţi.

Înainte să răspundă, Bear a mai luat nişte creveţi din farfurie.

– N-am chef. Mai bine stăm liniştiţi acasă.

Băuse mult şi făcea eforturi să vorbească. Cu mult timp în urmă se îmbăta foarte des şi numai cursele de maşini l-au făcut să renunţe. Asta s-a întîmplat cînd unul din prietenii lui care conducea beat a murit într-un accident de maşină.

– Nu eu le-am spus că-mi face plăcere să-i vizitez, a spus Kip.

– Am făcut o greşeală. Mama va pune pro-

babil unul din discurile ei preferate de operă şi mă va obliga să ascult ţipetele alea. A închis ochii. Îi place la nebunie Puccini.

– În primul rînd Puccini nu a compus o muzică ţipătoare şi, în al doilea rînd, pe tine te va enerva orice în seara asta pentru că ai băut deja prea mult.

– Eşti sadică.

Kip şi-a sprijinit bărbia în mîini.

– Cred că da şi îmi place asta. Acum, poate-mi spui de ce ai venit nervos la *Finewood's.* Din cauza chitanţei de pe parbriz?

– Da. Nu e o explicaţie plauzibilă?

– Da, dar n-o cred.

– Fii mai indulgentă. Eşti sadică. Ştii bine că m-a cuprins gelozia şi am reacţionat prosteşte.

– Într-adevăr. Termină cu reacţiile astea.

– O să încerc, dar dă-mi timp. Bear a băut apă cu suc de lămîie. Am simţit că înnebunesc atunci cînd te-am văzut ieşind la braţ cu Finewood, a spus repede. Eram deja supărat pe tine pentru că mi-a povestit Piers şi Dolph ce ai făcut de dimineaţă.

– Pentru Dumnezeu, dar ţi-am spus că m-am despărţit de Marsh fără scandal şi am rămas prieteni. Şi apoi, unul din oamenii lui Shim Locke mă urmăreşte în permanenţă aşa că nu era ne-

voie să faci atîta caz.

– Prietenii nu se despart, a mormăit Bear.

– Nu mai despica firu-n patru. Ai fost necioplit.

– Mi-am cerut scuze.

– Da.

– M-ai iertat?

– Deşi îmi vine să strig, cred că te voi ierta, a zîmbit Kip văzînd cum se luminează.

– Eşti atît de generoasă, i-a spus încet. Ar fi vrut să fie acasă, cu ea în pat, s-o iubească pînă la pierderea cunoştinţei.

– Îţi imaginezi prea multe.

– Mi-ai citit gîndurile, iubito. Îmi doream să fim acasă, în pat cu...

– Opreşte-te. A încercat să-l privească, dar imaginea lor în pat persista şi în faţa ochilor ei.

– Te-ai înroşit.

– Aşa sînt mereu de cînd te-am întîlnit.

Bear a împins farfuria goală. Mîncarea îl făcuse să se simtă mai bine.

– De ce nu mergem acasă măcar o oră?

– Schimbi subiectul. Vorbeam despre operă. Inima-i bătea puternic în piept şi avea impresia că se înecă. Bear Kenmore o făcea să simtă furnicături din cap pînă-n picioare.

– Vocea ta mă excită, Kip şi cînd ochii tăi se întunecă aşa...

– Doriţi desert, domnule?

Bear s-a uitat la ospătar ca şi cum ar fi aterizat de pe Marte. Kip a început să rîdă.

– Cafea fără cofeină pentru mine, normală pentru domnul Kenmore, brînză şi fructe. Nu-i aşa, Bear?

– Ce? Brînză? Da, e bine. Nu mai rîde.

– Nu pot să mă abţin. Ai mai fost vreodată aşa de nemulţumit ca azi?

– Poate niciodată nu m-a deranjat aşa de mult. S-a lăsat pe spate. Te distrează, nu?

– Da. Am sentimentul că trăiesc un moment istoric. Bear Kenmore pus la punct! Aş putea să vînd toate biletele la acest spectacol.

– Foarte amuzant. Hai să mergem să te alerg puţin în jurul casei. Era teribilă în costumul ei Chanel. S-o dezbrace de el era cea mai mare plăcere pe care şi-o putea imagina.

– Nu se poate. S-ar putea să mă prinzi.

– Asta şi vreau.

S-au uitat unul la celălalt minute în şir. Prima care a schimbat privirea a fost Kip.

– Trebuie să mă întorc la lucru. Nu voia asta, voia să meargă acasă cu el. Bear împrăştia atîta putere asupra ei.

– Şi eu ar trebui, a spus încet, supărat că ea a închis atît de repede conversaţia lor intimă.

– Să nu ne grăbim, Bear, a spus Kip brusc,

privindu-şi mîinile. Se legaseră atît de strîns unul de celălalt!

– Nu ne grăbim, dar nu-mi place cînd dai la o parte intimitatea dintre noi. Simţea nevoia s-o sărute, s-o ţină în braţe. Cînd erau împreună, dezbrăcaţi, trupurile lor se potriveau de minune.

– Ţi-am spus de la început că nu vreau să...

– Ne căsătorim. Ştiu, dar trăim împreună şi totul merge de minune. Nu poţi nega asta.

– Nu.

– Atunci nu te purta ca şi cum ce este între noi nu înseamnă nimic.

– N-am făcut aşa. Mă faci să mă simt ca un copii neputincios.

– Bine zis.

– Pentru... că nu vreau să mă arunc într-o furtună emoţională, nu înseamnă că sînt copii.

– Nu? Mergem? Doamne! se purtau ca o pereche căsătorită de foarte mulţi ani.

Au mers la distanţă pînă la maşină.

– Nu e nevoie să mă conduci, a spus Kip, pot să iau un taxi.

– Nu e nici o problemă. Bear nu dorea decît să încheie conversaţia, să aranjeze lucrurile şi să înlăture bariera care se lăsase între ei, încă din timpul mesei la *Chez Orleau.*

În maşină au tăcut.

Kip simţea că explodează. Cînd Bear a oprit în faţa clădirii unde lucra ea, s-a ridicat şi a ieşit înainte ca el s-o ajute să coboare.

– Nu veni să mă iei, i-a spus. O să fac o scurtă plimbare. Ne vedem diseară.

– Cum doreşti. Era sigur că ea va avea paza asigurată. A pornit maşina cu degetele tremurînd pe volan. Era nemulţumit şi nervos. Nici măcar n-o întrebase cum au mers afacerile cu Finewood şi nici despre accidentul din dimineaţa aceea. Trebuie să fi fost înspăimîntată. Şi el n-a întrebat-o nimic!

Kip a urmărit maşina, simţind o tristeţe dureroasă. De ce nu i-a spus ce simţea pentru el? O făcea să se simtă în siguranţă şi trebuia să fie cinstită cu el. Poate din cauza mariajului ei se purta aşa de urît.

A intrat în clădire şi a aşteptat liftul. Oare ce fusese între ea şi Marsh de căsătoria lor n-a mers? În viaţa lui fuseseră multe femei şi asta a determinat-o să introducă acţiune de divorţ. Chiar şi aşa, Marsh a fost şocat să constate că ea nu voia nici o conciliere.

Nu avea explicaţie la tot ce se întîmplase între ei, dar era sigură că a fost mai mult decît infidelitatea, cauza care i-a despărţit. N-a căutat motivele. S-a bucurat pur şi simplu cînd totul s-a

terminat.

Nici unchiului Phineas nu-i plăcuse căsătoria ei. L-a ascultat mai mult pe el decît pe Marsh? Şi-ar fi schimbat părerile dacă ar fi vorbit cu un avocat? S-a purtat copilăreşte? Ce motiv avea să nu se încreadă într-un viitor cu Bear?

– Coborîţi la etajul acesta? Aţi apăsat pe buton.

Kip l-a privit surprinsă pe bărbatul care vorbise, apoi a ieşit din lift.

Grăbindu-se spre birou, a trecut pe lîngă Myrtle.

– Domnişoară Noble, v-a găsit domnul Kenmore?

– Da. Am vreun mesaj?

– Da. V-a sunat domnul Finewood. A zis că revine.

– Bine. Ea a zîmbit pentru prima dată de cînd intrase în birou. Se pare că Finewood's ne va trimite o comandă mare.

– E bine. Domnul Finewood e foarte drăguţ, ca şi domnul Kenmore.

– Da, amîndoi sînt amabili.

– Vă simţiţi bine, domnişoară Noble? Sînteţi palidă.

– Nu, n-am nimic. Kip a intrat în birou, a închis uşa şi s-a sprijinit de ea. Pînă şi Myrtle îi compara şi cu toate astea ei erau incomparabili. Marsh nu ar fi ajuns niciodată acolo unde era Bear. Pentru

că pe Bear îl iubea. A auzit un ciocănit.

– Da?

– Domnişoară Noble, am avut impresia că v-am auzit gemînd. Vă simţiţi bine?

– Da, Myrtle, mă uitam peste nişte hîrtii.

– Cred că ar trebui să fim fericite că avem atîtea comenzi, a zîmbit secretara.

– Într-adevăr. Kip a deschis ochii şi s-a uitat la biroul ei. Cum se putea concentra cînd Bear era tot timpul acolo, în mintea ei? A sunt telefonul.

– Kirsten Noble la telefon.

– Kip, n-am rezistat să nu-ţi spun ce rău îmi pare, a spus Bear repede, dorind să fie cu ea. Îl durea îngrozitor capul şi era foarte nervos. N-ar fi trebuit să bea!

– Bear şi mie-mi pare tare rău. Lacrimile i-au înăbuşit vocea. Nu vreau să ne certăm, asta ne-ar îmbolnăvi pe amîndoi.

– Ce faci, plîngi? Vulnerabilitatea, ca şi purtarea ei o făceau şi mai sexy decît era. O iubea.

– M-am purtat prosteşte. Oare aşa erau îndrăgostiţii?

– Adevărat? Atunci am să-ţi spun că mă simt ca şi cînd aş plînge.

– Asta chiar că aş vrea să văd.

– Vrei să vin acolo să-ţi demonstrez? Rîsul ei îl înălţa, iar lacrimile îl sfărîmau.

– Nu, amîndoi avem un program greu azi, dar sînt de acord cu faptul că eşti un tip sentimental.

– Şi aş fi în stare de orice dacă aş avea un copil, indiferent dacă ar fi fată sau băiat. În ce categorie m-ai pune doamnă?

– În categoria oamenilor normali.

– Trebuie să mă lupt să nu-mi plesnească capul.

– Eşti o persoană solidă. Ea a ezitat. Bear, am vorbit cu Marsh despre afaceri, despre maşina unchiului şi despre *Morningstar,* a respirat repede. Vrea să facă o comandă mare pentru noi.

Bear a oftat.

– Iubito, am făcut o prostie şi nu vreau să crezi că trebuie să-mi dai vreo explicaţie.

– Dar eu vreau să-ţi explic şi vreau ca noi să ne spunem tot. Atunci cînd facem aşa, relaţia noastră merge foarte bine. A mîngîiat receptorul cu un deget ca şi cum l-ar fi mîngîiat pe Bear. Ştii ce vreau să spun.

– Da. Aş vrea să fiu acolo cu tine şi asta s-ar întîmpla imediat dacă n-aş avea peste cincisprezece minute o întîlnire foarte importantă.

– Şi eu simt acelaşi lucru. Abia aştept să ne vedem diseară.

– Nu mai mult ca mine, iubito. Să te îmbraci cu ceva obişnuit cînd mergem la părinţii mei, ceva

larg ca un sac. Mă voi uita la tine toate noaptea şi nu vreau să arăt ca un căţeluş îndrăgostit.

– N-o să arăţi aşa, a rîs încîntată.

– Nu mă interesează ce cred alţii. Ea şi-a imaginat ce-a fost în sufletul lui cînd a văzut-o cu Marsh.

– Părinţii tăi nu vor fi surprinşi dacă vei fi neatent?

– Vor şti că sînt îndrăgostit.

Prin telefon se auzea o vibraţie, o respiraţie profundă.

– Sînt cuvinte frumoase, Bear! Frumoase? Ele însemnau totul pentru ea, tot ce dorea să audă.

– Aş vrea să-ţi placă de ei. Bear se simţea ca şi cum toată forţa din el se afla în mîinile ei.

– Cred că aşa se va întîmpla.

– Sună ca o promisiune.

– Da? Nu-şi putea controla tulburarea.

– Vin să te iau la ora şase.

– Bear... A auzit cum a închis telefonul şi şi-a pus capul pe birou. Bear, a şoptit.

Bear legăna telefonul. Dorea dragostea lui Kip, trupul şi sufletul ei, aşa cum ea avea trupul şi

sufletul lui. Aşa era corect. Voia ca ea să i se dăruiască liber, fără s-o forţeze. A lăsat-o să respire în voie şi, doamne, cît de dureros a fost.

Kip nu era numai în pielea lui, era în tot ce însemna el.

A sunat telefonul.

– Kenmore. Ce? Dă-i drumul, acum. Munca l-a prins ca într-o menghină. Departe, în Germania, la una din filialele companiei izbucnise un incendiu. Au urmat întîlniri, telefoane, rapoarte despre pagubele produse.

La sfîrşitul zilei, Bear a fost informat că nici unul din angajaţii fermei nu păţise nimic grav, dar, o mare parte din echipament fusese distrus. După asta, a putut să părăsească biroul grăbindu-se să ajungă la timp.

Circulaţia era blocată şi Bear s-a gîndit că ar fi fost mai bine să-l aibă pe Phelps, dar dorea să fie numai cu Kip.

Cînd a intrat în curbă, spre zona interzisă parcării, a văzut-o ieşind din clădire. Ca de obicei, avea ochii somnoroşi şi un corp subţire care-i accentua frumuseţea. Bear a ieşit din maşină şi s-a îndreptat spre ea.

– Bună, iubito, mi-a fost dor de tine.

– Şi mie, a spus ea. Şi cred că iar o să iei o amendă. Ochii lui albaştri au ars-o cu privirea lor

fierbinte. Îl iubea. Era cel mai sexy bărbat din cîţi ştia, dar ceea ce iubea la el mai mult era tandreţea şi atenţia cu care o înconjura.

Bear s-a întors şi a zărit un poliţist apropiindu-se.

– Repede, în maşină.

I-a închis uşa, apoi a urcat şi el. A pornit motorul, l-a ambalat şi a intrat în curbă, amestecîndu-se printre maşini.

– Să-i fac semn cu mîna? a rîs Kip.

– Nu, te rog. Vreau să-mi petrec seara cu tine şi nu la închisoare. După ce a scăpat din încurcătură, Bear i-a întins o mînă.

I-a prins-o cu mîna ei, simţind dintr-odată prin tot corpul căldura din el. Deşi luna mai era pe sfîrşite, în seara aceea plutea un aer înmiresmat.

– Povesteşte-mi despre părinţii tăi.

– Sînt atît de obişnuit cu ei, încît nu ştiu dacă pot să-i descriu. Au fost întotdeauna acolo pentru mine şi pentru surorile mele. Aşa cum am mai spus, ei locuiesc mai tot timpul în Puerto Rico, dar au şi o proprietate mare la Long Island, pe care o vizitează la ocazii speciale. A făcut o pauză. Sînt foarte importanţi pentru mine.

– Înţeleg foarte bine. Eu l-am avut pe unchiul Phineas mereu lîngă mine şi în clipa în care a murit a trebuit să realizez că, de fapt, nu mai

aveam familie. De multe ori mi-am dorit să fi fost înfiată de cineva.

– Acum mă ai pe mine.

Ea a chicotit, depăşind momentul acela dificil.

– Ce-ar spune echipajele piloţilor de curse despre asta?

– Nu ştiu şi nu-mi pasă. Şi, de fapt, nici nu mai particip la curse. A fost rîndul lui să rîdă cînd Kip s-a strîmbat.

– Eşti laş.

– Nu eram un tip de echipă. Kip i-a aruncat o privire scurtă. Pe cuvînt.

În ea se născuse o plăcere deosebită pentru Bear, o plăcere care-o zăpăcea.

– Nu trebuie să-mi explici.

– Dar vreau asta. Au fost multe femei în viaţa mea, multe importante, dar tu eşti singura pentru care aş fi în stare să schimb lucrurile, cu care mi-ar place să trăiesc şi cu care aş vrea să-mpart căminul meu.

– Sînt o comoară.

– Vrei să te opreşti acasă să te schimbi?

Ea a fost de acord.

Lui Bear îi plăcea să vorbească cu Kip, iar tăcerea ei era atît de excitantă. Îl trezea la viaţă şi, pentru prima oară descoperea lucruri noi despre el.

I-au plăcut mereu copiii şi acum dorea copiii ei. Spera ca într-o zi să se căsătorească şi singura lui soţie nu putea fi decît Kip. Ea era femeia visurilor sale.

Cînd a sunat telefonul din maşină, Bear a ridicat mîna să răspundă.

– Da, apoi spre Kip: Phelps spune că a sunat Finewood pentru o comandă.

– Trebuie să-l sun.

– Ne oprim puţin acasă, înainte să plecăm spre Island, a spus Bear în telefon.

– Ţi-ar fi mai uşor, a zis Kip cînd s-au apropiat de casă, dacă l-ai lăsa pe Phelps să conducă.

Bear a ridicat din umeri.

– Adevărat, dar îmi place să fim singuri.

– Şi mie.

A sărutat-o pe obraz.

Phelps le-a deschis uşa.

– Kip, am lăsat o notă în bibliotecă.

– Mulţumesc. Scuzaţi-mă.

Bear a privit-o împreună cu Phelps cum se deplasa spre bibliotecă.

– E frumoasă, Phelps.

– Ştiu. Ar fi bine să te grăbeşti. Ai tăi vă aşteaptă. Vor fi acolo sora ta Janine cu noul ei prieten, Nedda şi Clark şi mătuşa Venezia.

– Ce? Bear a fost trezit din visare. Atunci nu ne

vom duce acolo, nu vreau să fie ca la circ.

– Frumos vorbeşti despre familia ta, a pufăit Phelps îndepărtîndu-se.

– Nu-mi pasă.

Kip s-a îmbrăcat într-un timp record, chiar dacă a fost întreruptă de telefonul lui Marsh. De ce trebuia să ia masa cu el ca să discute despre comandă?

Deşi în fiecare noapte împărţeau patul lui, Kip n-a discutat niciodată cu Bear dacă ar trebui să împartă şi camera. A privit în jur prin Camera Verde şi s-a gîndit că poate aşa cum stăteau lucrurile acum era mai bine.

Înainte de-a părăsi camera, Kip a aruncat o ultimă privire în oglindă. Îi plăcea cum arăta în costumul acela galben din satin, cu jecheta scurtă şi fustă dreaptă cu cute care-i atingeau partea de mijloc a gambei. La toate astea purta o bluză din şifon galben pal şi pantofi negri de lac, cu tocuri joase şi poşetă neagră.

A părăsit camera şi a tresărit cînd l-a văzut pe Bear ieşind în acelaşi timp cu ea.

– Am crezut că eşti gata demult.

– Nu mai am nici un chef să merg. Precis se vor da în spectacol.

– Oh!

– Nu te îngrijora, a spus Bear, dacă-şi întind

ghearele, plecăm.

– Sînt sigură că mama ta ar fi încîntată dacă ar şti cum vorbeşti de familia ta.

– O să fii de aceeaşi părere cînd îi vei cunoşte. Bear a ridicat bărbia, continuînd s-o privească. Eşti aşa de frumoasă. Nu multe femei ar îndrăzni să poarte culoarea asta, ţie în schimb îţi vine minunat.

– De cînd eşti expert în îmbrăcăminte de damă? nu s-a putut abţine Kip.

– Nu sînt expert în haine de damă, dar vreau să fiu expert în tot ce însemni tu. A simţit că arde. Nu vreau să te îndepărtez, iubito, din contră vreau să te ţin mai aproape.

Kip a oftat.

– Ştiu că opun rezistenţă, dar nu pentru că aş vrea să fiu departe de tine.

A tras-o în braţele lui şi a sărutat-o tandru.

– Hai să mergem.

S-au apropiat de maşină ţinîndu-se de mînă.

Kip şi-a lăsat capul pe spate şi i-a privit mîinile de pe volan.

– Iubesc mîinile tale, a spus încet.

Bear a liniştit maşina, care s-a smucit sub comanda lui bruscă. Nu s-a uitat la Kip şi a mai aşteptat cîteva momente pînă a vorbit.

– Kip, îţi place să trăim împreună la fel de mult

cum îmi place mie?

– Îmi place foarte mult, a şoptit ea.

– Eu vreau ca noi să fim mereu împreună. Să dormim, să mîncăm, să împărţim vieţile noastre, munca noastră, momentele noastre deosebite numai împreună.

– Adică să împărţim şi dulapul?

– Bineînţeles.

– Bear, fii atent, ai depăşit linia de mijloc. Ea a apucat volanul.

Bear i-a acoperit mîna cu mîna lui, încetinind.

– La noapte.

– La noapte, ce?

– La noapte vom face lucruri pe care nu le-am mai făcut pînă acum, a zîmbit. O să fie minunat.

– Bear, eşti nebun.

– Vorbesc serios, nu mai rîde.

– Nu pot, sînt fericită. Te gîndeşti cum va fi?

– M-am gîndit deja. Va trebui să schimbăm direcţia cînd ajungem acasă.

– Şi eu va trebui să conduc. Fir-ar să fie.

– Dar nu aşa de bine ca un pilot profesionist pentru cucerirea titlul mondial.

În clipa în care Bear a privit-o, Kip a izbucnit în hohote de rîs.

– Ţi-am atins vreaun punct sensibil?

– Da. Dar nu-i păsa atîta timp cît ea era fericită

şi-l făcea fericit.

N-a putut să-şi ia ochii de la mîinile lui puternice, care controlau cu atîta siguranţă forţa maşinii. Şi le imagina mîngîindu-i corpul şi o căldură stranie a cuprins-o.

Drumul era aglomerat, dar Bear ştia multe scurtături, aşa că s-a descurcat foarte bine.

Cînd Bear a întors, Kip a văzut o movilă care era înconjurată de stîlpi înalţi de piatră şi mortar.

– E frumos.

– Este locul unei magazii. Cîte nu făceam acolo cînd eram copil.

– Sînt sigură. A văzut nişte oameni care se învîrteau pe lîngă un eşafodaj, în spatele casei. Ce se întîmplă?

– Se uită probabil cum se construieşte. Tata a cumpărat o instalaţie din Irlanda şi se pare că a fost expediată aici. În cîteva zile va fi luată şi dusă în Kentucky.

– Ai o casă în Kentucky?

– Da, o fermă, cai. O am de la mama.

– Nu ştiu să călăresc.

– Te voi învăţa.

– Poate pe un cal scund.

– Ce zici de unul atît de mic încît să-ţi ajungă picioarele la pămînt?

– Perfect. Emoţia întîlnirii cu familia lui Bear, pe

care o simţise tot drumul, s-a topit ca prin farmec.

– Îmi place zîmbetul de pe faţa ta, a spus el, sper că sînt şi eu în visul tău.

– Bineînţeles. A ridicat un deget şi i-a mîngîiat încet buzele. Dar zîmbetul tău ce reprezintă, Kenmore?

– Mă gîndeam cum ne-am cunoscut.

– Nu sînt prea mîndră de ce s-a întîmplat atunci. Te-am lovit şi apoi am căzut amîndoi, dar trebuie să mă înţelegi că eram foarte furioasă.

– Eşti uneori ca o leoaică, iubito, a chicotit Bear. Te iubesc aşa de mult!

– Tu eşti mereu în visele mele.

– Mă simt minunat, pentru că şi tu faci parte din visele mele.

– De ce-mi suceşti capul, domnule Kenmore?

– Dacă te mai uiţi aşa, s-ar putea să las volanul şi să...

Maşina a trecut şi de ultima curbă, apoi s-a oprit în faţa unui portic. Brusc, Kip a fost aruncată în spate.

– N-am vrut să te accidentez, dar atent la tine am devenit sălbatic.

– N-ai nici o scuză, a spus Kip cercetînd atent casa şi sculpturile purpurii.

Bear a zîmbit sărutînd-o zgomotos pe gît.

– Voi repeta operaţia dacă voi vedea din nou

pe faţa ta căldura care emană din tine.

– Nu te grăbi să tragi concluzii, a spus Kip întorcîndu-se spre casă. Spune-mi din ce este construită. Trebuia să vorbească despre orice ca să-şi poată reveni.

– Bine, voi schimba subiectul Kirsten Patricia, dar va trebui să discutăm foarte curînd despre noi doi. Granitul a fost adus de străbunicul meu dintr-o carieră din Italia.

– Aveţi rădăcini adînci aici.

– Mai demult, cînd familia mea era cu Jesse James, au făcut rost de banii necesari pentru a construi tot de vezi.

Rîzînd, Kip a spus:

– Am să-i spun mamei tale.

Bear a clătinat din cap:

– N-ar trebui. Mama este foarte mîndră de trecutul nostru. Ea a scris o carte, care l-a nemulţumit foarte mult pe tata, despre familia Kenmore care s-a terminat cu multă amărăciune. Mama a spus că putea fi o saga, iar tata a plănuit s-o dea în judecată.

Kip a suspinat.

– E o minciună. Cum poţi spune asemenea lucruri despre familia ta?

Cineva i-a deschis uşa lui Kip şi i-a întins mîna, ajutînd-o să coboare.

– Iar a săpat Bear după scheletele familiei? E la fel de rău ca şi mama. Bună, sînt Nedda, sora lui Bear şi singura sănătoasă. Ceilalţi sînt în hambar şi mor de curiozitate să te cunoască.

Bear s-a uitat peste capota maşinii:

– Speram să fii plecată din ţară.

– M-am întors, i-a zîmbit Nedda şi vreau s-o cunosc pe prietena ta.

– Ce drăguţă eşti! Unde ţi-e soţul?

– Uită-l, Bear. Clark n-o să te ajute, e de partea mea. O să-ţi placă noul prieten al Janinei, n-a fost impresionat de noi şi e nebun după ea. Nedda a rîs. Părinţilor le place, iar el săracul e distrus.

– Nu mă îndoiesc, a spus Bear.

– Hai să-l cunoaşteţi, le-a spus Nedda.

Kip a cercetat-o. Semăna foarte mult cu Bear, aceeaşi faţă osoasă şi puternică, încălzită de un zîmbet cald. Cînd s-a uitat spre ea i-a întins mîna.

– Sînt Kip Noble.

– Ştiu, şi a luat-o de braţ. Să mergem. Asta o să-l înfurie.

– Nedda! Vino înapoi.

Ea a rîs şi s-a grăbit împreună cu Kip spre casă, povestindu-i despre soţul ei, familie şi avere.

– Vom vorbi amîndouă pe îndelete. Asta e un serviciu pe care trebuie să-l faci unei femei de

lume ca mine.

– Vezi, i-a şoptit Bear, ţi-am spus că o să fie circ. Apoi i-a înconjurat mijlocul posesiv.

Nedda a rîs.

– Nu pot crede ce văd. În sfîrşit ţi s-a întîmplat şi ţie, înseamnă că există dreptate în lumea asta. Înainte ca Bear să poată răspunde, ea s-a întors spre grupul de persoane strînse în jur: lat-o, în carne şi oase.

– Fir-ar să fie! a mîrîit Bear.

Kip a rîs şi s-a întors spre femeia în vîrstă, distinsă, care venea spre ei. Kip i-a răspuns zîmbetului cald întinzînd mîna.

– Draga mea, bine ai venit în casa noastră. Eu sînt Candida Kenmore şi lumea îmi spune Dee. A zîmbit spre fiul ei. Beryl, las-o că nu avem de gînd s-o mîncăm.

– Voi vedea.

– Toţi din familia Kenmore sînt aşa. Ar trebui să-ţi povestesc despre Abner Kenmore. El a fost spînzurat şi n-a vrut să se căiască pînă la sfîrşit. A zîmbit cînd Kip a izbucnit în rîs. Cred că o să te plac foarte mult.

– Mamă, a avertizat-o Bear. A întins o mînă spre Kip, dar un bărbat, o versiune mai îmbătrînită a lui Bear, i-a luat-o înainte apucînd braţul ei.

– Tată! a spus Bear iritat.

– Bună, tînără doamnă. Îmi pare bine că te cunosc, eu sînt Thadeus B. Kenmore. L-am cunoscut pe unchiul tău, a fost un om deosebit. I-a strîns mîna între mîinile lui.

Kip a dat din cap. El n-ar fi putut să-i spună ceva mai plăcut.

– Mulţumesc.

Bear a observat cît era de emoţionată, aşa că l-a îndepărtat pe tatăl lui şi a tras-o lîngă el, sărutînd-o pe păr.

– Iubito!

– Vezi, Janine, ce ţi-am spus, a şoptit Nedda.

– Nu e minunat să-l vezi aşa de afectat? a spus Janine, care semăna cu mama şi fratele ei. Era înaltă şi suplă, cu ochi albaştri şi păr negru.

– Acum fetelor, vă rog să fiţi drăguţe, a zis Dee blînd. S-a întors spre Kip. Draga mea, uite-o pe mătuşa Venezia.

– Mamă, a spus Bear printre dinţi.

– N-ai ce face, fiule, i-a apus încet tatăl său. Are şi ea dreptul s-o cunoască.

Kip a privit femeia între şaizeci şi nouăzeci de ani, care avea o ţinută dreaptă, o înfăţişare severă şi un corp destul de solid. Blugii uzaţi pe care-i purta nu erau nepotriviţi cu figura ei. Deşi faţa şi mîinile ei erau zbîrcite, ochii erau pătrunzători şi

vioi.

Kip i-a întins mîna.

– Deci tu eşti cea care-i trage şuturi în posterior domnului Chiper. Sînt Venezia Beryl, mătuşa lui Dee şi cred că Beryl ar dori foarte tare să mă întorc în Kentucky chiar în momentul acesta.

Kip a prins mîna oferită şi şi-a înclinat capul, aşa cum învăţase la Academia Particulară pentru Femei a domnişoarei Winter la Zürich, în Elveţia.

– Îmi pare bine.

– Uite, Dee, o pufneşte rîsul. Poate ne ajută la cartea pe care o scrii despre destinele nefaste ale familiei Kenmore, a chicotit Venezia.

– Peste cadavrul meu, a murmurat Thadeus încruntîndu-se cînd Dee l-a prins de braţ.

– Nu e aşa că-i distractiv? a spus Janine încrucişîndu-şi braţele.

– E un iad, a şoptit Bear cu braţul în jurul lui Kip.

Janine a introdus un bărbat şaten care se numea Charles Rogers.

– Kip, nu e drăguţ?

– Foarte, a răspuns Kip, observînd că pe prietenul lui Janine nu-l supăra nimic din ceea ce făcea ea.

Următoarea oră a fost pentru Kip un chin cumplit pentru că a trebuit să facă cunoştinţă cu toată

lumea adunată acolo, inclusiv cu personalul din casă.

În timpul cinei, Bear a tresărit de mai multe ori, dar familia Kenmore nu putea fi stăpînită.

Lui Kip i-a făcut plăcere să-i privească şi să mănînce mai ales cînd, după cină, discuţiile s-au îndreptat spre politică. Numai ea, mătuşa Venezia şi Dee erau liberale, restul erau nişte conservatori convinşi.

– Nu-i aşa, că-i tare băiete? i-a şoptit Thadeus lui Bear. Mi-aduce aminte de mama ta. Nu puteai s-o îmblînzeşti, a adăugat cu satisfacţie.

– În relaţia noastră, singurul care este blînd sînt eu şi nu Kip, a spus Bear.

Rîsul lui Thadeus s-a auzit în jur, determinînd mai multe persoane să-şi întoarcă dintr-o dată capetele nedumerite.

Opt

În zilele care au urmat sejurului ei în Long Island, Kip s-a simţit foarte bine luînd prînzul împreună cu mama şi cu surorile lui Bear.

– Kip, draga mea, i-a spus Dee, te primim cu cea mai mare plăcere în familia noastră.

– Dar... doamnă Kenmore, adică Dee... eu nu sînt...

– Nu da importanţă lucrurilor mărunte, draga mea. Aşa cum a spus şi mătuşa Venezia, l-ai prins pe Bear şi asta ne bucură foarte mult.

Kip voia să fie prietenă cu cei din familia lui Bear.

– I-ai adus din nou căldura de care avea nevoie în viaţa lui şi pentru asta îţi sînt recunoscătoare, a adăugat Dee.

Cînd nu era la muncă, Kip era cu Bear. Era încîntată de momentele pe care le petreceau împreună, simţind că el dă un nou sens vieţii. O răscolea, cu el îşi putea controla haosul din inimă, putea înlătura orice piedică, putea iubi cu adevărat. Era învăluită de dorinţa, bucuria, curiozitatea de-a fi cu el şi, niciodată nu se simţise mai liberă, mai ocrotită. Îi oferea oare prea mult din sufletul ei? Nu. Doar el îi oferise totul, fără să ceară nimic în schimb.

Şi-a promis să nu mai cadă niciodată în capcana sentimentelor sale, dar toate senzaţiile simţite cu şi pentru Bear erau atît de noi, încît raţiunea nu mai putea să comande. Niciodată Marsh n-o făcuse să simtă ce simţea cînd Bear o privea, iar teama de a se dărui dăinuia în ea de atîta vreme, încît îi era greu să-şi deschidă sufletul dintr-odată.

Şi-a scuturat capul, înlăturînd amintirile. Trecuseră numai două luni de cînd plecase din Detroit spre New York şi avea impresia că îl ştia de-o veşnicie. Era ca şi cum înainte dormise şi acum se trezise să-şi trăiască viaţa.

Cînd a sunat telefonul, Kip l-a ridicat sigură că era Bear.

– Da?

– Sînt Marsh. Ce mai faci, Kip? Mă întrebam dacă eşti liberă azi la prînz. Dacă da, aş vrea să ne întîlnim să încheiem contractul.

Kip a zîmbit. Nu-i făcea plăcere să-l vadă pentru că-i răscolea cele mai jalnice amintiri.

– Marsh, am foarte mult de lucru şi cred că o să mănîmc ceva aici, în birou.

– Nu te prosti, am rezervat o masă la Geronkin's pentru că ştiu că-ţi place cum se gătesţe acolo.

– Îmi plăcea mîncarea cînd eram în Detroit, Marsh, acum am alte gusturi şi...

– Bine, atunci am să rezerv o masă la un restaurant franţuzesc pe care-l cunosc, *Chez Artistes*. Vin să te iau la ora douăsprezece şi jumătate.

Kip a fost de acord pentru că dorea din toată inima să încheie această afacere.

Şi-a pus capul în mîini, amintindu-şi că programase să mănînce un sandviş cu unt de alune şi apoi să rezolve mapa cu comenzi pentru clienţi şi apoi să se gîndească cîteva momente la Bear.

Timpul trecuse. La douăsprezece şi un sfert, Kip a făcut ordine pe birou şi s-a gîndit ca la întoarcere să treacă pe la bancă.

– Myrtle, lipsesc pînă la ora două. Servesc prînzul la restaurantul *Chez Artistes,* apoi trec pe la bancă.

Myrtle a studiat calendarul.

– Nu aveţi programată nici o întîlnire azi la prînz şi, pe urmă, v-aţi adus un sandviş de-acasă.

– Mănîncă-l tu, a spus Kip absentă. A aruncat o privire la ceas şi a observat că era în întîrziere.

A fugit şi a prins liftul exact cînd se închidea uşa. Fir-ar să fie! Erau atîtea lucruri pe care le putea face în afară de a lua masa cu Marsh.

– Spui că a plecat să mănînce undeva, Myrtle? a spus Bear dezamăgit. Bine, o voi suna cînd se întoarce. la masa cu vreun client? Voia să-i spună că-l sunase Piers, care-l informase că Damiene era la spital.

– Cred că da, deşi în calendarul meu nu este trecut nimic, a spus.

– Mulţumesc, voi suna mai tîrziu. Bear a închis telefonul şi s-a uitat la coşul plin de pe birou, pregătit pentru picnic. Brînză Gruyere şi Camembert, biscuiţi englezeşti, pîine franţuzească, pahare de vin, şerveţele şi doi trandafiri. Era ridicol să fie aşa dărîmat, doar o va întîlni pe Kip la cină.

S-a uitat în jur, a văzut sticla învelită în şervet şi a desfăcut-o. Nu s-a întors cînd uşa biroului s-a deschis.

– Pleacă!

– De unde ştii că e un prieten? Dolph s-a apropiat şi a scos o sticlă din coş.

– Pentru că tu şi Piers sînteţi singurii care puteţi intra în biroul meu fără să ciocăniţi. L-a privit pe Dolph şi a băut toată apa minerală din pahar.

– N-aş putea spune că te bucuri că mă vezi. Dolph s-a aşezat pe un scaun apoi şi şi-a umplut un pahar. Pot să iau nişte suc de lămîie?

– Serveşte-te.

– Arăţi ca şi cum te-ar fi părăsit cel mai bun prieten. Dolph a căutat în coş, a scos brînza şi un cuţitaş. Uum, este şi grapefruit aici şi cred că e şi spălat.

– Pleacă, a spus Bear acru.

– S-ar putea ca prietenul acela să fie o femeie pe care o cheamă Kirsten Noble? a întrebat muşcînd din grapefruit.

– Da. Eram sigur că e liberă la prînz, aşa că am sunat-o, dar mi s-a spus că a ieşit cu un client. Cînd Dolph a rîs, a zîmbit şi Bear. Da, ştiu, e ridicol, dar nu pot schimba cu nimic ceea ce simt.

– Ştiu. Mi-amintesc de Piers şi de Damiene. S-a uitat la ceas. Nu pot să mai stau, trebuie să ajung la spital.

Bear l-a privit surprins:

– Sînt un prost, trebuia să te întreb de la în-

ceput. Cum se simte Damiene?

Dolph şi-a scos ţigările şi le-a pus pe birou.

– Ştiu că nu fumezi, dar poate că în cinstea finei tale Eliza Jane, o vei face şi pe-asta.

– O fată? Dar asta e minunat.

Sprîncenele lui Dolph s-au ridicat:

– Scuză-mă, ai de gînd să faci vreun anunţ?

– Nu mai glumi, spune-mi mai bine ce fac Damiene şi copilul?

– Damiene se simţea bine după ce a născut. Apoi i-a povestit de Piers care asistase la naştere. Cînd am intrat în cameră îi dădeau oxigen.

– A născut greu? a întrebat Bear îngrijorat.

– A durat mai mult de zece ore. Piers a zis că ar fi preferat să fie el în locul lui Damiene.

– O să vezi şi tu cum o să fie.

– N-o să fie nevoie, i-a spus Dolph privindu-şi pantofii.

– Îmi pare rău, a zis Bear studiindu-şi prietenul. De atîtea ori Dolph şi Piers l-au susţinut cînd a trecut prin momente grele. Oare ştiau ce se întîmpla cu el? Mănîncă şi povesteşte-mi despre copil.

– Bear, n-am venit numai să te anunţ de fina ta. A intervenit ceva, bătrîne.

Încruntat şi cu gura tremurînd, Bear s-a aşezat mai aproape.

– E ceva în legătură cu Kip?

– S-ar putea. Dolph a luat un şerveţel şi l-a privit fix. Un om din garda mea de corp l-a informat pe Shim Locke că, în ultimii ani au fost multe zvonuri în legătură cu transporturi suspecte de marfă către *Morningstar,* compania lui Kip. Această informaţie a fost obţinută de la Departamentul de Securitate şi Interpol şi s-ar putea să nu fie chiar aşa. Şi-a pus mîinile pe genunchi şi l-a urmărit pe Bear care se ridicase.

– Ce dracu' înseamnă asta? Poţi să vorbeşti mai clar?

– Stai jos, Bear.

– Continuă.

– Pentru că lucrurile erau neclare, s-au făcut investigaţii de mai multe ori, dar nu s-a descoperit nimic: Se pare că afacerile necurate erau acoperite de cele legate de importul de produse textile. Dolph a făcut o pauză.

Bear s-a lăsat pe spate.

– Dar tu eşti sigur că acolo se ascund afaceri necurate, nu? A strîns pumnii pe braţele scaunului. Phineas Noble a avut o reputaţie nepătată, iar Kip este un om cinstit şi am să fac tot ce-mi stă în putere s-o apăr pe ea şi numele ei.

Dolph a aprobat.

– Trebuie să mă duc la spital, să-l ajut pe Piers şi aş vrea să fii sigur că n-aş fi venit să-ţi povestesc toate astea dacă aş fi crezut că Kip este

vinovată. Trebuie s-o scoţi din ţară, neapărat.

– Aşa voi face.

– Am vrut să fiu corect cu tine, Bear.

– Da. Bear avea senzaţia că lumea lui se desfăcea în mii de bucăţele. Simţea pericolul înconjurîndu-l. Oare cine şi ce-o ameninţa pe Kip?

– Şi Piers ştie toate astea, dar n-am ajuns încă la concluzii. E curios cum, de mai multe ori, transporturile ei au fost anulate. Poate fi şi o coincidenţă, a spus Dolph.

– Dar tu nu crezi asta, nu-i aşa, Dolph?

Kip îl privea pe Marsh încercînd să se concentreze la ce-i spunea. Mai bine rămînea la birou să-şi termine treburile, decît să ia masa cu fostul ei soţ.

L-a văzut pe Marsh mirat şi a realizat că o întrebase ceva.

– Iartă-mă, ce spuneai? Era un bărbat orgolios şi se aştepta ca toate femeile să-i asculte orbeşte fiecare cuvînt. Am prea multe pe cap, a spus ea.

– Am presupus că ai probleme, aşa că, m-am gîndit să-ţi fac o ofertă mai bună decît cea pe care am discutat-o ultima dată. Marsh s-a lăsat pe spate satisfăcut.

– O ofertă mai bună pentru *Morningstar Fabrics?* Minute în şir a privit cafeau din faţă. Într-un tîrziu şi-a ridicat ochii. Ţi-am spus că nu vînd nimic.

– Mi-ai spus, dar trebuie să recunoşti că munceşti prea mult.

– Toată lumea munceşte mult, Marsh, aşa se întîmplă cînd te ocupi de afaceri şi-ţi place ce faci. Aşa a făcut şi unchiul Phineas.

– Iar tu eşti la fel de încăpăţînată.

– Tu numeşti asta încăpăţînare, eu hotărîre. S-a uitat la ceas. Trebuie să plec, am o mulţime de treburi.

Marsh i-a prins mîna.

– Kip, noi am fost mereu prieteni.

– Poate.

El s-a încruntat:

– Am ţinut întotdeauna la tine şi m-am gîndit că şi tu ai simţit la fel.

– Mai bine treci la subiect.

– Aş vrea să fiu primul care află cînd vinzi compania.

Şi-a tras mîna supărată.

– N-ai auzit? Nici nu-mi trece prin cap să vînd pentru că e singura moştenire de la unchiul meu şi-mi place munca de-acolo.

– Şi ai impresia că domnului Kenmore îi va conveni ca soţia lui să se ocupe de afaceri?

Plină de indignare, Kip a simţit cum i se urcă sîngele la cap.

– Nu face presupuneri, Marsh.

– Greşesc dacă spun că trăieşti cu el?

– Nu te priveşte viaţa mea personală.

Marsh a zîmbit.

– Aşa să fie, dar eu cred că în două luni vei fi nevoită să vinzi. Mă vei suna pe mine primul?

Luîndu-şi poşeta, Kip a sărit în picioare.

– Sînt sigură că lucrul acesta nu se va întîmpla, dar dacă totuşi va fi posibil, te voi suna. La revedere, Marsh. A părăsit restaurantul mai mult în fugă şi cînd a ieşit, a tras puternic aer în piept. Simţea că se sufocă.

Oare lui Bear i-ar fi ruşine de afacerile ei? Bineînţeles că nu se puteau compara cu cele ale firmei Kenmore, dar erau ale ei şi aduceau profit.

Ce părere avea Bear despre *Morningstar?* Nu i-a spus niciodată. Oricum, Kip nu avea de gînd să renunţe. Ah, Marsh! Cum reuşea el s-o irite cu probleme care poate nu existau cu adevărat. Acum se gîndea numai la asta. Oare afacerile ei se puteau compara cu afacerile lui Bear?

Cînd a ajuns la birou, aproape că nu mai putea respira.

Myrtle a întîmpinat-o cu un teanc de note.

– Voi lua mesajele mai tîrziu, a spus Kip repede, aterizînd în birou. Nu primesc nici un te-

lefon.

După 20 de minute, cînd a sunat telefonul, Kip l-a privit surprinsă.

– Kirsten Noble.

– Bună, a spus Bear. Mi-a spus Myrtle că n-ai vrut să răspunzi la telefoane, dar voiam să-ţi spun doar că am o fină. Damiene a născut o fetiţă.

– Da? E minunat, hai povesteşte-mi.

El i-a povestit tot ce i-a spus Dolph despre Piers şi a simţit cum se destinde cînd a auzit-o rîzînd.

– Şi vreau să ştii că-mi pare rău că am ratat *prînzul de azi cu tine*.

Inima lui Kip a început să bată.

– Da?

– Aranjasem un picnic şi cînd te-am sunat şi am aflat că erai plecată la un prînz de afaceri, am înnebunit.

– A fost groaznic. Am luat masa cu Marsh.

– N-am ştiut, altfel nu întrebam.

Kip i-a simţit supărarea şi l-a înţeles.

– Mi-am schimbat programul în ultima clipă şi crede-mă, mai bine nu mă duceam. Cu afacerea asta nu avansez deloc.

– Sper că i-ai spus că este compania ta, că n-o vinzi, că-ţi place munca de-acolo şi că **eşti** făcută pentru asta.

Kip a luat o gură de aer.

– Crezi într-adevăr ce spui?

– Bineînţeles. Ţi-aş fi oferit o slujbă la corporaţia noastră, dacă n-ai fi fost atît de prinsă cu munca ta. Eşti bună în tot ce faci, eşti plină de entuziasm şi asta-mi place. Cum îţi imginezi că n-am ştiut?

Ea a făcut o pauză.

– Ţi-a spus Marsh ceva?

– Da şi să ştii că m-a şocat, pentru că te-am considerat mereu atît de puternică. N-am crezut că te simţeai ameninţată de munca şi de cariera mea.

– Fir-ar să fie, ţi-a spus el asta? Ştiu că sînt fraieră, că mă supăra aşa ceva, dar...

– Vin imediat la tine. În 15 minute.

– Dar... nu poţi. Munca ta... munca mea.

– La naiba cu ele.

Kip s-a uitat la telefonul nemişcat. Bear era ca un uragan. În mai puţin de 10 minute era în biroul ei.

– Bună, sînt aici.

– Cred că văd şi singură.

– Chiar?

– Da.

Bear a ocolit biroul şi a luat-o în braţe.

– Ce mai faci? l-a întrebat Kip.

– Acum fac bine, a sărutat-o blînd. Te plac şi te iubesc.

I-a cuprins faţa în mîinile ei:

– Asta e drăguţ.

– Drăguţ? Pe naiba, e mai mult de-atît. El n-a ştiut cît de mult îi lipsise ei, pînă cînd nu i-a auzit la telefon vocea neliniştită. Atunci a fost atît de speriat, încît a devenit mai furios ca niciodată. Am încredere în tine, Kip. Vreau să-mi fii prietenă şi să faci parte mereu din viaţa mea.

– Promit, a spus fără vlagă.

– Cum te simţi? Bear nu putea respira pînă cînd nu-i răspundea. Spune-mi.

Kip i-a mîngîiat obrazul.

– Te plac şi te iubesc.

A ridicat-o în braţe şi s-a învîrtit cu ea prin birou.

– Te iubesc, Kip.

Nu şi-a mai putut ascunde sentimentele şi cînd Bear a observat asta şi-a pus capul liniştit între sînii ei.

– Lasă-mă jos, a rîs Kip.

A lăsat-o să alunece încet pe trupul lui.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Kip a ezitat.

– Nu putem să mai trăim puţin împreună?

Bear a încuviinţat, dezamăgit.

– E în regulă, vom face cum vrei tu, dar, să ştii că am să te întreb mereu.

– Te rog. Cu un deget i-a atins obrazul, apoi a

coborît încet spre gît. Ce zici, mîncăm acasă şi pregătim ceva împreună?

– Da. Ce-ar fi să trecem pe la pescărie să cumpărăm nişte crabi din Florida, din cei care-ţi plac aşa de mult?

A încuviinţat şi l-a bătut blînd pe falcă.

– Şi fructe şi brînză.

– Vom face un minunat picnic franţuzesc.

– Da. L-a sărutat ameţitor, gura ei întîrziind peste gura lui.

– Kip! Nu, iubito, opreşte-te, n-o să mai fiu în stare să plec şi s-ar putea ca Myrtle să asiste la ceva care s-o şocheze.

– Ai dreptate, a spus ea gîfîind şi a văzut propria dorinţă reflectată în ochii lui ca într-o oglindă. Cu mîinile încă încolăcite în jurul gîtului lui, a adăugat: Nu vedem mai tîrziu.

– Vin să te iau. S-a întors s-o sărute şi au continuat aşa, pînă cînd, dintr-o dată, Myrtle a pătruns în birou.

– Scuzaţi-mă, a spus ea ascunzîndu-şi zîmbetul. A sunat reprezentantul firmei Winter şi vrea chiar acum să-i daţi un răspuns.

Clipind, Kip şi-a ridicat capul.

– Oh, la ce?

Bear a privit spre Myrtle şi i-a spus calm:

– Într-o zi o să te strîng de gît.

– Ştiu, a zis încercînd să nu rîdă.

– Bine, răspund. Pa, ne vedem mai tîrziu, a zis Kip eliberată de braţele lui Bear.

A sărutat-o pe nas:

– Fii sigură! apoi cînd a trecut pe lîngă Myrtle, i-a aruncat în glumă o privire fioroasă.

Kip a urmărit scena amuzată.

– Eşti concediată!

– Iar?

Kip a muncit din greu toată după-amiaza şi de fiecare dată cînd făcea o pauză, gîndurile ei se îndreptau spre Bear. Orice făcea nu reuşea să şi-l scoată din minte.

Îl dorea şi-l iubea.

Căsătoria! Oare ar putea încerca din nou? Nu-i era de ajuns numai să trăiască cu el?

Prin interfon, Myrtle a anunţat-o că era căutată de domnul Dworkin. A ridicat receptorul şi a răspuns.

– Bună, domnule Dworkin, cum merg treburile la fabrică?

Harold Dworkin era preşedintele fabricii Mornigstar din Third Avenue şi vorbea cu el în fiecare zi, iar la sfîrşitul săptămînii trecea întotdeauna pe-acolo.

– Da, ştiu de transport. E ceva în neregulă? Nu eşti încă sigur. Bine. S-a uitat la ceas. S-ar putea să trec pe la fabrică, în drum spre casă. Nu trebuie să rămîi, lasă-mi numai un bilet ca să pot verifica hîrtiile. Dacă nu reuşesc să ajung în seara asta, atunci voi fi acolo mîine dimineaţă înainte să înceapă lucrul. La ce oră se scot cîinii? Bine, îţi mulţumesc pentru telefon.

A închis şi a rămas cu capul în mîini gîndindu-se.

Domnul Dworkin avusese un glas ciudat şi ar fi trebuit să treacă neapărat pe acolo după ce-şi termina treaba, dar şi-a amintit de cina-picnic cu Bear. Poate în drum spre pescărie, vor trece împreună.

Bear nu se putea concentra, aşa că, a luat telefonul şi a sunat la *Morningstar.*

– Myrtle, spune-i lui Kip că sosesc în cinci minute.

Deşi făcuse drumul acesta de atîtea ori, niciodată nu-i păruse atît de lung ca acum. Avea nevoie să fie cu Kip cît mai repede, să-i simtă mîngîierea buzelor moi pe gît, s-o iubească. Gîndul acesta îl umplea de încîntare.

A lăsat maşina într-o parcare şi a intrat aler-

gînd. N-a aşteptat liftul, a urcat scările în viteză, apoi a intrat ca o furtună în biroul ei.

– Bună Myrtle. Kip e gata?

– Sigur, dar ce nerăbdător sînteţi, a spus secretara împingînd un sertar. Am impresia că azi închidem mai devreme.

– Bună idee, a spus Bear repede, zîmbind cînd Myrtle a izbucnit în rîs. Îţi doresc o seară plăcută.

– Va fi cu siguranţă, i-a spus ea plecînd.

Bear a deschis uşa biroului.

– Poţi să încui, Myrtle a plecat.

– Hai să ne grăbim, precis n-ai parcat unde trebuie.

– Da. Te las pe tine să-mi spui ce să fac. A aşteptat-o pînă şi-a strîns lucrurile, apoi au ieşit.

Bear a observat că era încruntată.

– S-a întîmplat ceva?

I-a văzut îngrijorarea din ochi şi s-a simţit atît de bine. Avea nevoie de căldura lui.

– Nu-i nimic, o să rezolv mîine dimineaţă. Sper că nu te superi dacă o să mă scol foarte devreme.

El a zîmbit.

– Cine ştie? Poate nici n-o să dormi.

Şi-a simţit faţa înroşindu-se.

– Eşti foarte flămînd.

– Da, cînd e vorba de tine, a sărutat-o. Poate

mîine reuşim să mergem la spital s-o vedem pe Damiene şi oopilul. Sărutul lui a devenit mai adînc. Bebeluşii sînt atît de drăguţi. Mi-ar place să am mai întîi o fată.

– Bear, a zis rîzînd. Sari calul.

– Nu, făceam numai planuri de viitor. Îmi place să-mi planific familia, asta cere grijă şi interes.

– Asta facem noi?

– Da, trebuie să facem planuri pentru atîtea lucruri.

Era uluitor, pe maşină nu era nici un bilet, iar în jur nu se vedea niciun poliţist. Rîzînd, Bear a scos maşina din parcare.

– Asta-i ziua mea norocoasă, a spus, tu o faci să fie aşa, Kirsten Patricia Noble.

– Eu? Atunci ce-ai vrea să faci în această zi norocoasă?

– Un duş cu tine, dragoste, poate să mănînc şi...

– Nu *poate,* mie mi-e foame, a rîs excitată de cuvintele lui, cu trupul fierbinte în aşteptare.

– Fără duş şi fără dragoste?

– Cu toate astea, dar şi cu mîncare. Nu uita de pescărie, brînză şi fructe. Presupun că mai demult, tu şi Dolph pescuiaţi împreună.

– Da şi eram foarte bun. Bear a accelerat depăşind cîteva maşini.

– Eşti un şofer foarte bun, a murmurat Kip

punîndu-şi capul pe braţul lui. Îmi plac multe lucruri pe care le faci.

– Iubeşti vreunul anume?

– Sînt destule pe care le iubesc.

S-a întors spre ea şi i-a zîmbit. Fericirea plutea în jurul lor.

– Ai ales timpul potrivit să-mi spui asta, Kirsten Patricia.

– Am crezut că vrei să ştii adevărul.

– Aş vrea să-mi spui mereu un astfel de adevăr. Niciodată nu simţise o asemenea căldură în corpul său. Te iubesc, Kip.

I-o spusese de-atîtea ori şi totuşi, de fiecare dată era ceva nou în cuvintele lui, ceva minunat.

– Spui lucruri destul de fierbinţi pentru un tip atît de rece. Ce s-a întîmplat cu *Ger cumplit?*

– L-ai făcut să dispară, iubito!

Apoi au făcut cumpărăturile într-un timp record.

Nouă

Imediat după ce au ajuns acasă şi au pus mîncarea în frigider, mîinile lor au început să se caute flămînde de atîta aşteptare. Şi-au aruncat servietele, pantofii, fără să-i intereseze unde aterizau. Erau singuri.

– Sînt fericit că Phelps nu se întoarce pînă mîine, a murmurat Bear.

– Ar trebui mai întîi să pregătim masa, a spus Kip, cînd au ajuns în dormitor, întorcîndu-se cu spatele pentru ca Bear să nu-i poată descheia singurul nasture care-i prindea bluza.

– Uum, ar trebui. Apoi a ajutat-o să-şi scoată

fusta.

– Putem intra la duş mai tîrziu, a spus luîndu-l de mînă şi conducîndu-l spre cadă. E uimitor.

– Ce?

– Îmi place să-ţi privesc trupul gol. E o senzaţie nouă pentru mine.

Simpla ei remarcă era să-l facă să-şi piardă controlul. Niciodată nu se mai simţise atît de puternic şi de minunat cum se simţea în acel moment. Tandru, i-a întors palma şi i-a sărutat-o.

– N-am să uit complimentul pe care mi l-ai făcut, draga mea.

Iar Kip i-a sărutat părul negru şi des.

Bear s-a întors, a prins-o de mijloc şi a aşezat-o încet în apă. Apoi a dat drumul la robinet, a intrat în cadă şi a împiedicat-o să se aşeze. Cînd l-a privit întrebătoare, el i-a zîmbit:

– Şi mie-mi place să te privesc, frumoaso! Şi-a lăsat mîna să alunece între sînii ei. Roşeaţa din obraji se întinde peste tot?

– Peste tot.

– Nu voi şti niciodată destule despre tine, s-a aplecat, i-a prins un sîn în gură şi a început să-l sugă blînd. Cînd i-a auzit inima bătînd mai tare a simţit o dorinţă cumplită săgetîndu-l. A apropiat-o mai mult: a îngenunchiat iar gura lui a început să alerge pe pielea moale.

Kip şi-a înfipt mîinile-n părul lui cu respiraţia întretăiată.

– Bear!

– Da, iubita mea, fac dragoste cu tine.

– Ştiu.

S-au întins în apa caldă cu trupurile fierbînd. Bear a pătruns-o dintr-o dată cu dragoste, iar Kip cu un ţipăt scurt s-a arcuit primindu-l cu bucurie. Ca o cascadă, apa s-a mişcat în ritmul lor pînă cînd instinctele sălbatice ce erupseseră din ei s-au stins.

Bear şi-a întins faţa spre gîtul ei.

– N-am vrut să se întîmple atît de repede, dragostea mea.

– Nici eu, a spus şi Kip surprinsă. Dar eram pregătită.

Ochii ei strălucitori trimiteau din nou săgeţi de foc prin inima lui.

– Sper că n-o să fugi ţipînd în noapte cînd o să-ţi spun că încă te doresc. O să încerc să mă controlez. Bear a ridicat-o şi a început s-o şteargă.

– Dă-mi un prosop pentru că vreau să te şterg şi eu.

– Bine. Bear s-a întors şi a lăsat-o să-l şteargă, tremurînd la fiecare mişcare a degetelor ei.

– Te doare?

– Ştii foarte bine ce se întîmplă Kirsten Patricia

Noble.

– Da, ştiu, a chicotit ea. Cu siguranţă că-ţi place numele meu întreg, pentru că-l foloseşti tot timpul.

– Privesc în perspectivă, cînd el se va schimba în Kirsten Patricia Kenmore. Frumos, Nu?

Kip s-a oprit. Cînd s-a întors spre ea, Bear a observat că era foarte serioasă.

– Am crezut că ai înţeles că ar fi bine să ne mai gîndim la căsătorie. Nu voi încerca să mă mărit cu tine, Bear, pînă cînd nu voi fi convinsă de asta. Am mai făcut-o o dată şi totul s-a terminat cu întrebarea "Oare ce-am ştiut despre soţul meu?" Nu vreau să se repete.

– Bine. Vom trăi împreună, dar te voi întreba mereu pînă vei vedea şi tu că totul e posibil. Şi-a umezit buzele.

– E bine şi pentru tine.

– Tu eşti bună pentru mine, a murmurat luînd-o în braţe şi ieşind din baie.

– De ce alergi?

– Nu vreau să răceşti. Îl durea sufletul. Ar fi vrut să-i spună cîtă nevoie avea de ea, cît de bine ar fi fost să se căsătorească şi cît de simple ar părea toate problemele dacă ar fi împreună. Dar n-a putut să-i spună nimic. Dacă aşa trebuia să fie, atunci trebuie să se mulţumească şi cu atît.

Kip şi-a pus faţa pe gîtul lui, trăgîndu-l spre pat.

– Greşesc dacă sper să mai facem dragoste o dată?

– Nu, deloc, a murmurat Bear cu capul plecat spre sînii ei.

I-a tras gura mai aproape apoi l-a sărutat dezlănţuit, limba ei luptîndu-se cu limba lui.

Bear s-a apropiat mai mult, iar Kip s-a arcuit spre el.

– Kip, eşti plină de senzuală voluptate.

I-a văzut focul din ochi şi s-a împins mai tare spre el, simţindu-şi pielea excitată de mişcarea brutală.

Cînd i-a atins muşchii puternici, a fost sigură că trupul ei va lua foc.

Cu Marsh totul fusese diferit, chiar şi la început cînd era sigură că-l iubeşte. El nu i-a trezit niciodată plăcerea, acum, cu Bear dorea să simtă şi să dea tot ce mocnise în trupul ei atîta vreme. Tînjea după inima, pasiunea şi dragostea lui şi i se dăruia cu aceeaşi pasiune cu care ar fi vrut să i se dăruiască şi el.

Mîinile ei îi cercetau trupul cu o viteză îngrozitoare.

– Am încredere în tine, i-a şoptit la ureche.

– Îţi mulţumesc. Şi eu am încredere în tine.

– Mai sînt destule locuri necunoscute, a spus Kip cu buzele uscate.

S-a întors spre ea:

– Dacă nu vrei, putem să ne oprim.

– Vreau, dar trebuie să fim corecţi unul cu celălalt.

-a sărutat colţul gurii.

– Şi eu doresc acelaşi lucru şi ştiu că nu vrei să fii agăţată de mine, dar trebuie să mă crezi că sînt sigur că va veni timpul cînd vom fi împreună cu inima şi mintea, o singură fiinţă.

– Oh, Bear. Te iubesc. A înghiţit, l-a sărutat apăsat şi i-a atins pieptul, cutremurîndu-se ca de un curent electric.

– Iubito, te cunosc şi te iubesc. Eşti inventivă, hotărîtă, nerăbdătoare, tandră şi înţepi ca naiba.

– Continuă, a spus cu o voce groasă iubindu-i gemetele şi împingîndu-se în trupul lui.

– Ar fi bine să nu faci aşa ceva cînd vorbim, i-a zis Bear gîfîind.

A simţit cum curge excitaţia prin venele ei. Îl dorea pe Bear mai mult ca orice, mai mult decît pacea din suflet, decît bucuria, decît viaţa. Nevoia de el depăşea bunul simţ.

Bear a privit-o, i-a văzut pasiunea din ochi şi a ştiut atunci că ţine tot ce-şi dorise vreodată: singura femeie care-i topise gheaţa din suflet.

Nu existau bariere, era legat de dragostea ei şi nu voia să se ascundă. Era al ei şi asta-l făcea fericit.

– La ce te gîndeşti? i-a întrebat sărutîndu-l.

– La tine, la noi şi la cît îţi sînt de îndatorat.

– Oh! O durea gîtul pentru că aerul pe care Bear îl împrăştia în jurul ei o sufoca şi pentru că nici un bărbat nu i se dăruise atît de total.

I-a atins sfîrcurile dintr-o necesitate şi o curiozitate erotică. Acţionînd din impuls şi-a apropiat gura de ele şi le-a supt încet, dorinţa scăpînd de sub control.

Bear a gemut căutîndu-i gura.

Pasiunea a crescut blînd pînă cînd s-au mişcat amîndoi ca o singură fiinţă. Corp lîngă corp s-au agăţat, căutînd bucuria supremă, posedîndu-se reciproc.

Au descoprit împreună o iubire nouă, minunată.

Cu trupurile strălucind satisfăcute, au stat îmbrăţişaţi ore în şir nemişcaţi.

Bear i-a înlăturat părul de pe faţă.

– Eşti minunată, iubito. Te-ai simţit bine?

– A fost nemaipomenit. Nu mai sînt în stare nici să strîng pumnul. Uite. A ridicat o mînă, apoi a lăsat-o să cadă moale, încet. Doamne, este chiar un exerciţiu aerobic. A închis ochii.

– Cel mai bun, a strigat Bear şi atras-o mai aproape. Te iubesc.

– Şi eu, a spus Kip, apoi a adormit liniştită.

Cînd s-a trezit, a doua zi dimineaţpă, era încă în braţele lui Bear. S-a întors şi l-a privit. Era curioasă să-l cerceteze pe bărbatul pe care-l iubea. Era frumos şi nu-şi dorea decît să-l trezească şi să facă din nou dragoste cu el. Dar, din păcate, datoria o chema.

L-a sărutat dulce pe piept, a coborît din pat şi, înainte să intre în baie, l-a mai privit o dată.

S-a îmbrăcat repede şi s-a uitat în oglindă. Costumul maro îi venea perfect. A scos din servietă o hîrtie şi i-a scris un bilet lui Bear, apoi a coborît scările în fugă.

În bucătărie s-a întîlnit cu Phelps.

– Te-ai sculat devreme, i-a spus punînd pe masă suc de grapefruit şi vitamine. În dimineaţa asta te pot servi cu fulgi de ovăz, biscuiţi, ouă şi...

– Vreau numai suc, cereale şi un biscuit, mulţumesc. Îi era foarte foame pentru că îşi petrecuse toată noaptea cu Bear şi nu avusese timp să mănînce.

– Cred că Bear n-o să fie de acord că e suficient.

– Atunci nu -i spune.

– Nu cred că se poate. S-a încruntat şi a ieşit, revenind peste cîteva momente cu micul dejun comandat de Kip.

A mîncat tot ce-a putut, apoi s-a spălat pe dinţi şi a ieşit înainte ca Phelps să poată spune că ar fi vrut s-o conducă.

Kip a prins un taxi şi a ajuns la fabrică după ora şase. A coborît din maşină şi a privit cîteva minute clădirea pustie. Numai datorită unchiului Phineas a reuşit să aibă această fabrică, unde se importau ţesături din întreaga lume.

A păşit pe platformă şi a sunat. Nu i-a răspuns nimeni, aşa că şi-a scos cheile şi a descuiat uşa.

Odată intrată acolo, a privit în jur observînd cu mare plăcere valurile de material depozitate acolo. Mulţumită că totul era în ordine, s-a îndreptat spre biroul preşedintelui.

Folosindu-şi cheia, a deschis uşa şi a observat pe birou o mapă pe care era scis numele ei. A deschis-o şi s-a aşezat să citească hîrtiile lăsate acolo de domnul Dworkin.

Se aşteptase să fie vorba de probleme legate de transportul de marfă, dar a fost foarte surprinsă să constate că era vorba despre mărfuri

furate şi stocate în depozit.

Multă vreme a stat şi a citit liniştită materialul. La un moment dat, a simţit că în apropiere se mai află cineva şi deodată a privit surprinsă. Marsh era în fabrică.

– Ce cauţi aici? l-a întrebat cînd el a intrat în birou. Te-a lăsat Dworkin să intri?

A privit-o cîteva clipe.

– Nu, am cheia mea. Am primit-o la puţin timp după ce ne-am căsătorit, cînd l-am rugat pe unchiul tău să-mi permită să pun aici cîteva din covoarele mele.

– N-am ştiut.

– Nu era nevoie. De ce ai venit la depozit şi ce citeşti?

Kip a simţit o senzaţie ciudată.

– Ce citesc? a repetat confuz. Dworkin mă informează că în fabrică sînt oameni care stochează marfă furată şi-mi cere permisiunea să...

Marsh a pus dintr-o dată mîna pe hîrtie.

– Ce faci? Opreşte-te. Dă-mi cheia şi ieşi afară.

– Nu, nu pot. Dworkin a zis că nu va scrie nimic incriminator dar nu l-am crezut. E la fel ca unchiul tău, nu înţelege cum se fac afacerile.

Kip nu putea crede ce auzea.

– De-aia ne tot presai să-ţi vindem *Morningstar?*

– Sînt convins că pe undeva, prin raport, ai găsit numele meu.

Zîmbetul lui Marsh a făcut-o să se înfioare, dar şi-a ordonat să fie calmă.

– Da. Am crezut pentru moment că Granger va rezolva problema, dar nu te-a speriat suficient, nu?

– Granger lucrează pentru tine? A strîns pumnul încercînd să nu-l privească. Accidentul de maşină? Incendiul?

– Toate le-a făcut numai Granger, dar s-a mişcat destul de greu, aşa că m-am hotărît să preiau comanda. Întotdeauna am fost în stare să te manipulez, Kip.

– Depozitul acesta a fost motivul pentru care te-ai căsătorit cu mine?

Nu-i păsa de răspuns, dar trebuia să-l ţină de vorbă ca să se poată gîndi.

El s-a apropiat şi i-a zîmbit.

– Da, ai putea spune şi aşa, dar căsătoria cu tine n-a fost deloc uşoară. Nu erai prea bună la pat, dar ce m-a atras mai mult a fost înfăţişarea ta rece, de zeiţă.

O scînteie s-a aprins în mintea ei: Bear n-ar putea să spună vreodată că ea ar fi rece în vreun fel.

– Marsh, las-o baltă. Încă nu e destul de grav.

Dacă renunţi acum, aş putea uita tot ce s-a întîmplat.

– Să uiţi? Tu? Tu te porţi ca un cîine cu un os. Nu vei renunţa niciodată pînă nu vei afla ce s-a întîmplat cu unchiul tău sau cu bătrînul Dworkin.

– Spune-mi.

– Bătrînul tău a avut într-adevăr un atac de inimă, dar l-am ajutat şi eu un pic, iubito. M-a prins cu nişte prafuri şi a trebuit să mă apăr.

– Prafuri?

– Ah, tot o virgină intelectuală ai rămas? Kip, lumea adevărată ne învaţă să ne descurcăm cum putem. Chiar importînd produse exotice cum sînt...

– Drogurile. Kip şi-a ridicat capul încet. L-ai ucis pe unchiul meu din cauza drogurilor. Naiba să te ia. N-a realizat cînd a apucat de pe birou suportul din marmură pentru stilouri şi l-a aruncat în faţă, pentru că imediat a luat-o la fugă spre uşă. Trebuia să scape. Marsh avea de gînd s-o omoare. După tot ce-i povestise, asta era singura lui soluţie. Unchiul Phineas! Bear! Trebuia să scape de Marsh Finewood, altfel nu-l va mai vedea pe Bear niciodată.

Alergînd prin clădirea ca o peşteră, încerca să de îndepărteze de urmăritorul ei.

– Nu te mai chinui să scapi, Kip. Chiar dacă

ieşi de aici, am în maşină o armă şi îţi promit că nu voi ezita s-o folosesc. De ce nu eşti o fată cuminte? Dacă nu, va fi foarte dureros pentru tine.

Kip s-a întors brusc pe călcîie şi strîngînd poşeta ca pe o armă, a început să urce scările la etaj.

Cînd a auzit soneria, Bear s-a trezit. Nu, nu era soneria, era telefonul.

– Kip? Unde eşti?

– Nu e Kip, bătrîne. E Dolph. Trezeşte-te şi ascultă.

Vocea ciudată a prietenului său l-a făcut să-şi revină.

– Zii!

– Am prins un tip care se numeşte Granger. A fost oprit la aeroport de unul din oamenii lui Shim. L-au şifonat puţin înainte să-i ducă la poliţie. A recunoscut că este autorul accidentului de maşină şi al incendiului şi că l-a plătit cu o sumă mare de bani pe unul din mecanicii lui Kip.

– Fir-ar să fie, a şoptit Bear.

– Se pare că acest Granger lucrează pentru Marshall Finewood.

Bear s-a ridicat.

– Fostul ei soţ? Crezi că e amestecat în povestea asta?

– Deocamdată nu avem dovezi, dar presupunem că aşa ar fi. Kip unde e?

– Nu ştiu. Poate e jos. Mă duc să văd şi te rog, ai grijă ca ea să fie protejată.

– Da.

Bear a închis şi s-a dus la bucătărie unde l-a găsit numai pe Phelps.

– Unde e Kip?

– A plecat grăbită şi nu mi-a spus unde se duce. Ţi-a lăsat un bilet.

– Ia-l şi adu-l în dormitor. S-a spălat într-o viteză uluitoare, apoi şi-a tras o pereche de blugi şi o cămaşă. În clipa în care se încălţa, a intrat şi Phelps cu biletul. Citeşte-l.

– L-am citit, spune că e la fabrică. Vrei să conduc eu?

– Nu, stai lîngă telefon. Sună-i pe Gunder, Piers şi la poliţie. Spune-le unde am plecat şi că sînt foarte îngrijorat. Dă-mi biletul.

– S-o aduci înapoi.

– Asta şi intenţionez.

După ce totul s-a terminat, Bear n-a fost în stare să-şi mai aducă aminte cînd s-a urcat în maşină şi cum a condus pînă la fabrică.

Depăşea într-o viteză nebună. Devenise dintr-o dată „Ger cumplit", aşa cum era poreclit şi asta l-a ajutat să conducă calculat pînă la fabrica lui Kip.

Trebuia să ajungă cît mai repede la ea şi pentru asta era în stare să meargă şi pe trotuar.

Pe strada unde se afla depozitul era linişte, cîteva maşini parcate, dar nici un om. A observat un Mercedes sport. Oare al cui era?

Mişcîndu-se repede, dar fără zgomot, s-a apropiat de intrare. A deschis uşa şi a pătruns în fabrică. Era foarte întuneric.

Deodată, nu departe de el auzit o voce de bărbat.

– Kip, dă-te jos,. Ştiu că ai urcat scările şi s-ar putea să ai probleme dacă ajung la tine.

Bear s-a gîndit că e vocea lui Finewood, dar nu era prea sigur pentru că îl deruta ecoul. Unde era el? Dar Kip? Sus? De ce?

A făcut ochii mici şi a avut impresia că a auzit o mişcare la etaj. Dacă ar fi putut s-o strige pe Kip, sau măcar să vadă mai clar!

A tras puternic aer în piept, s-a deplasat printre baloţii de textile şi, în cele din urmă a descoperit o scară din fier care ducea probabil la etaj.

Cînd a pus mîna pe balustradă a avut impresia

că este cineva prin apropiere.

A urcat la primul etaj şi n-a văzut pe nimeni. De-abia la al treilea a observat pe cineva chiar în capătul scărilor. S-a tras repede în umbră. Atunci i-a văzut pe Finewood şi pe Kip.

– Ah, te-am prins, a spus Marsh înaintînd. Nu trebuia să încerci să fugi.

Kip a privit la picioarele ei.

– Marsh, ştii că o să mă lupt cu tine. Pentru Dumnezeu, mai bine renunţă. N-ai cum să cîştigi.

– Eram aproape, draga mea şi de-aia nu voiam să te amesteci. Deja am plănuit să mă căsătoresc din nou. E bine pentru imaginea mea, dar de data asta-mi voi alege o femeie mai tînără ca tine, una care să-şi cunoască locul.

– Vorbeşti aiurea!

Kip a privit în jur. Distanţa pînă jos era foarte mare. În partea ei dreaptă a observat un sistem de scripeţi cu care se ridica marfa. A calculat distanţa. Era singura soluţie, dar şansa de reuşită era foarte mică. Oricum trebuia să încerce.

– Întotdeauna am urît limba ta ascuţită, Kip. Dacă ai fi fost o soţie ascultătoare, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat.

Kip s-a mişcat spre balustradă, dar s-a oprit brusc. A observat o mişcare pe scară. Cine putea fi? Un prieten de-al lui Marsh? Trebuie să acţio-

neze. Persoana de pe scară, dacă ar fi intenţionat, ar fi putut s-o salveze numai dacă ar fi zburat.

L-a privit scurt pe Marsh, apoi a apucat balustrada gata să sară peste. Inima-i bătea puternic, dar a îngheţat. Bear era sub ea la etajul al doilea şi urca încet pe balustradă.

– Bear, nu!

El s-a aruncat spre cablul scripetelui încercînd să depăşească legile naturii.

Degetele lui au atins cablul şi l-au prins strîns. Kip a văzut disperată cum şi-a arcuit trupul asemenea unui trapezist şi a sărit lîngă ea.

Finewood a deschis gura. Oare a ţipat? Bear n-a putut să-şi dea seama pentru că imediat s-a auzit un urlet puternic. Cu mîinile întinse Kip îi striga îngrozită.

– Atenţie, a strigat ea cînd Bear s-a întors cu faţa spre Finewood. Un cîrlig cu care se manevrau materialele venea direct spre capul lui.

În loc să se retragă, s-a aruncat în faţă, l-a prins şi l-a împins spre Marsh. Forţa loviturii i-a prins pe amîndoi şi i-a împins peste balustrada îngustă, care nu-i putea susţine. Au rămas suspendaţi.

Bear s-a legănat un timp, apoi Kip i-a întins mîinile şi l-a prins.

– Nu-ţi dau drumul, i-a spus ea, ţinîndu-l cu toată puterea. El s-a sprijinit într-un picior, apoi a reuşit să se ridice pe pasarelă.

Finewood a scăpat cîrligul şi a căzut în gol, strigătul lui răsunînd mult timp în jur.

Bear a strîns-o pe Kip în braţe.

– Gata, e în regulă, iubito. Acum te-am prins şi n-am să-ţi mai dau drumul.

– Te rog, promite-mi. A fost îngrozitor. Marsh a făcut nişte lucruri...

– Ştiu. Mulţumesc lui Dumnezeu că m-a sunat Dolph. A strîns-o mai tare.

Kip şi-a dat capul pe spate şi l-a privit cu ochii în lacrimi.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Da, vreau Kirsten Patricia Noble. Te iubesc. S-a uitat peste balustradă. Mă duc jos să verific.

– Merg cu tine. S-a mişcat mai aproape de el. Şi cînd te gîndeşti că aveam impresia că sînt frigidă. Credeam asta pentru că mîngîierile lui Marsh îmi trezeau repulsie.

Bear o înţelegea.

– În subconştientul tău simţeai că erai în pericol şi că el nu era bărbatul potrivit pentru tine.

– Crezi? l-a întrebat cînd coborau.

– Da.

– Şi eu.

Bear a coborît o treaptă mai jos şi a privit-o în ochi:

– Acum eşti sigură de dragostea mea?

– Da. Şi tu trebuie să fii sigur că eu te iubesc.

– Da, iubito şi nu voi uita niciodată ce mi-ai propus.

N-au auzit sirenele şi n-au văzut luminile maşinilor de poliţie care se apropiau, pentru că erau fericiţi.

Zece

Cît timp poliţiştii au chinuit-o pe Kip cu întrebările, Bear a ţinut-o strîns lîngă el, ocrotind-o astfel de trecutul ei dureros.

Ea a fost bucuroasă să afle că domnul Dworkin, care fusese grav rănit îşi revenise.

După ce au părăsit sediul poliţiei, Kip a răsuflat uşurată şi le-a zîmbit recunoscătoare lui Piers şi Dolph.

– Vă mulţumesc foarte mult pentru ajutorul pe care mi l-aţi dat. Piers, aş dori să-ţi văd bebeluşul.

– Bineînţeles, dar pînă atunci trebuie să te căsătoreşti cu naşul lui.

– Unul din naşi, a spus Dolph.

– Scuze. Piers a zîmbit către prietenul lui, apoi s-a întors spre Kip: Damiene s-a rugat pentru tine şi pentru pilotul ei favorit.

– Poate pentru bărbatul ei favorit, a spus Bear zîmbind slab.

– Niciodată.

Dolph s-a apropiat de Kip.

– Marsh a mai trăit puţin, dar suficient ca să ne spună că drogurile erau ascunse în covoarele din depozit.

– N-am ştiut nimic, a spus Kip, gîndindu-se că Marsh nu cîştigase nimic. Mi-a omorît unchiul şi ochii ei s-au umplut de lacrimi.

Bear a îmbrăţişat-o blînd.

– Îmi pare rău, iubito. Şi-a privit prietenii. Poate ar trebui să vorbim altădată despre asta.

Kip şi-a scuturat capul cu încăpăţînare.

– Nu, vreau să ştiu tot ce s-a întîmplat cu covoarele.

– Se pare că au fost ţinute în fabrică pînă cînd te-ai întîlnit acolo cu Finewood. Credem că a făcut un tîrg cu proprietarul de dinainte şi nu s-a aşteptat ca *Morningstar* să fie scoasă pe piaţă atît de repede sau ca unchiul tău să o cumpere. După divorţ a folosit depozitul pînă cînd Phineas a descoperit drogurile.

Bear a aprobat.

– Bineînţeles, el era între ciocan şi nicovală, nu putea risca să-i fie descoperită marfa.

Dolph a vrut să mai spună ceva, dar după ce l-a privit pe Bear a renunţat.

Kip i-a surprins privirea.

– Ştiu că acesta a fost motivul pentru care s-a căsătorit cu mine, Dolph, dar îmi este totuşi milă de el.

A condus-o prin mulţimea care le ura fericire, spre plaja cu nisip alb.

– Acesta este mijlocul nostru de transport.

– O canoe? a întrebat Kip atentă la oamenii puternici care vîsleau spre ei. Unde mergem?

– E încă un secret.

– Bear!

A prins-o de mijloc şi, cu ajutorul vîslaşilor s-au urcat în barcă. Cînd a pornit s-a ţinut strîns de el. În cîteva minute erau departe de insulă.

– Ce părere ai? a spus Bear întorcîndu-se cu faţa spre ea.

– E minunat! Parcă zburăm. Şi e atîta liniştel A zîmbit privindu-l şi iubind părul lui negru, des,

care strălucea în soare.

– Uită-te acolo!

– Altă insulă?

El a aprobat şi a strîns-o mai tare.

În curînd canoea s-a oprit pe plajă.

– Ia-ţi la revedere de la taximetrişti.

Kip le-a făcut cu mîna, iar ei rîzînd i-au răspuns la fel.

S-a întors spre Bear:

– În sfîrşit singuri.

– Hai, vreau să mergem la umbră.

– De ce, dacă eu vreau să înot?

A studiat-o repede.

– Ce vrei să faci?

– Asta. A desfăcut o agrafă care era prinsă în spate şi rochia i-a căzut la picioare. Apoi, cu o piruetă a sărit peste ea. Şi-a scos pantalonaşii de mătase încet şi i-a aruncat lîngă rochie.

– În seara asta ultimul pregăteşte masa şi face ordine, apoi Kip a sărit în apă fericită şi în siguranţă.

Bear a privit-o tot timpul.

– Eşti un drăcuşor fermecător, a murmurat el fără să se gîndească o clipă la ce făcea. După cîteva minute a sărit în apă. Kip a ieşit la suprafaţă, dar nu l-a văzut pe Bear. Brusc, capul lui a apărut exact în faţa ei.

– Te iubesc atît de mult.

– Şi eu te iubesc. A fost cuprins de o fericire fără margini. Nimeni nu mi-a mai dăruit ce mi-ai dăruit tu. Nimeni. A sărutat adînc, gura cerînd mai mult.

– Şi acum? Kip nu se simţise niciodată atît de bucuroasă, iar alături de Bear, durerile trecutului se topeau. Relaxare, amuzament, încîntare. Tot ce-şi poate dori cineva. Este timpul să fim mult mai aproape unul de celălalt.

A apucat-o de mijloc şi a tras-o acolo unde apa era mai adîncă.

– Prinde-mă.

El a zîmbit, a înghiţit apă sărată, dar în sfîrşit a prins-o.

Au ieşit pe mai, apoi Bear a strîns lucrurile şi a condus-o pe Kip spre o mică platformă de piatră, înconjurată de palmieri.

– Să stăm la umbră. A privit-o şi a simţit inima bătîndu-i în piept. Unul din lucrurile mele preferate este să mă uit la tine. Eşti aşa de frumoasă.

– Mulţumesc. Să-ţi spun ce-ai făcut pentru mine?

Bear a încuviinţat nerăbdător.

– Mi-ai dăruit primul şi cel mai drag dintre prieteni. Pe tine. Cunosc o mulţime de oameni care-mi sînt foarte apropiaţi, dar tu eşti primul în

faţa căruia mi-am deschis sufletul ca pe o carte. A zîmbit. Cînd eram o fetiţă, aveam şi eu o pătură cu care mă înveleam mereu. Acum te am pe tine.

– Ei bine, pe mine mă poţi folosi cît pofteşti. A privit-o fără s-o atingă.

– Asta şi intenţionez.

– O să ţină o veşnicie.

– Te vreau pentru totdeauna. Cu un deget i-a mîngîiat obrazul uşor. Ai pielea moale, dar muşchii puternici. Îmi place asta.

– Şi mie-mi place. Trupul lui aştepta răspunsul trupului ei.

Kip a zîmbit şi s-a apropiat.

– Tu mi-ai redat încrederea în forţele mele.

– Mă bucur. S-a întors şi a împins-o încet spre căsuţa frumoasă ce se zărea în apropiere. Mai spune-mi.

– Ce am făcut noi a fost cu totul altfel decît cu Marsh. Cînd gura lui s-a întins s-o sărute, Kip i-a mîngîiat-o cu degetele desfăcute. Tot ce se întîmplă cu noi este minunat. N-aş fi putut trăi aceste clipe cu Marsh. El nu dădea importanţă cuvintelor sau deciziilor mele. A zîmbit trist. Avea despre femei impresii victoriene şi am priceput asta mult prea tîrziu, cînd eram deja căsătoriţi. După ce am divorţat, am simţit cum mă eliberez de povara acestei legături. Şi-a clătinat capul. Îmi pare rău

pentru durerea prin care trece familia lui.

Bear a ridicat-o în braţe şi au trecut pragul, apoi i-a dat drumul încet în holul răcoros.

– Mă bucur că el nu te mai poate atinge şi că a ieşit din vieţile noastre. I-a sărutat ochii, urechile, părul. Nu ştiu cît am să mai rezist să te ţin în braţe. Nu mai putea respira, pielea ei mătăsoasă îi provoca reacţii dureroase. Eşti atît de sexy.

– Aşa e. Iubea efectul puterii ei asupra lui.

– Continuă să-mi povesteşti, a spus cu vocea răguşită, trăgînd-o încet în cameră.

– După ce te-am întîlnit, nimic n-a mai avut importanţă pentru mine. Nu l-am mai lăsat pe Marsh să mă influenţeze în nici un sens. Aveam încredere în forţele mele, nu mai eram confuză şi am înţeles foarte repede că încerca să mă manipuleze. S-a oprit obosită. Cînd a murit n-am putut să simt decît milă pentru el.

– Îţi promit că de acum înainte n-o să te mai sperie nimic, niciodată.

– Mulţumesc. L-a sărutat pe piept.

– Nu face asta dacă vrei să mai vorbim, i-a spus Bear intrînd în dormitorul spaţios cu vedere la mare.

– Poate am alte intenţii, iubitule. L-a sărutat cu pasiune, iar Bear i-a răspuns la fel.

S-au mîngîiat cu blîndeţe, foamea lor a crescut dintr-odată, unindu-i cu săruturi din ce în ce mai fierbinţi.

Pentru că aveau atîta nevoie unul de celălalt, s-au apropiat de pat şi s-au iubit cu disperare.

Totul în jur a dispărut, iar ei au plutit în lumea viselor topind pentru totdeauna „Gerul cumplit" din sufletele lor.

Sfîrşit

Cu nervii săi de oțel, sfidînd moartea, **Bear Kenmore**, *legenda vie a curselor de mașini, a fost fermecat de blonda* **Kip Noble**, *o luptătoare înfocată al cărei curaj îl putea egala pe al lui. El nu întîlnise pînă atunci o femeie care să-l atragă ca un magnet.*

Kip *știa că, sărutînd acest bărbat care exercita atîta putere sexuală asupra ei, se arunca într-un infern. Dar nimeni n-o mai făcuse pînă atunci să se simtă atît de fierbinte.*

Loveswept

În această furtună sentimentală ea s-a luptat să-și păstreze libertatea și, amenințată din umbră de un dușman necunoscut, a simțit pentru prima dată nevoia să fie ocrotită și iubită.

Lei 2157+43TL = 2200